

ПЕТЪР ДЪНОВ

НАЙ-МАЛКИЯТ ОПИТ

**18 НЕИЗДАВАНИ БЕСЕДИ
ПРЕД ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС
1934 ГОДИНА**

Петър Дънов
Най-малкият опит
18 неиздавани беседи пред Общия окултен клас,
1934 г.

Първо издание

Коректор *Зоя Крачунова*
Компютърно оформление на корицата *Биляна Хинова*
Предпечатна подготовка *Мария Найденова*
Формат 84/108/32
Печатни коли 18

ISBN 954-562-083-8

Печатница „Резон” - София
Издателство „Астрала”
София 1784, п.к. 157

ПЕТЪР ДЪНОВ

НАЙ-МАЛКИЯТ ОПИТ

18 неиздавани беседи
пред Общия окултен клас
1934 година

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Най-малкият опит. 17 януари 1934 година /7
2. Съществените правила. 31 януари 1934 година /27
3. Дружене, слушане и следване. 7 февруари 1934 година /49
4. Не я ограничавай! 14 февруари 1934 година /67
5. Опитай! 21 февруари 1934 година /85
6. Ключ за постижение. 28 февруари 1934 година /103
7. Даване – вземане. Скъпоценният камък. 7 март 1934 година /117
8. Развитие на заложбите. 14 март 1934 година /133
9. Мистичната чаша. 21 март 1934 година /151
10. Пътят на щастието. 28 март 1934 година /163
11. Условията за растеж. 4 април 1934 година /181
12. Идването на Господа. 11 април 1934 година /199
13. Възвишеното в човека. 18 април 1934 година /213
14. Сигурният пазител. 25 април 1934 година /225
15. Път за постижения. 2 май 1934 година /241
16. Що е човек. 9 май 1934 година /253
17. Божественият филтър. 16 май 1934 година /265
18. Пред шестата врата. 23 май 1934 година /278

НАЙ-МАЛКИЯТ ОПИТ

17 януари 1934 г., сряда, 5 ч с.
Изгрев – София

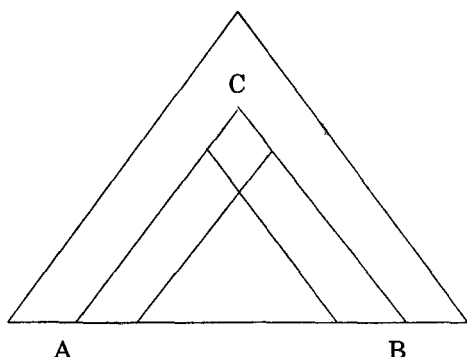
„Добрата молитва“.

Размишление върху Царството Божие.

Ще прочета 6 глава от „Галатяном“.

Истината трябва да стане ясна на човека. Има едно вътрешно неразбиране. Хората започват добре и после се спъват.

Всеки от вас може да говори за въздуха, за светли-

ната, за водата, но това са външни страни на живота. Човек трябва да знае как да използва въздуха, водата и светлината. Това е изкуство. Когато бяхте в училището, защо чертаехте триъгълници?

Изпитват някой ученик и го карат да чертае триъгълник. Защо трябваше да чертае триъгълници? Триъгълникът е плоскост, заградена с три линии. Имате една нива, заградена от нивата АВ – Петко Стоянов, АС – Божко Божков, СВ – Драган Медникаров.

Триъгълникът се взема като емблема на човека. Ние не се занимаваме с мъртви линии. Вземаме ги като образи. Много хора носят триъгълници, кръстове и пр. Те имат своето специфично значение. Ти можеш да носиш триъгълник, без да имаш качествата на триъгълник. Ако един триъгълник не е направен от силите на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, този триъгълник не може да ти бъде полезен. Значи, във всеки триъгълник има по три допирни точки. Добре. Но представете си, че теглиш по една успоредна линия на двете страни. Какво става с триъгълника? Представете си, че това е един дом. Най-първо бащата и неговата другарка са живели много добре. Имали са достатъчно, 4–5 деца. Те израстват, тогава този

триъгълник, това място, което е достатъчно за бащата и другарката му, става тясно. Започва се спор. Понеже хората се увеличават, а земята не се **увеличава**, условията стават неблагоприятни. Но да допуснем, **че този триъгълник има възможност да се увеличава и да се смалява**. След като се смалява, смалява, ще **дойде до** едно положение, когато не ще може повече да се смалява. Същото е и при увеличаването. Колкото и да се увеличава, пак ще дойде време да спре. Чета във вестниците, че един турчин имал 2,80 м височина. Той дал обявление, че иска да си намери другарка. Съобщава, че всички го избягвали, даже и неговите роднини. Само за закуска изяждал едно пиле, а пък на обяд – цяло агне. Следователно тази, която се съгласи да му стане другарка, трябва да знае, че ще готви за такъв човек. Какво ще бъде вашето положение, ако вие имате ръст 2,80 м? Същото, каквото ще бъде, ако имате едно ненормално желание. Много пъти известни наши желания са аномални. При дадените условия нашите мисли, чувства и постъпки трябва да имат една норма. Например, често у вас се заражда желание да критикувате. В каквото и общество да се намерят хората, все се критикуват. Двама художници се критикуват; двама лекари също; двама свещеници също се критикуват; две домакини, две слугини, двама ученици и т.н. – всички все се критикуват. Това явление има своята подбудителна причина. Не е лошо да критикуваш някого, но по-добре е да го поправиш. Ще ви припомня примера за младия чирак абаджия. След като помагал една седмица, господарят му дал ножници, конци и аба да работи. Дошъл един бей да си поръча дрехи. Момчето му харесало, той го завел у дома си, дал му плат да му ушие бир бочуклии гащи. Кроило момчето, рязало, но беят вижда, че няма да му направи бир бочуклии гащи. Накарал го да скрои салтамарка. Пак рязало момчето, но разбрал, че и салтамарка не става. Бейт му казал: „Поне една тю-

тунева кесия ми направи. И ако и нея не ми направиш, ще те набия“.

Като ви гледам как се справяте с новия живот, виждам, че и вие като този чирак погрешно кроите.

Някой казва: този човек не живее по Любов. А той даже не знае какво нещо е Любовта. Казват за някого, че не е щедър. Че и този, който казва така, и той не е щедър. Изобщо, човек е склонен да вижда чуждите недостатъци, а не своите.

Преди всичко ние трябва да имаме правилно отношение към Бога, към Онзи, Който ни е кредитирал, а след това и към природата. Какви трябва да бъдат твоите отношения към природата и към Бога? Не е достатъчно да кажеш, че не живееш добре, но да определиш кое не е добро. Да кажем, че една мисъл е излязла от твоята глава. Тази мисъл или те освобождава, или те ограничава. Може никой да не я знае, но независимо от това, тя те освобождава или ограничава. Ти можеш да кажеш, че имаш право да мислиш каквото искаш. То е все едно да кажеш, че можеш да вземеш пари назаем. Можеш. Но ще дойде време, когато повече не ще можеш да вземеш. Днес по Любов, утре по Любов, ще дойде време, ще видиш, че по този начин не върви. И ще се окаже, че имаш дълг. Същото се отнася до чувствата и до постъпките, които могат да ви освободят или ограничат. И няма значение дали хората ги виждат, или не.

Да кажем, че сте недоволни от външните условия. Къщата ви е малка, нямате достатъчно ниви, волове. Богатите и те са недоволни. И царете са недоволни.

Всички сте женени по Любов. И няма никой от вас, който да се е женил без Любов. И няма никой от вас, който да не е плакал за онзи, за когото се е оженил. Аз вземам нещата така, както са. Като са оженени с Любов, кои са причините, които развалят Любовта и хармонията? Представете си, че жената каже на мъжа си да се пере, да се кърпи, да си готви, защото тя иска да бъде свободна. И мъжът оставя жената сама да се

грижи за себе си – защо се ожениха, щом всеки сам ще се грижи за себе си? Значи, има някаква причина. Отначало жената казва, че без мъжа си **не може** да живее, а после намери друг, трети. И всички в началото са като божества. И край нямат тези божества. Така се е родило многобожието. Всякога хората си **представят** по-силните същества като Господ. Това е едновременно атавизъм във вашия живот. Вие не можете да се освободите от робството, с което сте свикнали. Малко сестри и братя съм срещал, които са свободни.

Някой казва: „Аз станах светец“. Зад тези негови думи се крие нещо лошо. Друг изведнъж станал много богат. Зад това също има нещо лошо. Бащата казва на сина си: „Тръгнал си по крив път“. Че едно време и той беше тръгнал по този път. Или майката казва на дъщеря си, че тръгнала по момците. Че и самата тя, като беше млада, не вървеше ли подир момците? Невъзможно е синът или дъщерята да тръгнат по един път, по който бащата и майката не са вървели. Може бащата да каже на сина си, че едно време е вървял само по една мома, а пък той всички е взел под око. Какво ще стане, ако синът е обещал не само на една мома, че ще се ожени за нея, но на няколко още? А според сегашните закони може да се ожени само за една, иначе ще го осъдят на затвор. Американското правителство преследва мормоните за многоженство. Това е един атавизъм. В природата многоженството и многомъжеството не съществуват – по принцип. Многоженството се е явило при известни условия. Също така и многомъжеството. Но те се явиха по-късно.

Бог изисква да имаме такова отношение един към друг, каквото Той има към нас. В един дом бащата би желал да имат всички такова отношение един към друг, каквото той има към тях. Синът трябва да постъпва така, както постъпва бащата; дъщерята трябва да постъпва така, както постъпва майката.

Вие трябва да развиете дарбите в себе си. По някой

път вървите по обратния път. Вашият триъгълник се смалнява. То и в смалняването има добра страна, и в увеличаването, но при известни условия. Материално или физически могат да смалняват триъгълника ви. Вашият триъгълник може да се смалнява в материално отношение, в духовно или в умствено. Но може и да се увеличава съответно.

Колко години вие следвате този път? И майките, и бащите ви са следвали този религиозен път. Но баща ви получил ли е писмо от невидимия свят? И вие не сте получили нищо от невидимия свят.

Помнете едно нещо. Не може Господ да ви говори и вие да останете същият човек. Ако мислите, че Господ ви е говорил, а вие сте останали същият, това е заблуда. Някой е взел ролята на Господ и е говорил, а вие сте сметнали, че сам Той ви е говорил. Ако веднъж само Бог е проговорил на ума, на сърцето ви, във вас ще стане цял преврат. Но не временно. И сега стават преврати, но изчезват. Понякога се въодушевявате, готови сте да направите нещо хубаво, но след 4–5 години казвате: детинско желание. Или някой иска да служи на Бога! Друг иска да пее. За да пееш, трябва да имаш хубав глас и да имаш на кого да пееш. Искаш да служиш на Бога. Трябва да имаш най-доброто сърце, да имаш Любов в душата си. Щом дойде Любовта, тя ще те научи как да служиш.

Вие обещавате, че ще направите нещо, но не изпълнявате. Обаче мога да ви похваля само за това, че когато казвате нещо, вярвате в него. Един 20 години предсказвал и нито едно от неговите предсказания не се е сбъднало. Той обаче вярвал, че един ден ще предскаже нещо, което ще стане.

Човек трябва да има Любов. Каква Любов? Представи си, че при тебе дойде човек със счупен крак. Как трябва да проявите Любовта си? Този човек ти казва да внимаваш, да не бутнеш счупения му крак! Но представи си, че трябва да пренесеш този човек някъде. Как трябва да карат колата, че да не го друсат? Бо-

жествената Любов е магическа сила. Който има тази Любов в себе си, той само като докосне с ръка счупения крак и човекът ще стане. А пък ти ще го носиш, ще се грижиш за него, но не можеш да го излекуваш. Това показва, че Любовта ти е несъвършена. Не го успокоявай, че за в бъдеще ще оздравее. Това е друг въпрос. Важното е, че в дадения момент не можеш да направиш това, което трябва. Не разчитайте на онова, което хората ще направят.

Но никога не казвайте, че не сте добри хора. Вие сте много трудолюбиви, само при известни условия сте мързеливи. У вас има един аристократически мързел. Вие казвате: не съответствува на моето достойнство да направя това и това. Но в друго отношение сте много трудолюбиви. Че по-трудолюбиво същество от дявола няма. Доколкото аз знам, най-трудолюбивото същество в света е дяволът. От сутрин до вечер той тича по работа. Той е образец на усилена дейност. Я го виж онзи апаш! Върви и върти очите си на четири. Не можеш да го излъжеш. А един религиозен човек винаги можеш да го излъжеш.

Трябва да се освободите от вашето минало. Вие сте недоволни от окръжаващата среда. Недоумяваш защо Господ ти пратил тази съседка. Но и твоята съседка казва същото за тебе. Вие един от друг се оплаквате, кой ще каже на коя страна е правото? Когато двама души се оплакват един от друг, кой е прав? И двамата са на правата страна. Щом и двамата са прави и са недоволни един от друг, ще ги разделите. Триъгълниците трябва да се увеличат. Единия ще преместите на 20 км, на 100 км разстояние или на другия край на Земята, за да не се виждат. Това значи, че сте неприятни един на друг. Например, ако ви дадат пелин, неприятно ви е, няма да го приемете, но ябълката приемате. Този, когото не искате да видите, за вас е отвратителен. Но и той се отвращава от вас по същата причина. Вие не виждате вапия дефект, но и той не вижда своя. Една певица трябва да има глас. Ако няма глас, ще

я подиграват. Щом нямаш глас, по твой адрес ще кажат много лоши работи. За онази певица, която има глас, ще кажат: даровита е! Хубав глас има! Пее много хубаво! Човек, който има хубав глас, може да поправи своя недостатък. Има добри хора, които изглеждат лоши външно. Пророците са били добри хора, но те са изобличавали другите. Но и пророците не са постъпвали добре. Те били бедни хора и отивали да изобличават богатите, вследствие на това са си създавали неприятности. В бъдеще ще има богати пророци. Богатият пророк, като разбере, че на някого му взели парите, ще му даде от своите и ще каже: с такива хора да нямаш вземане-даване. Аз бих желал вие да бъдете от богатите пророци. Досега все сте били от бедните пророци. Съветвали сте, но нямало е кой да приложи вашите съвети. По този начин ще се намерите в положението на онзи съдия, който казал: „Иван Драганов, ти си имал да даваш на Петко Стоянов!“ Иван Драганов казал: „Това е моя работа.“ Съдията продължил: „Той си иска парите.“ „Това е негова работа.“ „А знаеш ли, че аз мога да те осъдя?“ „Това е твоя работа.“

И когато имаш да даваш, и когато имаш да вземаш, и когато съдиш, ти трябва да бъдеш справедлив.

Сега ние представяме духовния свят, който е във вас. Този свят функционира и вътре във вас. Да допуснем, че вие не обичате една сестра. За вас това е задача – да намерите причината, поради която не я обичате. Три причини може да има за това: или че имате да давате нещо и не искате да го дадете. Или че имате да вземате нещо от нея и тя не иска да ви го даде. Или че тя е като съдия и говори по ваш адрес неприятни неща. Вие питате: тази работа може ли да се поправи? Ако имате да вземате, споразумейте се; ако имате да ѝ давате 100 лева, не можете ли да ѝ дадете поне част от тях? Ако тя говори нещо лошо по ваш адрес, идете при нея и ѝ го кажете: ти си мой съдия, защо си недоволна от мене, аз ще се поправя.

Ако някой не ви обича, какво трябва да правите? Вие трябва да го обичате. Но ако и вие не можете да го обичате, тогава? Третото положение е да доведете едно трето лице – то ще ви помогне. Представете си, че един човек не ви обича, понеже сте изпили водата от неговото шише. Много малка причина. Иди и му напълни шишето с вода! Нека да е по-голямо от това, което си изпил, и му се извини! Никой не трябва да пие вода от чуждо шише. По-добре 10 км да пътуваш до някой извор, отколкото да пиеш вода от чуждо шише. Защото никой не е прокопсал, като е пил от чуждо шише. Има нещо, с което можете да подобрите вашия живот, а вие нищо не правите и казвате, че сте спрели развитието си, не прогресирате. Има и такива, които не работят и чакат някоя сестра или добър брат, заради Любовта на Господа, да му донесат ядене. Това са инвалиди, с които не трябва да се занимавате, защото и майките кърмят децата си до известно време, след което ги отбиват.

Помислете върху следното: вие не се спирате върху голямото богатство, което Бог е вложил във вас, или върху онази голяма сила и добродетел, а очаквате съвсем второстепенни неща. За да оцените доброто на който и да е човек, най-първо трябва да оцените доброто, което Бог ви е дал.

Ако главата ви боли, ако нервната ви система или стомахът ви са разстроени, въпреки това, като отидете на гости, каквото и да ви предложат, ще бъдете доволни.

Всички вие трябва да развивате вложените във вас дарби, Божественото, което е у вас. Не питайте прогресирате ли, или не. В три неща човек може да прогресира: в Любовта, в Мъдростта, в знанието, в свободата и в Истината. При прогресирането в Любовта трябва да се увеличава твоята топлина; при прогресирането в силата трябва да се увеличава твоята светлина; при прогресирането в свободата – в истината, трябва да имаш простор, който нищо не може да го ограничава.

Да правиш това, което Бог иска. Да правиш това, което всички искат. Като направиш нещо, то да е за доброто на всички хора. Любовта е добра за всички. Няма същество, към което като изпратиш Любовта, да не почувствува ефекта на тази Любов. Същото е и като изпратиш към някого една добра мисъл или направиш добра постъпка, той ще ги почувствува.

Всяко чувство, което изпратиш, всяка добра мисъл и всяка добра постъпка идат от Бога!

Ако Божествената Любов хлопа на твоите врати и ти не отвориш; ако на Божествената Мъдрост, която хлопа на твоите врати, не отвориш, и ако за Божествената Истина, която хлопа на твоите врати, не отвориш, какъв прогрес можеш да имаш?

Ето какво трябва да запомните: никакъв положителен резултат няма да постигнете, ако се критикувате. Ако Любовта хлопа на вашето сърце, правете това, което тя изисква от вас, без да мислите за никакви последиствия, щом е Божествена. Ако една мисъл хлопа на вашето сърце и е от Бога, дайте ѝ ход и не мислете за последиствията. Посейте всяка мисъл, щом е Божествена! Ако не е Божествена, ще прилича на скъпоценен камък – трябва ѝ кутия, за да я запазите от крадци. А пък Божественото има това свойство, че никога не се губи.

Нещата трябва да ги разглеждаме обективно. Вие дадете на един човек чаша вода и казвате: толкова Господ ни е дал. Това е човешко. При Божествените отношения ти ще заведеш онзи, когото обичаш, при извора. Когато заведеш един човек в градината и той си донесе кошница, за да я напълни с плодове, не е разбрал Божественото. Ако го е разбрал, той ще вземе само 1–2 ябълки и ще ги изяде.

Събраното на едно място богатство хората го крадат, а пък посятото никой не може да го открадне. Една река, която тече, могат ли да я откраднат? Не. Могат да я отбият, но тя пак ще тече, а като е затворена в бутилка, тогава могат да я откраднат. Малкото може

да се открадне, но многото – не. Конете могат да се откраднат, но никой не може да открадне Земята. Може ли да съществува такъв човек, който може да открадне Земята?

Вярвайте в това, което не може да се краде. Любовта не може да се краде, Мъдростта не може да се краде и Истината не може да се краде.

Вие имате за Бога едно неверно понятие. Искате, като му се помолите, веднага да ви послуша. В един дом децата слушат баща си и майка си. Но когато опърничавите деца поискат нещо от майка си и баща си, последните казват: нека чакат. А щом послушният син поиска нещо от баща си, той веднага изпълнява желанието му. Бащата не прави на две думата на послушния си син, а пък когато непослушният поиска нещо, бащата и майката казват: ще си помислим.

Ако Бог не ви слуша, това показва, че не сте от послушните синове. Нищо повече. Щом не те слуша Господ, поправи себе си. Има нещо в твоя характер, в твоя живот, което на Бога не е угодно. Поправи се. Казваш, че се трудиш, не е достатъчно само това. Вие сте имали баща и майка и сте им угаждали. Как ще угодите на един майстор цигулар – като свирите и вие хубаво.

Че ти ако не любиш, както Бог люби, ако не мислиш, както Бог мисли, ако не обичаш Истината, както Бог я обича, тогава за какво ще те обича Господ? Казваш, че не можеш. Значи да ядеш можеш, а да работиш не можеш?

От нас се изисква нещо много малко. Какво ми коства да изпратя една добра мисъл? Преди години при мен дойде един да му предавам музика. Искане да стане добър цигулар, певец, но по лесния начин. Казах му, че в музиката няма лесен път. Това е най-трудният път. На такъв малък инструмент ти трябва да покажеш такова голямо изкуство, че да учудиш хората. И при пеенето е същото. При него работиш с една малка ципица в ларинкса си. Вие на младини, като сте

пеели, гледали сте през прозореца дали ви слуша някой. Значи на Любовта сте пели. А след като се оженят, хората не пеят. Щом не пеят, аз ги считам за паднали ангели. Преди да се оженят, са ангели, а като се оженят, са паднали ангели.

Ако вие знаете да пеете хубаво, щяхте да уредите всичките си работи. Ако вие знаете да пеете, тенджерата ви сама щеше да отиде на огнището. И яденето ви само щеше да се сготви. Аз ще пея и стомната сама ще се напълни. А пък ние всичко трябва сами да правим. Голяма е силата на пеенето. Ще ви разкажа един случай. При един директор отива една певица и иска да я прослуша, но той нямал време. Тогава тя запява една ария, макар че той не иска. Директорът е възхитен от пеенето ѝ и вече е готов да ѝ помогне. Като имаш работа с банков чиновник, изпей му една ария, ама с Любов. Значи, при най-лошите условия приложи Божията Любов! И на дявола щом му запееш, той няма да те изкушава.

Значи, единственото нещо, което може да те препоръча пред директора на една опера, е хубавото изпълнение на една трудна ария.

Вие всички сте кандидати за небето. Но за да отидете на небето, трябва да сте отлични певци, да пеете, както ангелите пеят; да имате светли мисли, да бъдете чисти и да обичате Истината, както ангелите.

Къде е вашата вяра? Вас всеки може да ви съблазни. Ако дойде една сестра, вземе 100 лева назаем и не ги донесе, вие ще се съблазните. Не се обезверявайте! Кой трябва да бъде по-силен – който дава или който взема? Който дава е винаги по-силен от този, който взема. Щом във вас се зароди желание да вземете, вие се поставяте на изкушение. Щом дам на някого от извора, аз не се поставям в изкушение. Аз не очаквам от него. Но щом му наляя от шишето, тогава ще очаквам и ще искам да ми върне.

Следователно, когато правите добро някому, не очаквайте нищо от него. Добрите и лошите хора са

изпит за вас. Бог ви изпитва чрез тях. Бог ви изпитва чрез хората, които ви обичат, и чрез тези, които не ви обичат. Дали ще отговорите на техните чувства с Любов, или „око за око, зъб за зъб“? Да кажем, че един човек не те обича и ти не го обичаш. И двамата сте много назад.

Когато обичаш някого, няма да казваш, че го обичаш. Този въпрос ще го решаваши с Бога и след като те опита Бог и види, че изпълняваш закона, тогаз този, който не те обича, ще те обикне. И онези, които са те мразили много, най-много ще те обичат. А онези, които са те обичали много, а ти не си ги обичал, ще те намразят. Това учение е лично, то няма обществено приложение. Божественото учение има лично приложение. Аз мога да го прилагам за себе си. Моята Любов ще я приложа към всички хора. Но не мога да им наложам да обичат. Аз мога да обичам всички хора, никой не може да ми препятствува в това. Но ако почна да разправям за Любовта си към хората, веднага ще се яви противоречие. Ако някой има дъщеря и аз кажа, че я обичам; или ако някой има жена и аз му кажа, че обичам красивата му жена, тогава той ще ми каже: „Кой ти дава това право?“ Затова не говори за Божественото. При Божествената Любов ти само даваш, не вземаш нищо. Какво престъпление има в това? Престъплението иде при закона на вземането. В проявяването на Любовта няма престъпление. Всичките недоразумения се създават, когато искате да вземете нещо.

За да следвате пътя, по който сте тръгнали, трябва да се измените. Да останете за дълго време гъсеница, не може. Вие сте стигнали до крайния предел. Трябва да се освободите от отрицателните чувства. От калта не можеш да се освободиш, докато няма вода. Без Любовта недъзите не могат да се премахнат. Божията Любов премахва всичко отрицателно у вас.

Ти можеш да се молиш цели дни и няма да има резултат, ако нямаш Любов.

Ако вие сте разбрали това, което ви проповядвам, и започнете да пеете, тези, които ви слушат, ще се зарадват или ще заплачат! Ако не пеете така, не сте изучили добре изкуството.

Толкова години говорим за Любовта. Кой е основният тон на Любовта? Няма да ви го кажа. Толкова години все за Любовта говорим. Коя е първата буква, с която Любовта започва? У разните народи думата Любов започва различно. По какво познавате, че човек вижда? Той не се спъва. Човек, който вижда, не се спъва. Човек, който недовижда, не може да чете добре.

Сега помислете: толкова години вървите в този път, какво сте придобили? Нищо, ако нямате Любов в себе си. Може да сте ходили на нивата си 100 пъти, но ако не сте я посели, какво ще придобиете? При всяко отиване на нивата трябва да сеете по нещо.

При Бога вие сте отивали много пъти, но нищо не сте занесли, а каквото сте вземали от Него, вие сте го продали на другите. Често съм привеждал този пример. Един богат човек искал да помогне на едно бедно семейство. Той турил в едно гърне злато и отгоре малко брашно и занесъл гърнето на бедното семейство. Мъжът казал на жена си: извади от брашното и направи нещо. Жената казала: много малко е брашното, да го продадем. И тя го продала за няколко лева. С това тя се лишила от всичкото богатство. Та и вие продавате Божието гърненце, за да спечелите нещо, а изгубвате всичко!

Сега, тук всички сте професори по естествените науки. Някои казват: „Еди-коя си сестра е малко залисана. Дрехите ѝ се влачат. Шапката ѝ не е на място.“ Младите братя мислят за старите, че малко са извеяни, некултурни; а старите братя мислят, че младите са зелени. Това са обикновени работи за света.

Да тичаш по момите или по момците не е лоша работа. Но да знаеш как да тичаш. Но ако не можете да направите най-малката жертва за Бога, да покажете,

че Го обичате, тогава не знам в какво се изявява вашата Любов. И тази жертва не трябва да има никакви външни подбудителни причини. Тя трябва да произтича от самите вас. Какви ще бъдат резултатите, не мисли. Не съжалявай за една постъпка! И никого не дръж отговорен, ако опитът излезе несполучлив. Никого не обвинявай. Това е привидно така.

Вие очаквате да дойде Любовта в пълнота. Тя ще дойде. Всеки да е доволен от Любовта, която има сега. Като дойде Божествената Любов, всички ще живеете добре, в хармония и няма да има сиромашия, няма да има закони. Ще има закон на Любовта, на Силата, на Истината. Законът на Истината казва: не ограничавай човека! И законът на Любовта казва: не отнемай топлината на човека!

Направете най-малкия опит, да се примирите с това, което Бог ви е дал. Не да се примирите, но да видите добрата страна на сегашния ви живот. Да видите защо Бог ви е поставил в това положение, в което сега се намирате. Мъжът не разбира защо е мъж и жената не разбира защо е жена; децата също не разбират защо са деца. Младата мома не разбира защо е мома; младата мома или момъкът търсят своето щастие, а намират нещастие. Всеки, който търси щастие, ще намери своето нещастие. Вярвайте, че сте щастливи. Младият да си остане винаги млад и старият човек да си остане винаги стар. Силният да си остане винаги силен. Той да не търси силата си отвън. Това е истинското разбиране на живота. Иначе няма никакво разрешение. Вие никога не можете да заставите едно същество да ви обича. Ако ви обикне, ще има причини за това. И ако се премахнат тия причини, ще престане и неговата Любов.

А пък Божията Любов не престава. Бог дава преизобилно. И Той не очаква нищо от хората. И единственото нещо, което Той иска от нас, е да живеем добре.

Вие искате с вашата мисъл да привлечете вниманието

на Бога, като че ли Господ не е милостив към вас и не ви помага. Че Той ви е помогнал повече, отколкото вие мислите. На вас остава само да разработите това, което Той е вложил във вас.

Задача за една цяла седмица: мислете върху следното – какво може да направите чрез Божествената Любов?

Все е хубаво човек да притежава нещо. Вие имате най-голямото наследство. По-голямо от него няма. И ако не можете да се ползвате от това наследство, причината е във вас.

Сега ви говоря върху една истина, която съм проверил. Аз съм разгледал вашия живот. Вие се намирате в един задръстен път. Този път е безизходен. Този път, по който вървите, никой досега не е могъл да го премине, но е трябвало да се върне назад. Вие сте на едно място, от гдето по-нататък не можете да минете, каквото и да правите.

И затова казвам: трябва да станете носители на Божията Любов, та Бог да говори чрез вас така, както говори чрез Слънцето, чрез изворите, чрез звездите. Така, както Бог говори чрез природата! Така да говори чрез вас, та вие да не постъпвате повече така, както дяволът ви учи. Когато Бог създал света, се говори в легендата, дренът цъфнал най-рано. Дяволът си направил колибката под него и зачакал да узрее. Но дренът узрял най-късно и той останал излъган. Вие не избързвайте като дявола. Всичко, което цъфти, ще даде плод, а плодовете са за вас.

Вие имате Любов само към един човек. Какво ще правиш, когато той умре? Ако пък имаш Любов към Бога, то един като умре, 10 души ще дойдат да мястото му. 10 души като умрат, 100 души ще дойдат на мястото им. Ако една дреха се износи, 10 дрехи ще дойдат на мястото ѝ. Ако някой обере плодовете на вашите градини, какво от това? Обаче така може да разсъждава само този, който има Любов. А който се ръководи от човешката Любов, ще се ядосва, ще се възмущава.

Ако имате Божествената Любов, никой няма да може да обере градината ви. Вие всякога ще бъдете умни, здрави и силни.

Писанието казва: „Преди да поискате, Бог ще се погрижи за вашите нужди“. Понеже това е закон за Него. Той е богат. Той вижда нуждите на всички същества и е помислил за всяко много по-рано. Достатъчно е някой да пожелае нещо, за да му го даде.

Използвайте благата, които Бог ви е дал! Не приемайте триците, които хората имат. Аз нямам трици. Казват, че в триците имало витамини. Никакви витамини няма в триците! Това е една лъжа.

Вас могат да ви залъгват. Минало е времето на залъгването. Житото трябва да е посято от самия тебе. Ти трябва през цялото време да си му чел молитви и да си го ограждал и тогава ще има витамини в него. Но щом са ходили чужди хора да го работят и недоволствуват, най-ценните животворни сили ще липсват в житото. Не какво казва тази или онази църква – всички си приличат, а какво вие наблюдавате в живота.

Единственото нещо, по което трябва да се отличавате от другите, е, че не трябва да приличате на запушени шишета.

После, вие казвате: „Ние, нашите братя ...“ Всеки, който изпълнява Волята Божия, за мене е брат. За мен сестра е тази, в която има свещен трепет и Божествена Любов, Божествена Мъдрост, Божествена Истина. Казано е: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Какво ще обичам мъртвите? Трябва да обичаме само живите. А пък живи са всички хора, у които Бог живее. Най-големите скърби и страдания при Божията Любов, Мъдрост и Истина са благо за човека.

Три неща пазете: първото нещо, дайте място на онази Любов, която ще премахне всички противоречия от вашите души. И не за в бъдеще, но сега още, като ме слушате. Ако остане след година, след две, няма да имате никакъв прогрес и никаква еволюция. Вие

може да се залъгвате, но всеки един от вас още сега трябва да прогледне.

Когато Христос проповядваше; Той излекува слепия човек. Сега всички слепи трябва да прогледнат, остане ли за в бъдеще, въпросът е вече висящ.

Като ходя из Изгрева, гледам тук-там парченца от шишета и други неща. Пазете чистота! Тук е място за всички. Всеки иска да уреди само своите работи. Ако не уредите Божиите работи във вас, то от вашите работи нищо няма да излезе. И вие, както сте си дошли, така и ще си заминете. А пък ако бъдете доволни, тогава ще имате преизобилно и всичко друго ще се уреди добре.

Не искам да се страхувате какво ще ви се случи. Ако нямате Божията Любов, зло ще се случи с вас. Ако дадете ход на Божията Любов, само добро ще ви се случи. Отворете сърцата си за Бога и имайте вяра! Вие се питате откъде ще се яви Господ? Слънцето изгрява отнякъде, но откъдето и да изгрее, все ще залезе. Господ е Един! Нека има единство и във вашите души. Щом имате Божествената Любов, тя разрешава всички въпроси. Това, което не разрешава всички въпроси, то не е Божествено, а човешко. Като дойде Божественото, То ще разреши въпросите. Ще дойде време и вие ще разберете, че това, което поддържате, е вярно. А и всичките ви работи ще се оправят. Дали сте лекар, домакин, професор, земеделец и пр., ако имате Божественото, ще ви върви. А ако нямате Божественото, работите ви съвсем ще се объркат.

Питате какво трябва да правите? Когато правиш опита, трябва да си сам. Знаеш какво означава да си сам. Един професор, когато прави опити, той е сам в своята лаборатория. Опитите тогава са най-сполучливи. Щом има други да го залъгват, опитите са несполучливи. Когато правите опитите, да бъдете сами. В света самотия няма, защото навсякъде прониква Бог. Там, гдето мислите, че никой няма, там е Бог и ви наблюдава. Когато мислите, че сте сам – там е Той. А гдето е Той,

всичко успява. Там, дето мислите, че никой няма, там е най-сигурното място за вас. А където много са събрани, там ще ви дойдат всичките страдания. Когато останете сам, ще дойде вашето щастие.

Много сестри се оплакват от голямата самотия, в която живеят, и търсят другар. Търсете Този, Който може да ви помогне. И след като ви помогне, Той ще ви изпрати онези, които ви са потребни. Само Бог знае кои са потребни за вас. И щом намерите, работите ви ще вървят добре.

Вие може да не знаете как ще намерите Божията Любов? Не се смущавайте от това. Представете си, че аз ви давам един чек и ви казвам да го осребрите в банката. Проверете нещата. След като изгрее слънцето, аз трябва да възприема неговата светлина. Защо изгрява слънцето? От колко хиляди години изгрява и колко хиляди години ще изгрява, това е друг въпрос, но сега изгрява! Това е най-важното!

Изгонете страха въвн! Да имате Божието благоволение. Когато се помолите, Бог да ви послуша, за да имате една опитност!

Аз имам такава опитност. Отивам при някого, който не ми е казал, че ме обича. Той ми дава пълна чаша с вода, а пък друг, който ми разправя за Любов, нищо не прави за мене.

Бог е направил много за вас, а пък вие нищо не сте направили за Него. Опасност има в това.

В Любовта има голяма опасност, защото, когато Бог прояви Любовта Си, и ние трябва да я проявим. В противен случай опасността да дойдат най-големите нещастия е голяма.

Велико нещо е Любовта. Пазете сърцето си чисто, както Бог ви го е дал! Пази ума си светъл, както Бог ти го е дал. Защо да възприемаш в себе си всички онези желания, от които няма да имаш никаква полза?

Сега като си отидете, всеки да направи нещо красиво! Искам да имате въодушевление!

„Отче наш.“

СЪЩЕСТВЕНИТЕ ПРАВИЛА

31 януари 1934 г., сряда, 5,30 ч с.

Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Размишление 15 минути.

Песен: „Всичко в живота е постижимо“.

Прочете се евангелието от Йоана, 14 гл., 1–17 ст.
вкл.

Човек не трябва да изгубва основните нишки на живота си. Каквото и верую да има, каквато и да е вярата му, все някога ще се разколебае. Колкото и да е силен човек, все ще дойде време да отслабне. То е нещо много естествено. В началото на пътя е силен, но след като е вървял 4–5 дни, той се уморява, поглежда пътя, който му се вижда дълъг, отегчава се, не е разположен. Всички вие вървите по пътя на живота. Всички сте пътници и някой ден сте обезсърчени. Гладни сте. Натегне ви съмнение. Съмнението е неизбежно. Ако искате цял за съмнението, има само един цял: вярата. Но някой ще каже: „Де да намеря вярата?“ Където и да е! В някоя аптека. Ако ти кажат: „Вземи топлина“. Откъде ще я вземеш? От Слънцето! Чакай го, като изгрее. Беден си, нямаш пари. Но като изгрее Слънцето, можеш да вземеш топлина, колкото искаш. Вечерта, като залезе, ще я изразходваш. През нощта може да ти е студено малко, но на другия ден пак ще се стоплиш.

Има ръководни правила, които трябва да спазвате. Сега има големи противоречия в живота на всички вас, младите. Малкото дете иска да порасне, да ходи. Младият се въодушевява, а пък старият какво прави? Мнозина от вас, като дойдете до преклонна възраст, като станете стари, казвате: „Остаряхме вече“. Старият какво трябва да прави? Това, което прави гладният. Щом си гладен, ще намериш хляб и ще се наядеш. Така ти разрешаваш въпроса. Но като намериш хляб, не го чопли от какво е направен, не мисли дали ще ти стигне, или не, но изяж парчето и подкрепи силите си. Не мисли за утре. Питам – на кого животът е осигурен? Някои хора са осигурени повече, някои по-

малко. Да допуснем, че някои от вас сте най-малко осигурени. Какво трябва да правите? Искате да бъдете богати? Хубаво, но всички не можем да бъдем богати. Казваш: „Да бъдем учени“. Всички не можем да бъдем учени. „Да бъдем силни.“ Но и силни всички не можем да бъдем. Като погледнеш в природата, колко силни същества има? Слабите са повече, отколкото силните. Обаче вие мислите, че като сте силни, ще уредите работите си. Прави сте до известна степен. Същото е и като сте учени и богати, ще уредите работите си. Това е вярно само до известна степен. Но всички желаят богатство. Тогаз? Знанието не се намира в някоя банка, но в една малка глава. Както виждате, човек живее в една много малка колибка. Вие искате голяма къща, а пък живеете в една къща, чийто диаметър е 17-18, 19-20-21 см надлъж, а пък широчината ѝ е 15 см. Тази къща има два малки прозореца. И вие сте доволни от тази малка къщичка и все пак искате да имате голяма къща. В сравнение с други същества, в най-хубавата къща живее човек. Тя е палат в сравнение с техните. По-малките същества живеят в много по-малки къщи. Изобщо, човек живее в една малка къща и има няколко врати, през които излиза. Той има и по-големи къщи, в които живее. Вие трябва да се научите да живеете и в по-големи къщи. Засега вие живеете в най-малкия апартамент. Аз го наричам долен апартамент, сутерен. В сутерена живеете и Слънцето никога не ви огрява. И затова кашляте. Вентилацията не става както трябва. Също и храненето не е както трябва.

Оплаквате се от студа. Сняг вали, студено е, какво да правим? Можеш да промениш малко температурата, ако запалиш печката. Вътре ще се стопли, но вън – от друго зависят условията.

Понякога не знаей как да се изразя. На вас, на хората им липсва нещо много съществено. Всичко имат, само най-същественото им липсва. За същественото, повидимому най-малко мислят, а то е най-

необходимо, защото от него човек се обновява. И когато изгубим това, същественото, ние се обезсърчаваме. Ние не всякога търсим същественото. Вие ще кажете: „Вяра“, ще кажете „Любов“. Има други неща в живота, които повидимому са по-съществени.

Външният живот, това, което сте вие, то е резултат не само на вашите усилия, но на хиляди поколения. Съвременната наука казва, че тялото, което имаме, е резултат на усилията на хиляди поколения, на хиляди същества. Телата се създават по хиляди модели. Ако искате да знаете как е устроено тялото, можете да видите в някои антропологии и физиологии. Можете да изучите и целия обществен строй, с всички морални принципи, по които хората се ръководят. Всяка една душа си има известни копнежи. Ти търсиш Бога, а не знаеш къде е. Поне едно време Адам Го чуваше в градината. В градините на сегашните хора Господ Го няма. Защото ние не сме в рая. Ние сме извън рая. Като казвам, че Го няма, мога да ви обясня това. Да си послужим със Слънцето като образ за пояснение. Слънцето е изгряло, но представете си, че има дебели облаци и целия ден не знаете къде е то. И това продължава ден, два, три, четири, пет. Или пък сте на Северния полюс. Слънцето е залязло и шест месеца минават, без да го видите. А има хора, които живеят на Северния полюс. Дните им са дълги, но и нощите им са дълги.

У вас по някой път се заражда мисълта как ще свърши вашият живот. Уж вярвате, вярвате и по някой път се усъмните. Но питам, кой е онзи, който досега не се е усъмнил? Съмнението ще дойде. Защо и за какво, така е организиран сега светът. В каквото и да вярваш, съмнението все ще дойде. Да допуснем, че вие сте религиозен човек. Върви ви всичко. Но започнат несгоди в живота. Тогаз идва съмнението. Когато се молиш и ти се отговаря, добре, но когато се молиш и не ти се отговаря, тогаз? Докато човек е здрав, лесно се разрешават въпросите, но като заболееш

и се молиш и не знаеш дали ще оздравееш, тогаз? По някой път мислим, че Господ ни слуша. Тогаз я се помолете да не остареете! Можете да се молите колкото искате, но няма да бъдете млади като децата. Вие сте повярвали в едно нещо, което не съществува. Старост в света не съществува. Тогаз под стар какво да разбираме? Всеки, който заболее, е стар.

Искам да бъда кратък; искам да говоря неща, които не са в стълкновение с работите, които сега ви занимават. Защото някой път щом ви се говори, вие влизате в стълкновение със себе си. Старото и новото не трябва да бъдат и не могат да бъдат в стълкновение едно с друго. Който се ражда и който умира, за какво има да са в стълкновение един с други? Онзи, когото погребват в гробищата, и онзи, който се ражда, трябва ли да се карат? И вие не докарвайте нещата до стълкновение. Старото няма какво да е в стълкновение с новото, което иде. Вие имате едно верую, вярвате в Бога, но конкретно в какво седи вашата вяра? Аз не донякъде, а напълно зная в какво седи вашето верую. Вие в някои неща вярвате повече, отколкото в други. Хубаво, в каквото и да вярва човек, все е хубаво. Обаче в нашата вяра има известни проявления, които са лоши и които опетняват вярата ни. Има неща, в които вярваме, без да искаме. Например здравият човек не вярва, че ще умре. Но като заболее и като лежи 4-5 месеца, казва: „Мен ми се струваше, че няма да умра, но както сега съм отслабнал, често ме спохожда мисълта, че ще умра“. Как е възможно това? Тази мисъл преминава през него понякога, без да има лоши последствия. А друг път, каквото мисли, става и виждаш, че е умрял. Сега може да се обясни умирането по два начина: или че човек свършено е изчезнал от света, или може да се даде следното обяснение. Вие имате една бучка захар. Като падне тази бучка във водата, стопява се, няма я. И представете си, че е паднала в едно езеро, де ще я намерите? По никой начин вие не сте в състояние да върнете бучката. За вас тя е загубена.

Помнете едно: животът, който сега имате, е една бучка захар. Гледайте да не я изтървете в езерото! После, ако ме попитате, ще кажа: „Отиде бучката! Някоя друга бучка трябва да се намери“. Тази бучка се е разтопила. Никаква философия, никакво обяснение не помага. Както и да обяснявам, ще кажете: „Отиде бучката!“ Някой обяснява, че бащата на еди-кой си умрял и бил в рая. А синът казва: „Къде е раят не знам, но знам, че баща ми го няма“. И ти не го знаеш, и разправяш за рая, но не си бил там. „Не съм бил.“ Тогаз защо разправяш? Някой казва за някого, че бил в рая, като разбира при Бога. Че Бог е навсякъде. Щом туряш Бога на специално място, тогаз за Бога ще имаме две понятия: че Бог е навсякъде или че Бог е на строго определено място. Като кажем „при Бога“, дали е тук, дето съм, или е горе, все е при Бога. Когато кажем, че си при Бога, това значи: „При баща си съм“. Значи, съзнанието на вашия баща е будно. Вие сте вкъщи, виждате баща си и той ви вижда. Може баща ви да е в Америка, но той ви пише всяка седмица по едно писмо, баща ви постоянно е във връзка с вас. Като кажа, че съм при Бога, разбирам – при баща си, с който сме в постоянна връзка. Но някой път съобщенията се прекъсват. Тогава някои изпадат в тягостно състояние.

Да се обясним. Всеки ден на вас ви трябва същественото, което да подкрепи живота ви. Храна, въздух, които подкрепят организма ви. Освен това необходима ви е мисъл, за да подкрепи вашия ум. Това е същественото за вас. В какво вярваш? В онова, което можеш да възприемеш и което може да ти бъде полезно в дадения случай. Някои могат да разправят, че след като умреш, ще отидеш между ангелите на небето. Това никой не може да опише. Има разни описания, но най-хубавото за онзи свят е писал Сведенборг. Той го е описал конкретно. Както се описва земният живот, така описва той небесния. Той говори за ангелите, бил е между тях, говори за техния език, прави сравнение

между земния и небесния живот. Той разправя подробно, хвърля светлина върху всичко това. Когато разказва за ангелите, Сведенборг казва, че понякога и те са тъжни, лицата им се променят. И самите ангели не знаят от какво става това. Има разни предположения, но както и да мислите, има някои неща, които не могат да се обяснят. Ние казваме, Бог не се гневи, но Писанието казва: „Разгневи се Господ“. Как трябва да се разбира думата „гняв“? Аз искам да ви наведе на същественото. В дадения случай кое е същественото? Обедът, който ще имаме. И в този обед има по-голямо съдържание, отколкото във всички сказания, върху които мога да ви говоря. За гладния човек обедът е най-важен. За човек, който в даден случай се нуждае от въздух, въздухът е по-важен, отколкото всичко друго. Една мисъл може да бъде съществена, по-важна, отколкото много други неща, които не са съществени. Да допуснем, че някой ви каже, че ще заповядвате на целия свят. Възможно ли е това? Разбира се, че не е. Можеш да заповядваш, но как? Всеки един човек е господар. Отвори си устата, поеме въздух и после издишва. Като се храниш, пак си господар. Значи като ядеш, като дишаш, като мислиш, ти си господар. Това е най-същественото. Другите неща са второстепенни. Ако ти можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш правилно, всички други неща лесно стават. Но ако не можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш както трябва, нищо друго няма да направиш добре.

Занимава ни идеята за Бога. Много книги има писани по това. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте“. Какво е искал да каже Христос с тези думи? Дръжте, не късайте вътрешната връзка с Бога, тя постоянно да съществува. „Дръжте връзката и с мен!“ – Христос говореше на своите ученици. Ние не живеем във времето на Христа. Какво отношение имат Христовите думи спрямо нас? Представете си, че Христос е казал на своите ученици: „Яжте хляб, вярвайте в хляба“. Дал е един обед на своите ученици преди

2000 години. И казва: „Яжте хляб, вярвайте в хляба“. Какво ви струва да повтаряте думите на Христа, казани преди 2000 години, щом пред вас няма никаква трапеза. Ако по човешки разсъждавате, няма никаква връзка. Но ако тази трапеза, която е била сложена тогаз, датира още от създаването на света и досега не е дигната? Не само във времето на Христа, но преди Христа беше сложена и сега е сложена! Следователно, яжте това, което е сложено пред вас. Отношенията са пак същите! Стопанинът може да го няма вкъщи, но ти можеш да се ползуваш от трапезата, както и всички други. Не очаквай да дойде стопанина да те покани – няма го. Слугата ти казва: „Вземи си, нашият стопанин е на работа. Рядко се връща“. Ти казваш: „Но аз искам да Го видя“. „Не можеш да Го видиш. Той се връща на 2000 години веднъж да обиколи трапезата и после пак си заминава.“ Така и Господ, като постави Адама в рая, отиде някъде неизвестно за колко време. Надвечер Господ дойде. Чул Адам гласа на Бога в райската градина: „Къде си?“ Няма да продължа повече. Мислете както искате, но дали ще го разрешите? Аз толкоз години съм мислил по това! Бих желал да знам как са го разрешили другите. Аз дойдох до следното заключение: има някои неща, които не е възможно да се разрешат. Ето какво разбирам под думите „идея, която не може да се разреши“. Отиваш при един зелен плод. Ти не можеш да го откъснеш. Не е време за късане. Ще чакаш. Той си има определено време. Като узрее, можеш да го откъснеш, а ако го откъснеш зелен, няма да се ползуваш.

Или отидеш при някой извор, който е замръзнал. Остави го да се размрази. Ще чакаш пролетта и лятото и тогава ще черпиш вода от него. Сега можеш да вземеш само къс лед.

Всички вие сте подложени на една голяма опасност. Когато човек дълго време върви пеш, излизат му пришки. Когато много е работил, не му се работи. Пазете се, много не работете. Мнозина от вас работите

повече, отколкото трябва. Преуморени сте вече от работа. Защо трябва да ви излязат пришки? Като копаем 10–15 минути, достатъчно е! А пък цял ден да работите, това е работа на каторжник. Ако аз казвам, че трябва да орете цял ден, тогава вие сте роби в Египет. В Египет сте, тухли се правят. Искаш, не искаш, ще ореш. И затова казвате: „Пришки на ръцете ми излязоха“. Роби сте. Сега какво трябва да се прави? Работата е, че този, който е роб, един ден става господар и мисли, че щом като заповядва на другите роби, той е свободен! Често ми се разправя, че един слуга заповядва на друг слуга какво трябва да прави. То са смешни работи. Заповядва кой човек да погребат, а пък утре и за него ще заповядат да го погребат.

Ето какво аз разбирам под „господар“. След като съм спал, да мога да стана от леглото и да се облека. А щом не мога да стана от леглото, аз съм роб на условията. Някой път сутрин не ставате. Аз гледам през прозорците и знам какво правите. Виждал съм следното: като стане някой, седне на леглото, навежда си главата надолу, затуля си лицето с ръце и мисли, мисли, гледа си дрехите и се чуди дали да се облече, или не. Той има нощница, той е бил дякон. Тая нощница ще трябва сега да съблече и да облече обикновените дрехи. И след това се измие, вчеше. Това е неестествен живот. Никаква нощница не ви трябва, никаква мантия на дякон. С каквито дрехи си спиш, стани си и се облечи. Като екскурзиант. Нищо не събличай. Като станеш, облечи си дрехите, поомий се, поблагодари на Бога и пак си върви по пътя!

Като ставаш от сън, бъди весел! Не си ли весел, работата не е добра. Не си дръж главата на ръцете, защото своята къща не е толкова голяма, че да не можеш да я уредиш. Защо тогава искаш да ти даде Господ по-голяма къща?

Но в живота има фиктивни работи, които ни измъчват. Станеш сутрин, измъчват те слугите. Ако си жена, измъчва те мъж ти. Ако си мъж, измъчва

те жена ти. Ако си майка, измъчват те децата ти, ако си ученик, измъчва те учителят ти. Ако си учител, измъчва те ученикът. Измъчване и големи противоречия има навсякъде. Вие искате да уредите живота си, а не знаете как – също като мома, която избира момък, за да се ожени. Един не харесва, друг не харесва, докато ще я заблуди някой подлец. Това не се отнася до вас. Не само вашия живот, но целия живот го описвам така, както е. Навсякъде животът се развива еднакво.

Една мома избира момци. Аз считам, че всеки един господар, при когото се представят слуги, за да ги избира, той е на мястото на момата. Кланя му се един слуга. Защото, като дойде момъкът, момата е господар. Момците са слуги. Всички се представят да слугуват при нея. Тя ги погледне отвисоко и казва: „Не може да ми върши работа“. Изпраща го. Втори слуга мине, трети и т.н., 10. Но след 10 слуги господарят все ще налети на някого.

Питам: как трябва господарят да си избере един добър слуга? Ако аз съм един господар и при мен дойде слуга, ето как щях да го изпитам. Ще му кажа: „Седнете на моето място“. И аз ще изляза навън. Ще се дегизирам и ще кажа: „Тук ще дойдат други слуги. Понеже теб те избрах за слуга, ще дойдат много души и искам да избереш 9 добри слуги“. И ще го оставя. Все едно, че той ще се жени, а пък аз ще гледам отстрани. И ако той може да избере сполучливо тези 9 слуги, тогаз аз знам, че съм избрал добър слуга. А пък ако той не може да избере другите 9 слуги, той не е добър слуга.

Или другояче казано на ваш език: ако моят слуга, който ще дойде при мен, не може да обича моята работа, както аз я обичам, да бъде така честен, както аз съм честен, той не е добър слуга. И когато един слуга иска един добър господар и той трябва да спазва същото правило: и този господар да влиза в положението на слугата, той да обича работата на слугата, както

обича своята работа. Това са правила. Господарят трябва да обича и да се интересува от работата на своя слуга, и слугата трябва да се интересува и да обича работата на своя господар. Това е правилният избор. Ако ученикът не се интересува от материята, която учителят му преподава, и ако учителят не се интересува от материята, която ученикът учи, между тях няма правилни отношения.

И ако ние не се интересуваме от това, което Бог е създал, и ако Бог не се интересува от нас, тогаз? Това са общи човешки отношения и тези отношения постоянно трябва да се обновяват. Всякога трябва да има един малък придатък.

Всеки ден трябва да ям, всеки ден трябва да дишам, за да обновявам силите си. Законът е такъв. Можеш да кажеш: „Вчера аз дишах много добре“. То е за вчера, но днес трябва пак да дишаш добре. Ти казваш: „Аз вчера вярвах добре“. Но и днес трябва да вярваш. Важно е какво е сега. Като стана сутрин, аз виждам какво ми липсва. Най-първо гледам каква е моята вяра. Някой казва: „Онзи човек е добър“. Аз не знам как вие познавате, че някой човек е добър, или как познавате, че някой човек ви обича. В една школа има такова положение: безлюбието всякога се маскира с Любовта. Ако една обич, която някой има към вас, е едно маскиране, е едно безлюбие, тогаз какво ще кажете? Няма да минат 1–2 години и животът ще го покаже. Ако животът разкрива безлюбието, което е маскирано с Любовта, какво значи това? Може ние да не сме виновни. Дадена ти е една стока. Купил си я отнякъде. Продаваш я, но излиза, че стоката не е хубава. И после се разкрива. Трябва да бъдеш внимателен. Всичко това, което сте унаследили, трябва да го проверите; трябва да проверите дали стоката, която имате, отговаря на това, за което е дадена.

Другото правило гласи: всяка Любов по някой път се маскира отвън с безлюбие. Има хора пък, които за да маскират своята Любов към вас, ще се покажат безлюбни. Но след време ще се види, разбере.

Как предпочитате – Любовта ли да бъде отвън, или маската? В природата отвън е безлюбието. Тя е много груба, с всички постъпва на общо основание. Но зад тази грубост седи Любовта, скрита някъде. В природата няма никаква деликатност. Както е хубаво време, дойде буря, дъжд, оцапа ви и след това никакво извинение – но в основата е скрита Любовта ѝ.

Влиза онзи, който се маскира, прокарва ръката си по гърба на говедото, гали го много нежно и казва: „Хубаво е“. Говедото не знае какво мисли той. Много деликатно го пипа. А говедото си казва: „Добър ми се вижда този човек“. Но след това не минава половин, един час и идва ножът. Следователно този, който външно е любящ, отвътре е жесток. Казвам сега: има нещо в човека, което е жестоко, но то не е ваше. Идва при мен един и казва: „Слушай, ти не ме обичаш“. Казвам му: „Майка ми беше такава. Който идваше, пердашеше. И аз нося нейния характер. Унаследено е, в нашия род така е външно. Сприхави хора сме. След като направим някоя беля, разкайваме се. Не сме лоши, но отвън сме все недоволни“. На вас ви трябва определение за свободата. Ако ви дадат една дреха да я облечете, това не е свобода. Ако вземат дрехата, и това не е свобода. Когато ви говорят тихо, това не е свобода. Никак да не ви говорят, пак не е свобода. Ако вие бихте писали върху свободата, как щяхте да я определите? Писанието казва: „Дето е Духът, там е свободата“. Когато онзи, който не те обича, иска да ти наложи своето правило, то е ограничение. Животът върви по две линии, които са неизбежни. Едни се ограничават и се заробват, а пък други се ограничават и се освобождават. Дето е Бог, там е свободата.

Преди години във Варненския затвор стана следното: един затворник изкопал дупка и влязъл в един канал от клоаката, за да излезе. В затвора е много по-хубаво в сравнение с клоаката. Влиза той в тези нечистотии, опърпан, с желание да излезе и като излезе вън, да

се освободи. Ти се ограничаваш в тази дупка с нечистотии, но с желание и мисъл, че като излезеш, ще се освободиш. Значи, приемаш ограничението, за да се освободиш. Ами ако те прекарат през тази дупка, за да влезеш в затвора! И обратен закон има. Има хора, които се ограничават и се освобождават, а пък има хора, които се ограничават и се заробват. Вие ще минете през тази дупка. Няма никой, който да не мине през нея. Така е направил дяволът работите в света. И като преминеш през клоаката, ще се оцапаш, но като излезеш вън свободен; дълго време ще се миеш. И онези дрехи, с които си преминал през нечистотиите, ще ги изгориш. Предай ги на аутодафе.

Че когато в душата си имате омраза, подозрение, злоба, не сте ли в клоаката на живота? Излез от клоаката! Гледай по-скоро да излезеш от този канал! Ако стоиш по-дълго време, изгубваш живота си. За два-три дни да излезеш! Повече не може! За три дни ако не можеш да излезеш, страшно е!

Има изпитания, които напредналите от вас ще минат! Вие не знаете какво нещо е напреднал ученик. Напредналият ученик е силен ученик. Дойде едно дете при него и му казва: „Дай ми твоята торба“. Той му я дава. Напредналият ученик после му казва: „Дай торбата“. То не я дава. Той го бутне с пръст и взема торбата. Като ти кажат: „Вземи торбата“, вземи я. И като ти кажат: „Дай торбата“, дай я! На силния ученик никой не може да му вземе торбата.

Ако вие мислите, че може да ви обиди някой, вие не сте силен ученик. Ако мислите, че дяволът може да ви оцапа, вие не сте силен ученик. Отвън може да ви оцапа. Ако мислиш, че някой може да те заблуди, ти не си силен ученик.

Аз нося това ценното в душата си. Аз искам да вярвате в това, което носите във вашата душа. Между моето верую и вашето не трябва да има никаква разлика. Като излезете на слънце, какво ще видите? Ще видите това, което аз виждам, и ще възприемете

светлината, топлината, както аз ги възприемам, с много малка разлика може би. И вие ще ходите като мен. И вие ще махате като мен ръцете си. И вие ще крачите като мен ту с левия крак, ту с десния. После ще сядаш, ще ставаш, ще ядеш, ще пиеш и т.н.

Но казвам: всички на една и съща служба не можете да бъдете. Всички едно и също положение не можете да заемете. Някои от вас ще бъдете слуги, някои – господари. Някои от вас ще бъдете ученици, някои господари. Някои от вас ще бъдете лекари, други – пациенти. Някои от вас ще бъдете адвокати, а пък други клиенти. Един може да бъде търговец, а пък друг – купувач.

Сега да се върнем към съществените правила. Ето едно съществено правило: обичайте всеки човек така, както обичате Бога! Какво ще кажете за това? Казано е: да обичаш ближния си, както обичаш Бога. Ние казваме: да обичаш ближния, както обичаш себе си. Ти обичаш себе си, както обичаш Бога. Това е един втори превод. И право е това, че ние обичаме себе си, както обичаме Бога. Да обичаш Бога, значи да нямаш абсолютно никакво противоречие в душата си. Любовта е там, дето няма никакво противоречие. И в нейно присъствие не може да се създава противоречие.

Кое същество може да те люби? Онова същество, в чието сърце и душа няма никакво противоречие, това същество те люби. Щом влезе никакво противоречие, ще се появи едно разногласие в Любовта.

Ако искате, можете да разграничите Любовта от другите ваши състояния, които имат и друго естество. Има начин да опитате дали някой ви обича, или не. Ако направите една погрешка, този, който ви обича, ще ви каже: „Няма нищо, тази погрешка не е ваша“. Този човек има вяра във вас. Вие направите една сделка и изгубите 10–20 хиляди лева. Той ще ви каже: „Няма нищо, ще се оправи тази работа“. И ви кредитира наново. Втори път губите, трети път, четвърти път, пети път и т.н. Той все ви кредитира наново. Този

човек има вяра. Друг на негово място би дал пътя на онзи, който е сгрешил. Вие сте от много строгите. Казвате: „Няма да го бъде този брат. Не ми го хваща окото“.

Как гледа Бог на нас? Ние направим една погрешка. Господ казва: „Няма нищо“. Направим втора погрешка, трета, четвърта, направим 10 погрешки. Господ казва: „Няма нищо“, и те кредитира. Ние имаме постоянно Любовта на Бога, която се изявява всеки ден. И след като направим една погрешка, слънцето не се помрачава, вятърът си духа, хората са любезни към нас. А ние вътрешно се ядосваме, смущаваме се. Оставете смущенията, а поправете погрешките!

Нужно е приложение. Вие се намирате в едно трудно положение. Чудите се – мъжа си ли да обичате повече, или чуждите мъже? Обичайте всички мъже еднакво. Вашето дете ли да обичате повече, или чуждите деца? Не правете различие! Обичайте всички деца! Гледайте на онова дете, както майка му го гледа! То е истинското отношение. Влезте в положението на онази майка, която е родила това дете. Вие сте в положението на една малка птичка. Приближавам се към гнездото. Разтревожва се майката, църка! Аз погледна пиленцето, не го бутам. Много съм внимателен. И се отдалеча. Влизам в положението на майката. И по някой път във вашето сърце има едно малко желание, една малка мисъл. Приближавам се. Не искам да изхвърля пиленцето, вашето желание, във от гнездото, да не се тревожите.

Не смущавайте птичките, не смущавайте и себе си. Някой път вие сами се измъчвате. Не се измъчвайте. Казвате: „От мен нищо няма да стане“. Не смущавай душата си! Как така нищо няма да стане от тебе? Един ми разправяше следното: „Аз на другите не казвам, че съм голям вагабонтин, но си казвам: не си, не си. Като ми каже някой друг „вагабонтин“, не ми е приятно“. Стратегия е това.

Не говори за другите това, което те говорят за себе

си. Това да ви бъде правило. Не говори на една чужда жена така, както мъжът ѝ говори. Не говори на едно дете така, както майка му говори. Ето едно священо правило, което трябва да пазите. Майката може да прегърне дъщеря си. Тя има право. Но ако ти направиш същото, тези хора ще останат недоволни от тебе. Ако един мъж поглади жената на друг мъж, тогаз какво ще стане? Това правило трябва да се спазва.

Това, което мъжът прави за жена си, ти не го прави. То е негово священо право. Това, което дъщерята прави за майка си и за баща си, то е за тях. Дъщеря ще поглади баща си и ще го целуне. Като дойде отвън някоя друга дъщеря, не може да направи същото. Чуждите дъщери да не правят това, което дъщерите в дома си правят. И това е правило. Това са външни неща, но не са без значение. Ето как ще ви изясня мисълта си. Ако ръката ви е без кожа, не трябва да се пипа – боли. Когато един човек е погалил своята дъщеря, той е снел кожата ѝ. И ако вие отидете да я погалите, ще ѝ причините неприятност. Оставете да зарасне кожата ѝ. Или ако искаш да я гладиш, стани баща. Нямаш право да буташ когото и да е, ако не го обичаш. А пък щом го обичаш, тогава поглади го, както гладиш себе си. Какво чувствуваш, като погладиш ръката си? Ако някой, който ви обича, те поглади, какво ще почувствуваш?

Аз съм виждал следното: при някоя болна мома идва лекар, който е млад, свеж, пълен с магнетизъм. Лекарят като я хване, нещо минава от него в ръката ѝ. Тя се държи за него. Животът минава от лекаря в нея и тя усеща приятност. А пък когато лекарят хване ръката ѝ, а тя я дръпне, значи той взема нещо от нея.

Когато някой човек ви дава нещо, вземете го. Някой казва: „Ние трябва да се обичаме“. Ще ви дам едно правило, какво нещо е обичта. Има известни правила, които трябва да се държат във всяко едно общество. И тогаз можем да прогресираме. А сега ние сами си препятствуваме в живота. Когато кажем, че някой

няма Любов, тези думи са неразбрани. Значи, ако не ме обича, няма Любов, ако ме обича, има Любов! Преди всичко един човек на Любовта трябва да бъде здрав. Той трябва да яде добре, да диша добре и да мисли добре. Освен това той не трябва да има никаква задкулисна мисъл. Когато обичаш някого, обичай го честно, без каквато и да е задна мисъл. Ще постъпваш спрямо другите хора, както постъпваш спрямо себе си или както постъпваш спрямо Бога. Като отидеш при Него, Бог е скрит някъде. Може да те наблюдава в рая какво ще правиш. Ти минеш, погледнеш някого и казваш: от този човек нищо няма да излезе. Не си давай мнение за творбите на Бога. Никой не ти е дал право за това. Аз казвам: от всеки от вас, когото Бог е създал, ще стане нещо. На пръв поглед като че няма да стане, но ще стане, ще излезе нещо от него! Аз бих ви предсказал какво ще стане от вас, но това няма да ви ползува. Засега няма да се спирам върху пророчествата. Турям ги настрана. За мен е най-важен обядът, който трябва да вземете. Какво ще бъде вашето бъдеще, мога да ви предскажа, не е мъчно. Но и да ви предскажа, това не са съществени неща.

Мога да ви предскажа, че мнозина от вас ще бъдете ангели, служители. Какво ще разберете от това? Мнозина, след няколко хиляди години, ще бъдете царе. Някой казва: аз не вярвам. Аз не искам да вярвате. След няколко години, ако стане това, добре, ако не стане, празна работа е. Под думата „цар“ разбирам, че след 2000 години ще бъдете свободни, както един цар е свободен. Ще бъдете в състояние да правите каквото искате, без да е в състояние някой да ви ограничи. Казвам: след хиляда години вие ще бъдете толкоз красив, че ще обръщате вниманието на целия свят. Коя е емблемата на красотата? Най-хубавото, най-красивото от всичко в света е Слънцето. По-красиво от него няма. Всички обръщат очи към него. Слънцето е най-красиво. След това иде месечината. След месечината иде Венера, богинята. След това иде Сириус и т.н. Всички вървят един след друг. Но най-красиво

е Слънцето. В красотата има известна сила. Ти си отчаян от живота. Има пример за един цар, който също се обезсърчил. Идвали при него философи и му говорили. Той им казал: „Оставете с вашата философия. Дотегна ми“. Никаква философия не помагала. Чудели се мъдреците какво да правят и най-после измислили как да го развеселят. Намерили най-красивата мома в държавата. Облекли я. И един ден, както си седял, царят я погледнал, забравил всичко и тръгнал подир нея. Тя се обърнала, той се спрял. Всички хора гледали как царят върви след нея. Той казал: „Видях нещо, косто осмисли живота ми“. Те му казали: „Царю честити, Божии работи са те!“

В красотата има нещо Божествено, което изтича. Това, което изтича от Слънцето, не е самото Слънце. В красотата има нещо, което изтича, то е Божественото, неуловимото. Вие казвате: „Той се е захласнал“. Хубаво е човек по някой път да се захласне.

Сега да се върнем към същественото. Кое е същественото? Не уреждай живота си, който Бог е уредил. Този живот, през който Бог е прокарал ръката си и е създал нещо възвишено, не го глади, защото ще те изпъдят от къщи. Ти се радвай, че тази жена си има мъж, който се грижи за нея. Ти се радвай, че има Един, който мисли за твоя живот. Какво ще урежда своя живот! От нас се изисква само едно нещо: да си вършим работата. Каква работа трябва да вършим?

Когато аз говоря, нямам предвид сегашния ви живот, защото той не дава никакво изяснение на това, което искам да ви кажа. Защото той е един резултат на миналото, той е една фикция. Той нищо не разрешава. Аз ви говоря за нещо, което сега иде! Реалното, Божественото, което може да измени миналото на нашия живот. Защото, ако това Божественото не влезе в нас, нашият минал живот не може да се обнови. Да си представим почва, която съдържа миналите енергии; само по себе си нищо не става от тях. Слънцето, като дойде, е в състояние да измени миналото. Та трябва да вложите Божественото, новото, което иде сега. Да

не падате духом! Вие по някой път се обезсърчавате, че няма кой да ви обича. Но какво значи да ви обичат? Ако ви направят една хубава къща и не ви пушат навън, и ако на прозорците има решетки и ви турят златни букаи, тогава питам, как ще живеете в ограничения? Изхвърлете от себе си онези ограничения, които сега съществуват у вас! Те са все на миналото!

Вложете Божествената Любов, която сега вече настъпва в света! Вложете Любовта на всички онези, които истински ви обичат! Когато аз правех моите изследвания, един учител ми каза: „Имам един много способен ученик. Надарен е този момък, но всички ученици в гимназията имат лошо мнение за него. Той е даровит, но има някои особености“.

Казвам: разчитайте на това, което Бог е вложил, а не на временните работи. Научете се да вярвате в това, което Бог първоначално е вложил във вас. Имали нещо вложено във вашата душа от Бога, или не? При всички противоречия да вярвате в това, което е вложено. Един ден то ще даде своя плод. Някой път вие сте под влияние на чужди мисли. Човешката мисъл по някой път има ужасни влияния на окръжаващите. Чуждата мисъл може да спъне когото и да е. Един друг може да се спънете. Бог, който е създал и Който създава целия свят, Той иска да схващате Неговата Любов и да бъдете израз на това, което Той иска от вас. Не това, което хората изискват от вас, но онова, което Бог изисква от вас. Най-после, вие вярвате в Христа. А Той казва: „Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте, както аз вярвам в Отца и пазя думите Му. И ако кажа, че не Го познавам, ще бъда подобен на вас. Но аз вярвам и пазя думата Му. Вярвайте, както и аз вярвам, за да се уреди вашият живот“. Христос, който така вярваше, каква беше Неговата участ? Всички я знаят. И след 2000 години знаем каква е участта на тези, които вървят по Божия път. През каквито и страдания да ви прекара Бог, вярвайте в Неговите благословения. Да знаете, че Неговият гняв е само до 4 поколения, а пък благословието Му е до хиляди

родове – един много дълъг период. Едно Божие благословение е за толкова дълго време, а гневът му е само за 4 рода!

Сега, което е основното, което ще ви остане. Кое запомните? (Учителя пише на дъската буквата Л.) Какво мислите, че ще напиша? (Учителя пише Л У К.) Сега ще заменим буквата У с Ю: ЛЮК. Сега ще преобразим тази дума: ще заменим буквата К с Б: ЛЮБ. Да любим някого, значи да разтопиш черупката и да го извадиш из нея навън, да излезе на свобода.

Л – е свързването на две души.

Ю – е условията.

Б – е посятото семе.

О – са външните условия.

В – е вечността. При буквата О има един кръг. При Б има кръг, разделен на две.

При произнасяне на звука Л туряте езика си на небцето. При Ю освобождавате езика от небцето. При Ю е свободата. При Б си затваряте устата, т.е. това, което трябва да расте. Трябва да му затворите всички условия отвън, да го турите в най-големите ограничения, за да израсне. Та Любовта е това, което ограничава човека, за да го освободи. Следователно тази Любов, която ограничава човека, за да го освободи, това е истинска Любов! Страданията в света са ограниченията на Любовта! Страданията имат предвид да ни извадят от едно състояние и да ни преведат в друго.

Разбирайте природата не както аз я разбирам, но както трябва да я разбирате. Не онова, което влезе в моите уста, но онова, което влезе във вашите уста. Не онова, което излиза от моите уста, но онова, което излиза от вашите уста. Не онова, което влиза в моите очи, но онова, което влиза във вашите очи. Не онова, което моята ръка може да направи за мен, но онова, което вашата ръка може да направи за вас. Това са основни работи, които трябва да спазвате. Новото седи в това, че всяко едно движение, всяко едно чувство, всяка една мисъл да бъде като една нишка, която придава и е нишка на освобождение. Там е под-

младяването. Че човек може да се подмлади, може. Но сам да се подмлади, не може. Ако се съберат 12 души адепти, те могат да го подмладят. Те ще го турят в магнетичен сън и ще му кажат, че като се събуди, ще бъде подмладен. И така ще стане. Също както ви събличат старите дрехи и ви обличат нови. У вас има много стари материи, но като ви хване някоя хрема, за няколко седмици нечистотиите ще се изчистят и вие ще се освободите. Хремата е едно чистене. Да няма нито една нечиста мисъл! И в ума си, и в сърцето си да сте чисти и свободни, както едно новородено дете. Нищо да не те съблазнява!

Аз гледам на живота малко по другояче. Да кажем, че някой момък се влюби в някоя мома. Никаква мома не е това! Това е една кукла. Той прегръща куклата. От възък е направена тя! Момата я няма там! Истинският момък и истинската мома никой не може да прегърне! Човек куклите прегръща! Помнете това! Как ти ще хванеш душата? Ти не хващаш душата! Ти казваш: „Той направи това!“ Нищо не е направил! Престъплението седи в мисълта, че ние искаме да опетним една душа. Там е престъплението. Не може да се опетни човешката душа! Вярвайте в това, че тялото ви може да се опетни, къщата всеки може да опетни отвън, но да опетни някой вашата душа, това не е възможно! Това, което е излезнало от Бога, не може да се опетни. То ще се върне при Бога. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в Мене“. Значи Бог е това Първоначалното, това, от което сме излезли, а пък Христос е Любавта, която се проявява в света. Вярвайте в проявената Божия Любов. Вярвайте в Онзи, който може да ви освободи! Всеки ден трябва да идва Бог да ви освобождава.

Всеки ден трябва да се освобождава човек!

(Учителя се обърна към една сестра.) Сестра, разбрах. (Някои се засмяха.) Хубаво е да се смеете, хубаво е да мислите и да чувствувате; да работим без пришки, без мазоли! Да завърша сега: едно дете язди на магаре. Минава един старец и му казва: „Синко, да говорим

за това, което ще бъде“. „Може, може“. „Слез от магарето, и аз да се кача“. Слязло детето. Качил се старецът на магарето. Детето казало след известно време: „Да говорим за това, което ще бъде“. Старецът казал: „Сега нека да говорим за това, което не може да бъде“. Стариият се качил на магарето и не искал да слезе. При младия всичко става, а пък като остарее човек, мисли, че знае, че е авторитет. Той казва: „Аз имам опитност“. Това дете казало на стария: „Да говорим за това, което може да бъде“. Стариият казал: „Досега можехме да говорим за това, което може да бъде, а пък сега да говорим за това, което няма да бъде. Като стигна на местопредназначението, аз ще слезна от магарето, но сега не искам това от мен“.

Питам: вие, които искате свободата, свободни ли сте? Всеки човек, който търси свобода, не е свободен. И всеки човек, който търси Любавта, не може да я намери. Не търси това, което не може да се намери. Не търси това, което не може да се придобие. Любавта не може да се придобие. Тя е! Аз живея в нея! Животът, и той не може да се придобие. Живея в този живот! Трябва да ви радва животът на всички същества. Трябва да ви радва Любавта, дето и да я видите! В едно цвете, в една буболечка, в който и да е човек, в каквато и да е форма, понеже тя е целокупно проявление. И на вас, и на вашата Любав други ще се радват. Радвайте се на това, на което сега не можете да се радвате! Запомнете това! Радвайте се само на това, на което досега не сте се радвали! Радвайте се, че ще се подмладите, макар че няма да се подмладите! И макар че не можете да се подмладите, пак се радвайте.

А пък аз, като ви срещна втори път, ще водя две магарета и ще кажа на дядото: „Ти, дядо, на едното, а аз на другото!“ Като поиска дядото да се качи, ще му кажа: „Заповядай едното магаре!“ И ще вървим паралелно.

И за всинца ви ще има по едно магаре.

Сега това е разбрано.

„Отче наш.“

ДРУЖЕНЕ, СЛУШАНЕ И СЛЕДВАНЕ

7 февруари 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

„Отче наш.“

Размишление 15 минути.

Песен: „Ти съзнавай, ти люби“.

Ще ви прочета 2 глава от 2 послание към коринтяните, от началото до 10 стих.

Трябва ви правилно разбиране в живота. Който няма такова разбиране за него, всякога има една опасност да претърпява неуспехи. Не е достатъчно само веднъж да ядеш. С едно ядене нищо не се постига. С една крачка нищо не се постига. С едно отваряне на очите също нищо не се постига. И с една мисъл, и с една постъпка нищо не се постига, защото животът е непрерывен. Трябва да имаме ясна представа за това.

Ние говорим за човека, а какво нещо е той? (Учителя пише на дъската.) Ч О В Е К. Англичаните казват „man“. В множествено число те заменят А с Е и става „men“ (хора). А пък на български „мен“ е местоимение. Като се каже „мен“, англичаните разбират: много хора, а пък българите разбират: тези хора са все за мен. Едно съвпадение. Английската дума „душа“ е българската дума „сол“. Англичанинът казва: „Soul“, а пък българинът разбира „сол“ (с което се посолява). Това не е знание, това е съвпадение на думи и слогове. Говориш едно, а разбираш друго.

Отличителната черта на човека е, че е същество, което мисли. Мислите произтичат от други човешки способности, които се намират на лицето му. Има мислеца, чувствителна и волева страна на човека. Горната част на лицето показва това, което мисли; средната част – това, което чувства; долната част – това, което работи. По отношение на цялата глава някои казват: „У човека има чувства и способности“. Свързват ги. Не правят никаква разлика между чувства и способности. А и самите чувства се различават. Има лични чувства, които се отнасят до неговия личен живот; има семейни чувства, морални чувства, самосъхранителни чувства. А способностите, когато се гру-

пират, образуват нещо по-сложно. Казват: „Той е силен човек“. Но силите се дължат на способностите. Един човек е силен само тогава, когато неговите способности са групирани. Например, ако са групирани умствените и наблюдателните му способности, той е силен човек. Разбирането зависи също така от неговите способности. Това са много специфични дейности, които тепърва трябва да изучавате. У вас има само едно общо понятие за това. Вие казвате: „Човек трябва да живее добре“, но какво значи „да живее добре“ – не знаете, а то е най-важното.

Да кажем, че вие искате да изучавате едно изкуство, например рисуване. От три неща зависи това изкуство. Ако вие не можете да нарисувате очите така, както природата ги е дала, ако вие не можете да дадете на носа формата, която природата му е дала, и ако не можете да предадете израза на устата така, както природата го е дала, вие няма да станете художник. За да дадете хубав израз на очите, трябва над тях да има едно чело. Очите имат съдържание само когато лицето има хубаво чело.

Носът има смисъл само когато е добре представена средната част на лицето. Ако не знаете как да изобразите скулите спрямо носа, вие ще изопачите цялото лице. Същото е и за устата. Казват: „Много хубави уста“, но вие не сте изучавали какво различие има между носа, очите и устата. Това е изкуство.

Изискват се часове на дълбока мисъл, за да разберете смисъла на живота. Вас ви занимава само обикновеният живот – речено, казано, ядене, пиене, къщи, кой станал министър в България, че студа, замръзнали няколко души някъде. Да замръзне човек някъде не е толкова голямо нещастие. Той се е сгъстил, станал е по-солиден, не се движи. Когато природата замразява някого, значи, че му е определила друго предназначение. Под „студ“ ние разбираме едно, а природата разбира друго. Между това, което разбираме ние, и това, което разбира природата, има грамадна разлика.

И Писанието казва: „Между мисълта на Бога и

нашата мисъл има такова голямо различие, колкото между небето и земята“. Такова е различието между Божието и нашето разбиране. Някой казва: „Аз разбирам живота“. Какво разбира той от живота? Ако е разбрал живота, това е велико нещо! Няма по-хубаво от това, да разбереш живота. Но животът е едно благо. Как ще го задържиш? За да го задържиш, трябва да имаш сила, а пък за да си силен, трябва да си способен, да имаш знание, да имаш Мъдрост. Освен това трябва да го подкрепиш с нещо. С какво ще подкрепиш живота? Животът се подкрепя само със закона на Любовта! Ако ти не разбираш великия закон на Любовта, ти няма да знаеш как да подкрепиш живота си и ще го изгубиш.

„Защо трябва да любя?“ – казва някой. За да не изгубиш живота си! Защото, като изгубиш него, всичко губиш! Какво ти струва тялото и знанието, и свободата, ако нямаш живота?

Защо трябва да любиш? За да не изгубиш живота си! Любовта трябва да дойде като средство, за да запазиш живота. А защо трябва да живея? Защото, като не живееш, ти човек не можеш да бъдеш, не можеш да се проявиш, не можеш да имаш никакъв прогрес!

„Как трябва да любя?“ Ти не можеш да любиш правилно, ако не следваш Истината. Истината е път на Любовта, по който трябва да ходиш. Ти трябва да дружиш с Любовта! Аз засега не ви препоръчвам да любите, а само да дружите с Любовта. Защото, като направите един малък опит да любите някого, излиза несполучлив. Ще ти се смеят тогаз! Някой нарисова картина и го осмееят. Не е лошо, че е направил опит. Ще намериш един учител да ти покаже как да рисуваш.

Имаш една плоскост, едно поле, върху което вие трябва да рисувате. Как трябва да започнете? Правилото е: брадата трябва да се допре до полето. Художеството позволява тази брада да се допре до това поле. По-долу не трябва да слиза. Това поле показва разумния живот.

Лицето показва разумното, което човек е постигнал. Защо трябва да се оглеждаме? За да знаем какво сме

постинали. Всеки ден, като се оглеждаш, ще видиш дали има някоя нова черта, която си постигнал. Гледаш си очите. Какво представляват очите? Или си гледаш носа, пипнеш си челото, веждите, устата. Очите, носът и устата са най-важното. Не че са най-важните, но от там трябва да започнеш.

Няма нито един от вас, който да не е художник. Не само че сте художници, но сте и скулптори, ваятели! Върху цялото тяло всеки ден вие работите с вашите чукове. Сетне боядисвате. Понякога, като се погледнете, не се харесвате, но такива са способностите ви. На другия ден работата продължава. Всеки се стреми да направи нещо хубаво. Целия ден правиш картината и казваш: „Зацапах картината, не ми се харесва нещо!“

Трябва и да ретушираш. Няколко пъти ретушираш и после изоставяш картината. След 5–6 месеца пак почваш да рисуваш. Никога не можеш да поставиш една реална черта – приблизително я поставяш. Например ти рисуваш един нос, но тези черти, които поставяш, не са реалните черти. Този нос не е онзи, който съществува в природата. Приблизително е вярно. Това е само сянка на реалността. Същото е и когато мислите, че казвате истината... Ти никога не можеш да кажеш истината. Истината, това е човекът. Както мислиш, както постъпваш и чувствуваш в дадения случай, това е истината. Казваш: „Аз казвам истината“. Това е неразбиране. Ти се самозаблуждаваш. Като изнасяш един факт, ти прибавяш коментари, които не съществуват. Че си отишъл вкъщи, факт е това. Но ти говориш и за други неща, които не си видял.

Ако един човек, един цар влезе в една бедна къща – хората страдат, болни са, в лишения, немотия са, по какво се познава, че действително царят я е посетил и че този човек говори истината, че е факт това? Щом царят е посетил тази колиба, положението на тези хора трябва да се измени, да се подобри. Ако не се подобри положението, то никакъв цар не ги е посетил. Един цар, като посети колибата, в нея трябва да стане едно голямо преобразование. Понякога и ние казваме:

„Човешкият дух посетил човека“. Вие мислите, че човешкият дух живее в нас. Не, човешкият дух посещава понякога тялото, но той не живее в него. А когато го е посетил, той всякога прави известно подобрение, това е един факт, който показва, че духът е посетил човека. У човека работи неговият ум; той ръководи работите. Той е министър-председател и когато духът дойде, той е като цар, който посещава своя пръв министър, за да се осведоми за външната и вътрешната политика, за работите в държавата изобщо.

Това са общи положения, които могат да ви отвлекат от вашия живот. Защото животът на другите не може да бъде ваш живот, както и вашият живот не може да бъде на другите. Трябва да разберете това. В дадения случай вашият живот е необходим за вашия прогрес. А пък резултатите на вашия живот могат да бъдат полезни на вашите близни. И резултатът от живота на вашите близни вие можете да го използвате. Ако вие спънете живота на когото и да е от вашите близни, с това ще спънете своя живот. И ако някой спъне вашия живот, той ще спъне своя прогрес. Трябва винаги да имаме това предвид. Не се спъвайте един друг! Защото, ако спънете вашия живот, спъвате себе си. И ако спънете живота на своите близни, вие се лишавате от известни условия и косвено се спъвате.

Аз съм ви привеждал онзи пример за Мойсея. Когато той отивал на Синайската гора, минал покрай един овчар, който приготвявал угощение, и го попитал: „За кого приготвяваш това угощение?“ „За Господа. Заклал съм едно хубаво агне. Господ ще ми дойде на гости“. Мойсей му казал: „Криво разбираш! Господ на гости не ходи и агнета не яде. Ти си се заблудил. Другояче трябва да разбираш.“ Овчарят спрял работата, оставил агнето си, замислил се, не знаел какво да прави. Досега знаел какво да прави, но след като му казал Мойсей това, той се спрял. И мислил, мислил... Отишъл Мойсей на планината и видял, че Господ е недоволен от него. По лицето му разбрал, че има някакво недоволство. Господ му казал: „Иди и кажи

на овчаря, че Аз ще му отида на гости“. Мойсей отишъл при овчаря, извинил му се и му казал: „Аз ти казах, че Господ няма да ти дойде на гости, но това беше мое мнение. Той ще дойде.“ Но Мойсей не знаел как Господ ходи на гости. Скрил се на едно място, за да види това. Много тайни знаел, но не знаел как Господ яде агне. Овчарят се разшетал, опекъл агнето, приготвил и хляб, и почнал да чака. Мойсей, и той философствувал, и чакал. По едно време вижда, че овчарят позаспал, както бил при яденето, а от небето слязъл огън, който изгорил агнето. Събужда се овчарят и гледа, че агнето го няма, и казва: „Господ ми е бил на гости“. Така Мойсей разбрал как ходи Господ на гости. Не външната, а вътрешната страна трябва да разбирате.

Онова, което мислиш в дадения момент, онова, което чувствуваш, хубавата постъпка, която извършваш, това е реалното, важното в живота. Имаш една хубава мисъл, която ти причинява радост, колкото и да е малка тази мисъл, тя е реалното. Едно хубаво чувство, което ти причинява радост, или една хубава постъпка, макар и малка, това е реалното. Такива малки работи осмислят живота. Ако ти очакваш големи работи, те ще дойдат след малките.

Ако направите носа на човека по-дълъг, отколкото е предвидила природата, вие го правите амбициозен. Големият нос е свързан с амбицията. Този човек иска повече, отколкото му трябва. Един човек с дълъг нос непрекъснато мисли и след хиляди години как ще живее на Земята. А пък ако направиш носа на един човек къс и широк, той ще удари нашироко – занимава се само с ядене и пиене. Ще кара така първата година, втората, третата, шестата и пр. Той мисли, че като яде много, ще се оправи. И коя майка не храни дъщеря си, да се оправи малко, че да стане угледна! Вие трябва да научите своите синове и дъщери как да ядат и самите вие трябва да се научите.

Приемаш известна храна. Това е боя, която хубаво боядисва. Природата ще я тури тук-там на лицето.

Писанието казва: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза из устата на Бога“. Ако ти не се храниш с Божествената Любов, ако дъщеря ти и син ти не се хранят с нея, те няма да станат красиви. Обикновената храна, когато е придружена с Божественото слово, действа здравословно и затова първото нещо, когато се храниш, е да има в душата ти една голяма благодарност. Някои ваши съседни ви пращат ябълки. Идва техният син или дъщеря у вас и ви донася баница или ябълки, които ви изпраща майка им. Често един ангел ви донася един плод. Ако невидимият свят ви изпраща една малка идея, една малка мисъл, ако ви даде условия да направите една малка, но хубава постъпка, радвайте се на това.

Има две неща, към които се стремите. Вие искате да станете знатни и велики в света. Това е хубаво. Отлично е. Но знатният човек трябва да бъде много умен и силен, той трябва да бъде и много богат, защото като стане знатен, ще влезе в други отношения с околните. Отношенията ни към Бога, то е вътрешният живот, истинският живот, който е живот на уединение, на самота. А вие не го разбирате и казвате: „Самотен съм!“ Че вие сте в най-хубавото положение, няма кой да ви безпокои, но не го използвате, а се оплаквате, че сте самотен. Искате да станете знатен. Може ли един болен човек да стане знатен? Не може!

Две неща трябва да имате предвид: това, което вашият ум ви казва, и това, което приятелите ви казват. Или има два свята: вътрешният ваш свят, аз го наричам свят на Разумното, което трябва да слушате! За другия, външния свят, аз не говоря. Под вътрешен свят разбирам Разумния свят, който никога няма да ви заблуди – каквото и да стане, нещата ще се превърнат на добре. А външният свят, това са условията. Ако вие не разбирате вашия вътрешен свят, вие не може да разберете и външния. За да разберете външния свят, трябва да знаете как да използвате тези условия. Само Разумното ще ви научи как да постъпвате.

Ако на една майка Бог е дал дъщеря или син и ако

тя не познава дъщеря си, няма да има една разумна връзка, едно разбирателство с нея. Да кажем, че бащата мисли едно, а синът – друго, майката – едно, дъщерята – друго, учителят – едно, ученикът – друго, това значи, че те нямат един идеал, към който всички трябва да се стремят.

Как трябва да изобразите носа? Можете да нарисувате един гръцки нос. Гръцкият нос е прав, без никаква гърбица. Римският нос се отличава с голяма гърбица, която означава голяма енергичност и войнственост. Гръцкият нос е нос на изкуството, на естетиката, на чувствата го наричам, но не е чувствен. Защото чувственият нос има съвсем друга форма. При чувствените носове са развити страничните части, тези две запетаи. Човек има две запетаи отстрани на носа. В еврейския език ги наричат „йодове“. Според еврейската наука всичко в света е създадено само от „йодове“. Тези странични извивки на носа показват известни течения, които са свързани с един център, а той от своя страна е свързан с друг – по-далечен център, също като радио. Върхът на носа е едно радио, което е предназначено за особени възприятия, а пък страните на носа имат съвсем други възприятия. С върха на носа не може да се възприеме Любовта. Чрез него ще възприемеш само посоката на движението, както някое куче разпознава. Но за да разбереш характера на съществото, което наблюдаваш, ти трябва да имаш други възприятия, които са в обсега на основата на носа – между веждите.

Три възприятия трябва да имаш: с горната част на носа, между веждите, после с върха на носа и със страничните части. Тогаз ще имаш една ясна представа за нещата. Ако си възприел само чрез върха на носа, тогаз ще имаш само една трета от възприятието. Някои хора не мислят правилно. С думите „не мислят правилно“ искам да кажа: възприятията на техния нос не са правилни.

За да ядеш, най-първо трябва да имаш какво да ядеш. Ако някой само си мърда устата, но тя е празна,

каква полза от това? Някой казва „мисля“, но празна е устата му.

Човек трябва да приема солидна храна. Мисълта не е нещо отвлечено. Тя е нещо много реално. И ако ти не я съобразиш със закона на Любовта, тя не може да бъде правилна. Когато ние говорим за закона на Любовта, за закона на Мъдростта и за закона на Истината, те съответствуват на три точки на носа. Аз ги поставям така.

Или другояче казано, ако ти една мисъл не можеш да я възприемеш с основата на носа, да я почувствуваши, ако не я възприемеш отпред и ако не можеш да я приемеш странично в главата си, то тази мисъл ще остане неразбрана. Но това са отвлечени работи. Трябва да мислиш върху това. Трябва да мислите как ще я приемете отгоре. Ако разберете това буквално, съвсем ще се объркате.

Какво значи „отгоре“? Това е един прозорец в горната част на къщата, през който светлината на Слънцето влиза. Не е ли хубаво?

Но един прозорец не е достатъчен, трябва да имаш странични прозорци и предни. Ако приемеш светлината отпред, отстрани и отгоре, твоята къща е хигиенична. Ако имаш къща, изложена на север и оттам само влиза светлина, казвам, че в тази къща не можеш да живееш, в нея ти няма да имаш придобивки. Северното изложение е подобно на вашия егоизъм! Щом имаш само един северен прозорец, това значи, че мислиш само за себе си. Човек, който мисли само за себе си, който има само един северен прозорец, не може да очаква друго, освен само страдания. Ти казваши: „Какво трябва да правя?“ Ще отвориш един прозорец отгоре, един към изток и един към юг. Тогава ще имаш четири прозореца: към север, изток, юг и отгоре. Това е фигуративно казано.

Мнозина от вас не харесват носа си. Кажете на природата: „Така, както ми е поставен носът, не ми се харесва. Направи го както трябва.“

Ти не харесваш лицето си, но какво не харесваш

в него? „Аз не съм красив.“ Кое нещо не е красиво в лицето ти? Ще кажеш на природата: „Тази страна да се вдлъбне малко!“

Ако носът ти е прав, ще кажеш на природата: „Не ми се харесва този нос. Ето тук малко да се вдлъбне“. (Учителя посочи мястото при основата на носа, под точката между веждите.)

Как трябва да се направи това вдлъбване? Това е цяло изкуство. След това ще кажеш: „Отстрани малко да се поразшири, върхът да не е остър като на някой орел, но и там да е малко широк“. Няма да се мине много време и ще кажеш: „Харесва ми се този нос“. Защото, щом стане носът на върха като човка, то вашата работа е опасна. Вие ще кажете: „Каквото Господ даде!“ Господ обича да му се говори конкретно.

Ти искаш да бъдеш добър. Но къде е добротата на човека? Вие, които сте толкоз учени, кажете де е, как познавате добротата на човека? Как познавате кой е добър и кой не? Я ми кажете сега къде се намира моята добрина? Къде стоят парите на богатите? В касата. А огънят? На огнището! И силата на огнището е в огъня, който запалват. Де е силата на горящата свещ? В пламъка.

Вие казвате: „Добър човек“. Аз не искам повече да ви смущавам, затова ще ви кажа, че добротата на човека е в устните му. Голямо изкуство е да знаеш как да нарисуваш едни уста. Доброто е в устата.

Умът е в носа, разумността е горе в челото, а пък доброто е в устата. Доброто е сила, която е в устата. Ако вашите устни почнат да изтъняват, това показва, че вашето кръвообращение е слабо и в храносмилателната ви система има известна ненормалност. Ако краската на вашите уста почне да потъмнява, става черна, това показва, че преобладава венозната кръв. Същевременно устата показват колко е добър човек, показват степента на неговата доброта. Като погледнеш устата – кривата линия – ще познаете добро ли мисли този човек. Някой път човек иска да направи добро, но ако няма подходящи уста, доброто

не може да се прояви. Ако вие нямате една добре изорана нива, нищо не можете да посееете. Ако нивата е добре изорана, ще я посееете. Какво ще посееете на камениста почва?

Хубавата уста, която имате, може да е наследена от вашите деди и прадеди, но и вие сте работили върху нея. Целия живот трябва да работите върху устата. Тази уста е отражение на една разумност извън физическия свят.

Устата може да е много голяма или много малка. Доброто на човека се намира в горната и долната бърна. Ако долната бърна на човека е повече развита, тогаз той е пасивен, той очаква, доброто не е активно; а пък ако горната бърна е развита, тогаз доброто в него е активно, то ще се прояви. Някой казва: „Аз пасивен ли съм?“ Не е лошо човек да бъде пасивен, но той се смущава. Това зависи от устата. Нека отпрати молба към Господа и тогаз един ангел ще дойде и с четката си ще направи поправка, където е нужно. И всеки ден ангелът трябва да идва със своята четка. Фигуративно ви говоря. Устата е израз на доброто, защото е място на Любовта. Цял един свят е тя. Ние сега говорим за Любовта.

Вие разбирате Любовта много ограничено, любов, която след 4–5 години умира, любов, която след 10 години умира. Хубава е тази любов, тя прилича на едnodневните цветя! Те са хубави. Някои цветя траят един ден, други – два дена, един месец, а пък има цветя, които с години цъфтят.

Вие искате да бъдете окултни ученици, да имате една ясна представа за невидимия свят. Искате Господ да ви обръща внимание. Но за това трябва усърдно да учите, да имате свещен трепет в душата към знанието. Вие седите и казвате: „Каквото Учителя каже“. Учителя казва, но вие не изпълнявате. Например, в една гимназия учителят говори, преподава, но ученикът казва: „Какво ми трябва математика? Не ми трябва!“ Математика не му трябва, това не му трябва, онова не му трябва, нищо не му трябва. Започва да обръща

внимание на външността си, да се докарва, за да се хареса на момите. Знаете ли онази смешна история? Един момък се оженил за една мома, но нямал пари. И той пак се занимавал с мустаците си. Тя му казала: „Остави мустаците. Докато се ожениш, може да се занимаваш с тях, но сега трябва с джобовите да се занимаваш.“

След като бръкнал в джобовите, тя знаела вече какво ще направи. Той ще отиде на пазара и купи каквото е нужно. Младият, като пипа мустаците си, иска да каже, че е готов да изпълни волята Божия.

В това пипане на мустаците има и нещо друго – то активизира Любовта. Всеки момък, като пипне мустаците си, казва: „Аз се въодушевявам само от Любов“. Това са антени. Чакайте да видим какво ще каже невидимият свят. „Обичам те, обичам те!“ Аз тълкувам този факт много вярно. Някой се възмущава и казва: „Учителю, защо той си пипа мустаците?“ Те са чудни! Не само младите, но всеки трябва да пипа по 2–3 пъти мустаците или това място. Дали имаш мустаци, или не, това е друг въпрос. Ти не се отказвай от правото, което имаш. Но не превишавайте. Трябва да ви дам едно правило как да постъпвате с носа си, защото можете да стигнете до буквоядство. За всяко нещо си има правила в природата. Нали знаеш от къщата на вапия баща до вашата къща колко крачки има? Искам да ви наведе на идеята, че всички движения, които правим, си имат свой смисъл. Ти си затвориш очите, отвориш ги, нагоре погледнеш, после надолу, замислиш се. После въздъхнеш и махнеш с ръце. Или скръстиш ръце и гледаш напред. Няма нищо лошо в това. Аз ги наричам несъзнателни движения, продиктувани от природата.

Когато духа вятър, клоните се огъват надолу. В това има смисъл. Дървото заяква. Същото е и с човека. Щом е в движение, има един вътрешен свят, който постоянно го изменя. Никой човек не трябва да стои на едно място; той трябва да се движи. Освен това човек трябва да се контролира. Ако вие не можете да

контролирате вашата силна мисъл, няма да успявате. Аз наричам силни мисли – лошите мисли, а силни чувства – лошите чувства. Същото се отнася и до лошите постъпки. Ако не можете да ги контролирате, вие не можете да напредвате. Постъпката е лоша тогава, когато не я употребяваш на място. Човек трябва да контролира всяка своя мисъл, за да извърши онази работа, която той иска. Тогаз можем да кажем, че той е човек. Инак мисълта ще има някакъв резултат, но той ще бъде неправилен.

Самообладание се изисква, за да владееш това, което е вътре в тебе. То е дълбока наука. Затова човек трябва да се моли, да мисли, да гледа как другите хора живеят. Така животът става красив. Вие отивате при един свят, вие отивате при Бога, дето всички същества имат пълен контрол върху себе си, господари са на себе си. Такива да бъдете и вие. Никаква външна сила да не може да ви измести от вашата опорна точка!

Носът ти трябва да има устойчивост. Какво ще стане, ако той се огъне?

Да си представим, че тук имаме една плоскост и че почваме да туряме тежести върху нея. Ако са големи тежестите, какво ще стане? Колкото повече се увеличават, толкова повече се огъва плоскостта и най-после ще се счупи. Следователно, ако носът се е огънал, това показва, че има някаква неестествена тежест. Ако пък носът е станал гърбав, тежестта е вътре. Когато носът е огънат навътре, има едни качества, а пък ако е огънат навън, той има други качества.

Тази площ не трябва съвсем да се огъне, а да има само едно малко огъване. И като се махне тежестта, плоскостта трябва да не е изгубила своята еластичност. Човек трябва да има силен характер, да не се огъва. Временно може да има малко огъване, но изобщо човек не трябва да се огъва. Той трябва да държи закона на правата линия, да бъде прав. Временно може да завиееш, но пак непременно трябва да тръгнеш

по правата линия. Само при правата линия има почивка, а пък при кривата линия има дейност, постройка и постижения в живота. Ако ти не знаеш закона на равновесието на правата линия, ти няма да знаеш как да си починеш. Трябва да обясня с ред картини какво разбирам аз под това. Да преведа тези геометрически прави линии, да ги оживотворя.

Да кажем, че имате една права линия: тя трябва да е жива. Вие трябва да изучите характерните особености на тази жива права линия. Тя е вечно подвижна. Правата линия аз я наричам линия на почивка. Като си почиваш, ти вече разбираш правата линия. Аз наричам тази почивка така: да имаш мир и Любов в душата си, да си радостен, да си весел. Това е почивка. Оттук започват другите линии. Правите са условие за радост.

Тялото на човека е една наука. Всички правила и закони са в него. Като изучавате тялото си, ще знаете как трябва да живеете и да се отнасяте с другите. В бъдеще вие ще проучите тази наука. Засега вие само отчасти я знаете.

Трябва да изучавате природата и себе си, за да бъдете щастливи. Щастieto е един резултат, който трябва да потърсим. Всеки трябва да го търси. Някой казва, че не може да бъде щастлив. Не може при известни условия. Щастieto трябва да бъде един резултат, към който трябва да се стремим.

Сега да не ви говоря повече, понеже много неща казах. Понякога едно и също е казано в един смисъл, а друг път – в друг. Казаните работи трябва да се сведат към едно общо понятие на Любовта. След това от Любовта трябва да влезете към понятието на знанието, на Божествената Мъдрост и към Истината. Те са три свята, дето всеки ден трябва да влизате, за да придобиете нещо от Любовта, като дружите с нея. Или казано другояче: да дружите в душата си с разумните, с любящите същества. Защото любящото същество е

един съвършен човек. който за да помогне, ще даде най-хубавото, което има в душата си. Не да се жертвува. Съвършеният човек никога не се жертвува. Той няма защо да се жертвува. Жертвата е за земята. Съвършеният човек всякога има желание да помага, а пък това е достатъчно. Дръжте в ума си това: „Дружете със съвършените същества.“ Но някой ще каже: „Как да ги намерим?“ Някои от вас се срамуват да се молят. Цяло изкуство е да се моли човек! Вземете Христа, Той се е молил. Денем е проповядвал, ходил е навсякъде, а цели нощи е прекарвал в размишление, в молитва, за да бъде готов за следния ден да работи между хората при несгоди и противоречия; говорил е, не го разбирали; бил е в постоянна борба. Вие не сте изключени от тази борба! Тая борба ще я имате в себе си, ще я имате и един с други.

Сега мислете върху доброто, което е изразено на човешките уста. Дръжте мисълта, че вие отсега нататък имате условия да учите. Иначе ви очаква скука. Забелязал съм, когато някой почне да остарява, той изгубва смисъла на живота. Защото в старостта той се огъва. Старият човек се огъва към земята. Докато е млад, неговият материализъм е външен, а пък като почне да остарява, външно е идеалист, но отвътре е материалист. Това е голямото нещастие на старите хора. Той почва да се страхува. Парите и всичко друго държи във възел. Младият е материалист, но дава, щедър е. Има упование в себе си. А пък старият – не. Та мнозина сте попаднали в линията на вътрешния материализъм. Има едно външно безверие, но има и едно вътрешно безверие. Има едно външно безлюбие, но има и едно вътрешно безлюбие. Мнозина съм наблюдавал: някой рече да се моли, но казва: „Защо да се моля? Даже не знам правилното положение при молитвата.“

То е все едно, когато гледаш, че някой се дави, а ти се колебаеш – ако се хвърлиш във водата да го

спасиш, ще си намокриш новите дрехи. Значи, нека човекът се удави, но твоите дрехи да се запазят. Това не е философия. По-добре е да се измокриш, но да избавиш човека, който се дави. Да се помолиш разумно струва повече, отколкото да си причиниш някоя неприятност.

Ти се молиш, но мислиш за много други работи! Например, един свещеник се моли, моли и казва: „Я вземи кандилото! Угаси онази свещ! Не дигай шум там!“ Това не е никаква молитва. Ти като се молиш, ще забравиш кандилото си, свещите си, всичко това ще го оставиш; кой какво говори, ще го оставиш и ще се съсредоточиш. Силата на молитвата е там! Ще кажеш на Господа: „Господи, поправи устата ми! Нека доброто да се прояви малко повече. Поправи малко с четката горната част на устата ми, та доброто да го правя навреме“. Това е достатъчно. Тази е красивата страна! Аз виждам: всички имате горещо желание. Усърдни сте, рисувате хубаво, но не туряте линиите на място. Говорите много красиво, но не туряте думите на място. Всяко нещо трябва да бъде на своето място. И цялото лице, сегашният ни строй, всичко това трябва да се измени! За в бъдеще от това, което имаме, нищо не трябва да остане! И апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“. „Изменението“ значи следното: всичките несъвършенства, които сега носим, трябва да се изменят. Защото, като погледнем сега лицето си – то е резултат на хиляди поколения, които са живели неразумен живот. Не е лесна работа да поправиш и своя мироглед; не е лесна работа и да влезеш в хармония с хората. Аз виждам, че има голяма мъчнотия в това, но знам, че има един начин за постижение.

Вече пристъпваме към една философия, която е красива и има приложение. И всеки един от вас, всеки ден може да придобие по една малка добродетел, която ще се отрази на устата. Един ми казваше: „Гледайте

колко красива уста има той!“ Този човек, като го погледнеш, ти вдъхва нещо хубаво, благородно, възвишено! Ти като погледнеш устата му, се въодушевяваш; не се заражда в тебе отрицателно чувство, но нещо хубаво възприемаш.

Научете се да гледате понякога устата си. Аз бих ви препоръчал да си имате по едно огледало, да се гледате и да се ретуширате. Мога да ви покажа как. Неестествени са грубите докосвания. Има едно пипане, което е ретуширане.

Всяко едно движение оставя клишетата в невидимия свят. А пък всяко едно клише е един отпечатък, който има свое последствие. И това последствие, този резултат носи радост или скръб.

Да кажем, че един човек седи и прави така (Учителя маха силно с ръка.) Той не знае само с едно махане на ръката каква беля може да направи. Не махай така с ръка! Спри се, обърни се към този приятел, погледни го любезно, поусмихни му се и му кажи: „Ще уредим тази работа! Ако не сега, друг път“. Изпрати го с едно хубаво движение, вместо с гневно махане на ръката! Най-лесната работа е така да махаш с ръка. Но лоши последствия има.

Няма по-велико нещо от това да дружиш с Любовта!

Няма по-велико нещо от това да слушаш Мъдростта!

Няма по-велико нещо от това да следваш Истината!

Да дружиш, да слушаш и да следваш! Да дружиш постоянно с Любовта, няма по-велико нещо от това. Да слушаш постоянно Мъдростта, няма по-велико нещо от това. Да следваш постоянно Истината, няма по-велико нещо от това.

„Добрата молитва.“

Работата, когато има Любов, лесно става. Тогаз всичко става. Но когато няма любов, нищо не става.

НЕ Я ОГРАНИЧАВАЙ!

14 февруари 1934 г., сряда, 5,30 ч. с.
Изгрев – София

„Отче наш,“

Размишление 15 минути.

Ще ви прочета част от 51 глава от Исая, от 12 стих до края.

Песен: „Грее слънцето“.

Имате ли някоя тема дадена? (Нямаме.) Пишете върху темата „Защо Бог създаде човека най-после, а не го създаде най-първо?“ Защо му даде последното място, а не му даде първото място? Да видим какво ще намислите по това.

(Учителя написа на дъската няколко срички.)

Т И, Р А, Р А, С И,

Т И, Т О, Т И.

Какво ще разберете от това? Когато хората искат да кажат, че ще се оправи работата, те казват: „Ти, ра, ра“. Онзи, умният човек, като чуе „Ра“, разбира нещо. Вие не знаете какво значи „Ра“ на български. На български „Ра“ не значи нищо. Има един език, на който „Ра“, тъй както се произнася, значи нещо. „Ра“ е Слънцето. Тогаз думите: „Ти, ра, ра, си“ се превеждат така: „Ти, Слънце, Слънце си!“

Какво означава сричката във втория ред „То“, на нас не е известно. На български ясно е, не означава нищо. А пък на друг език значи: „Ти, който се плъзгаш, вървиш по небето!“ Тогаз двата реда могат да се преведат така:

“Ти, Слънце, Слънце си,

Ти, който вървиш и носиш своето светило!“

Всеки човек трябва да има едно Слънце в себе си. Слънцето прави хората да виждат нещата. Ние виждаме нещата само когато Слънцето грее. Като не грее, не ги виждаме. Значи, онова начало у нас, което ни прави да виждаме, да разбираме; което прави да се явява у нас интерес да се учим, то е нашето Слънце.

Когато отношенията на един човек, на едно разумно същество спрямо живота са правилни, той се развива

правилно. Животът е връзка с онова начало, от което човек изтича. Писанието казва: „Бог изпраща Духа си, и оживява. Оттегли Духа си, и умира“. Значи, резултатът от отношенията между Бога и човека е животът. Казва се: „Изпраща Духа и хората оживяват“. Когато дойде Духът, човек живее. Значи Духът е връзка между Първото Начало и човека. Животът е резултат. Щом живееш, това показва, че между Първото Начало и тебе има връзка – Духът. Казваме, че Духът ще ръководи; значи, говорим за онова Начало, което носи живота в себе си. Някой път вие казвате, че искате да живеете. За да живееш, трябва да съществува връзка между тебе и Бога! Сега трябва да се разбере какво означава тази връзка. Донякъде може да се обясни, но не напълно. За да може един организъм да функционира, непременно трябва да влезе в тялото въздух. След като приеме въздух в белите дробове, човек почва да живее. Дишането се подкрепя и от други процеси; за дишането са потребни храносмилането и човешката мисъл.

Но онзи, непрерывен процес, който поддържа живота, това е дишането. Щом спрем дишането, животът не може да продължава. Външният живот е резултат на дишането. При сравнение виждаме, че същото отношение съществува и в друга област: както въздухът влиза в човешкото тяло и го оживотворява, така и Божественият Дух влиза в човешката душа и я извисява. Когато човек почне да мисли какво е животът, какво е Бог и т.н., става едно пресилване в него. Пресилване може да има и в дишането. Когато човек не диша, има един резултат, а пък когато човек пресили дишането, получава се друг резултат. Та сега има две крайности, от които трябва да се пазите. Някой път вие ставате инертни в своето дишане, в мисълта си. Казвате: „Нищо не ме интересува“. Този, който казва, че нищо не го интересува, какво трябва да прави? Той съзнава само това, че нищо не го интересува. Следователно

това „нищо“ го интересува в дадения случай. И макар че интересът му се свежда до нищото, иска да живее! Той казва: „Аз не искам да бъда богат. Искам да имам, колкото да преживявам!“ Не искал да бъде богат, а искал да преживява. Какво значи: да преживява? Не е богатството, което дава на човека живот. Богатството е едно условие на живота. Животът е независим от богатството. Някой казва: „Богат да е човек!“ Вие всякога можете да бъдете богати, стига да искате. Но какво значи искането? Христос е казал: „Искайте, търсете, хлопайте!“ Три неща. Какви качества трябва да има онзи, който иска? Детето, което иска от майка си хляб, какво прави? Където ходи майка му, то ходи подир нея и иска. Но възрастните не са като децата. Те си седят на едно място, искат оттам, а никой не ги чува. Детето е много разумно. То знае, че ако се отдалечи от майка си, тя няма да изпълни желанието му, а като е близо до нея, тя ще го чуе и ще го задоволи. По същия закон, ако ти се молиш, а Господ не те чува, ще се изпълни ли твоето желание? Някои хора са философи. Казват: „Господ всичко чува“. Добре, с това съм съгласен. Всичко чува, но не и всичко изпълнява. Тогаз? И дали Господ всичко чува? Необходимо ли е Господ всичко да чува? Във вашия ум влизат неща, които са второстепенни. Думата „чуване“ трябва да се разбере в най-добрия смисъл. Господ всичко чува, което е за чуване! Има неща, които не трябва да се чуват. Това трябва да разберете. Ние казваме: обаче, понеже... В такъв случай човек ще бъде в положението на онзи турчин, който отишъл в съдилището да го съдят. Там съдиите говорили нещо, но той не разбирал, понеже не знаел български. Запомнил само думите: понеже, обаче. Като се завърнал в село, питали го: „Османе, какво стана?“ Той казал: „Какво стана? Отидох в съдилището. Едно понеже, едно обаче, отиде нашето даначе.“ Значи, съдията решил да се вземе неговото теле.

Всеки трябва да се стреми да има правилен възглед върху живота. Не сега да го придобива, но да поддържа онзи възглед, който имате в себе си. Всеки един човек си има свой възглед върху нещата и той е правилен. Някой казва: „Не разбирам“. Когато човек е гладен, не разбира ли? Та и най-малките същества, когато са гладни, разбират. Когато са жадни, не разбират ли? Когато им дойде време за спане, не разбират ли? Не разбират ли, когато е светло? Всичко това, най-същественото, всеки разбира. Има неща, които не разбират, не е нужно да ги разбират. Някой българин ще каже: „Ти, ра, ра!“ Т.е. нещата стават лесно! Българинът по някой път казва: „За „ти, ра, ра“ животът е лесен, но за мен не е „ти, ра, ра“.

Сега вие сте събрали известни вярвания. Но трябва да имате метод, а не само вярвания. Трябва да се работи нещо. Вярата си има свое приложение! Вярваш в някой човек, че той ще направи нещо заради тебе. Ако този човек, в когото ти вярваш, не направи това, значи напразно си му вярвал. Вярвам, че Слънцето ще изгрее. Като изгрее, тогаз моята вяра е вяра. Като вярвам, че Слънцето ще изгрее, а не изгрява, тогаз каква нужда имам от такава вяра? Като малко дете вярвам, че ще израсна и израснах. Но вярвам, че ще израсна, а не мога да израсна; защо ми е тази вяра?

Ти вярваш в Бога! Ако тази вяра в Бога не може да ти даде това, което искаш, тогаз защо ти е тази вяра? Но казваш: „Трябва да се вярва в Бога“. Съгласен съм. Но като имате вяра, трябва да прилагате. Всеки ден трябва да имате едно приложение.

След време у вас могат да се явят някои противоречия и ти можеш да се откажеш от вярата си. Но как ще заплащаш? Ако се обезвериш в едно, трябва да вярваш в друго. Казвате, че в природата има изключения. Не! В природата няма никакви изключения. Изключенията в природата са привидни. Ако вие сте на екватора, нощите и дните са равни: 12 часа нощ и 12 часа ден.

Ако пък се пренесете в умерените пояси, дните и нощите тук се намаляват и увеличават. През половината година нощите се увеличават – зимно време, а пък през пролетта дните се увеличават. А пък ако отидете на Северния полюс, там ще срещнете друго явление. Там нощите и дните са много големи. Там в годината има един изгрев и един залез. Слънцето като изгрее, върви нагоре, качва се нагоре. Тук го виждаме, че залязва, а пък на Северния полюс виждаме, че се качва като витло нагоре. После почва да слиза или изчезва; ще се чудите, че Слънцето вече не изгрива! Аз не съм срещал нито един астроном да обяснява, но така, че всеки да го разбере.

Ако можехте да се изкачите на 4000 – 5000 километра над Земята, щяхте да имате ясна представа за движението на Земята и на Слънцето. Идеята щеше да ви стане ясна. Защо именно на Северния полюс Слънцето се показва така? Аз казах на едного: „Можеш ли да направиш един прозорец, който да показва и север, и юг?“ Ако направиш една къща на Северния полюс и туриш един прозорец на север, там този прозорец ще стане и южен, понеже Слънцето обикаля, върти се. И така, един прозорец ще бъде и северен, и южен. Ще кажеш: „Не е логично това! Как така северен прозорец да стане южен!“ Може, но тук не може.

Такива противоречия има в умствения и в духовния свят. Там има още по-големи противоречия! И вие, като не можете да ги разрешите, казвате: „Това не е вярно!“ Вярно е, как да не е! Но трябва да отидеш на мястото, да го видиш! Тук не е вярно, но там, на Северния полюс е вярно, че южният прозорец може да стане и северен. Слънцето там се премества и югът става север, а север става юг. И Слънцето върви и обикаля горе; няма запад. От едно място изгрива и после върви нагоре и се върти.

Децата мислят, че като залезе, Слънцето отива

долу, и питат: „Как така Слънцето отиде долу?“ Детето си представя, че Слънцето минава отдолу и се явява от другия край.

Това е едно сравнение. Това, което става във физическия свят, това е само едно отражение на един още по-обширен свят. Вие искате да знаете защо е създадена Земята, нали? Аз питам: „Защо се създава един дом?“ Засега вие считате Земята като ваш дом, но един ден, като напреднете, за вас тя ще бъде само един малък остров, на който ще починаете и ще продължите в други земи. Ще бъде съвсем естествено да отидете на някоя друга планета на гости, както ходите в друг някой дом. Така ще бъде в бъдеще. Защото нашата Земя представлява само едно семейство. На месечината има друго семейство; на Венера също и пр. И един ден, като се запознаете с тях, ще им отидете на гости.

Вие ще кажете: „Може ли да бъде това нещо?“ Засега не може, а за в бъдеще ще може. Как? Когато израснете! Някой казва: „Това е невъзможно“. Съгласен съм. Правя следното сравнение: за червея да хвърка е невъзможно, но този червей след време ще се превърне на какавида, после на пеперуда и тогаз ще може да хвърка. На всекиго природата е дала една възможност. Един английски философ прави следното възражение: „В света има невъзможни неща, както е невъзможно магарето да хвърка“. Казвам: едно време магарето хвъркаше. Всички магарета от птици са станали на магарета по закона на еволюцията. Ти казваш: „Магарето не хвърка“. Магарето се убеди, че с хвъркане няма да постигне нищо и се отказа. Рибите станаха птици, а птиците по закона на еволюцията станаха млекопитаещи. И човек се учи сега да хвърка, но само че не както някога. Човек е хвъркал някога, обаче сега неговото хвъркане минава в една нова фаза. Сега той не хвърка, но неговият автомобил хвърка. Спомнил си той, че едно време сам е хвъркал,

и направил автомобили, самолети. Това е една привилегия.

Сега искам да ви наведе на следната мисъл: едно ново вярване трябва да допринесе нещо на човека. Вие казвате: „Новото учение, новото вярване, новото схващане за Бога какво ще ни допринесе?“ Новото вярване най-първо да ни спомогне да продължим живота си, след това да го подобрим, а така също да подобрим нашите мисли, вътрешните си отношения.

И ако този нов живот нищо не допринесе, тогав какво значение би имал за нас? Всяко добро нещо трябва да даде своя принос. Препоръчвам ви да направите следното. Нито един от вас не се е заел досега с това. Всички млади се оглеждат в огледалото. Старите и те се оглеждат, но по-рядко. Че ако бихте се оглеждали по-често, голям прогрес щяхте да направите! Сега вие се оглеждате, за да проверите дали няма някое черничко петно. Но никога не сте наблюдавали строежа на вашите вежди, на вашето чело, израза на лицето, строежа на вашите очи, на вашия нос, на устата ви, да се запознаете с лицето си. Писанието казва: „Човек се оглежда и после забравя“. Хората и сега още забравят. Ако попитате някого какво представлява, той не знае. Казва, че е красив и угледен, но в какво седи неговата красота, не знае. Като махне огледалото, той всичко забравя, понеже няма една опорна точка. Като се погледнеш в огледалото, трябва да имаш една опорна точка. И в духовния свят хората се оглеждат. Но и там трябва да има една опорна точка. Някой казва: „Той е добър човек, благороден човек“. Но той няма опорна точка. Де седи неговото добро и неговото благородство? Ние говорим за реалното, за това, което ще стане. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят!“ Хубаво, ще отидете на онзи свят, ще се съблечете тук, но какви ще бъдете на онзи свят? Казваш: „Там пак ще се съберем. Там пак ще има общество“. Какви ще бъдат хората на онзи

свят? Ти казваш: „По тази работа не трябва да се мисли“. Но вие се готвите за онзи свят. Като се готвите за бал, знаете с какви дрехи трябва да се облечете: с черен фрак, връзка, ръкавици и пр. Но за онзи свят като отивате, също трябва да знаете как трябва да отидете. Ако отидете на онзи свят без фрак, няма да ви приемат.

А представете си, че ще носите дрехи като на дякон, класическа копринена дреха, бяла дреха с пояс, ако сте от Бялото братство, а ако сте от черното братство, ще имате като на попа джубе с един черен пояс – една черна ризница.

Как си представяте вие сега, с какви дрехи са облечени жителите на онзи свят? На онзи свят има установен ред. В разните общества, според степената на тяхното развитие се носят различни дрехи. Има много голямо разнообразие. Много красиви форми има там. Мъжете и жените там по външна форма не се различават. Външно, ако погледнеш, духовният свят е крайно еднообразен. Като че всички си приличат. Ако потърсиш своя приятел, няма да го намериш. На всички гласовете им еднакви, лицата им еднакви, очите им еднакви. Как ще го познаеш? На Земята е друго. На Земята външно има разнообразие, но хората вътрешно имат голямо еднообразие. В духовния свят разнообразието е отвътре – противоположно на нашия свят.

Като влизате в онзи свят, някой ще ви пита: „С дядо си срещна ли се?“ „Не съм се срещал. Не мога да го позная!“ И майка си и баща си като срещнеш, също не ще можеш да ги познаеш. И след като се минат 1–2 години, ще кажеш: „Едва се научих да ги познавам“. Как ще ги познаеш: мустаци нямат, брада нямат! Тук на спиритическите сеанси, за да ги познаят, все се явяват с костюми, с които са живели на този свят. Но това са отживели работи на Земята; това е живот на Земята, това не е новият живот.

Даже и вашите вярвания, които имате сега, са вече много стари. Толкова години ви преподавам, а възгледите ви са толкова стари. Не можах да ви измъкна от вашите стари вярвания, а вие мислите, че сте придобили нещо ново! Аз седя и мисля кога ще се освободите от всичко старо. Яко се държите в тях! С девет чифта биволи не може да ви изтегли човек!

Не трябва да ги отхвърлите. Аз съм за заменянето на старото с нещо по-хубаво. Не да се хвърли съвсем старото. Но има неща, които трябва да турите в гардероба. Вас ви е страх. Казвате: „Какъв ще ни бъде краят?“ Тридесет години вече наблюдавам как започват и религиозните, и светските хора с Любовта. Много добре започват! Аз правя своите наблюдения конкретно. И гледам, че и религиозните, и светските хора еднакво започват и еднакво свършват с Любовта. Някои, като влязат в едно религиозно общество, веднага стават други, но минат се 1-2-3-4-5 години и те изстиват, изстиват! И най-после всичко става обикновено.

В светската любов младите започват с един крадлив поглед. Младата мома хвърля такъв поглед на някой момък. И момъкът прави същото. После ще мине, ще се поклони. Покланят се. Хубави работи, отлични са. В тях виждам един свещен трепет, нещо Божествено. После стават по-свободни, приближават се, дойдат вече близо. И в астрономията се знае, че когато някоя комета дойде до най-близката точка, най-силно се движи, завърти се и поеме по друг път. След 100, 200 години, след 1000 години пак ще се върне. Идва полека, приближи се, прояви се изведнъж и си замине. Но това е с тела, които са неодушевени. Как трябва да бъде с човека? Ние имаме сега странно разбиране. Ако на младини нашата Любов е жежка, а на старини Любовта изстине, това никаква Любов не е. Това, което се мени и няма никакъв устой в себе си, не го считайте за Любов. Любовта така не се проявява. Има нещо във вашите разбирания, което размътва Любовта.

И тя се обезсмисля! Вие виждате най-първо, че във вашия приятел има нещо добро. И той вижда нещо добро във вас. После вие ставате еднообразни и тези добродетели изчезват. Вие вече не виждате доброто един на друг! Защо е станало така и от двете страни? Понеже и двете страни са изгубили нещо ценно. И двете страни имат еднообразни схващания; нищо не са придобили. Обезсоляват хората и затова Любовта вече не може да се прояви.

Аз ще си послужа с един нагледен пример: ако рисувате една картина на бял фон и ако я рисувате на черен фон, как ще постъпите в двата случая? Като рисувате на бяла хартия, ще употребите тъмни бои, а върху черния фон ще рисувате с бяло. Питам сега: каква ще бъде разликата между две картини, от които едната е рисувана на чер фон, а другата – с черно на бял фон. (Учителя се обърна към една сестра.) Тогаз направете две малки скици, ако това не ви затруднява. Те ще ни послужат като нагледно средство, за да имате едно предметно учение. Някой казва: „Аз зная нещо от изкуството“. Съгласен съм, но нека изнесем изкуството реално; ако рисуваме на чер фон, ще имаме една представа за изкуството; и ако рисуваме на бял фон, ще имаме друга.

Вие започвате да рисувате Любовта на бял фон и свършвате на черен фон. И се обезсърчите. На бял фон започвате много хубаво, но без да довършите своята картина, минавате на черния фон. И се чудите, чудите се сами на себе си! На белия фон сенките и израженията са отвън. А пък на черния фон изражението е отвътре. При белия фон човек има разширение отвън, хармония има в това. При черния фон има събиране на човека.

Не казвам да не рисувате. Рисувайте на черен и на бял фон. Нямам нищо против това. Но искам да кажа, че като рисувате на бял фон, ще имате един резултат, а когато рисувате на чер фон, ще имате друг резултат.

Но не мислете, че като рисувате на черен фон, ще имате постижения! Най-първо човек трябва да се научи да рисува на бял фон. А пък на черен фон само боговете могат да рисуват или най-гениалните, най-напредналите хора. Най-първо научете изкуството да рисувате на бял фон.

Вие сега имате в Любовта си едно схващане: искате това същество, което обичате, да бъде ваше. Обикнете един кон. Купувате го, купите му юлар и го връзвате. Потупате го, погладите и казвате: „Този кон е мой“. Обикнете някоя кокошка, купите я, турите я в курника, погладите я и казвате: „Тази кокошка е моя“. Също така и като обикнете един човек, хванете го, искате и него по същия начин да окошарите. Още не схващате, че ще се дойде до противоречие. Да кажем, че аз обикна някого и искам да го огранича, да го взема за себе си. И той иска същото да направи. Тогаз какво се постига? Започва една борба! Ето от какво произтича борбата в любовта: ти обичаш някого и искаш да го обсебиш; друг някой те обикне – но ти нищо не знаеш – и той иска да те обсеби! А някой друг пък иска него да обсеби. И нареди се цяла верига – така се явяват противоречия!

След като обикнеш някой човек, остави го свободен! За да избегнете противоречията на този, когото обичаш, дай му свобода! Това е естественият ход на нещата. И другото е право, Любовта трябва да се изрази само по този начин, за да изчезнат противоречията.

На Земята така трябва да бъде. Но за да се премахнат противоречията, ти трябва да дадеш свобода на онзи, когото обичаш. Всички като дават свобода, тогаз Любовта свободно ще се прояви. Другояче Любовта ще бъде любов на ограничение.

Едно същество, колкото и да го обичаш, колкото и добрини да му правиш, ако не го оставиш свободно, то ще си състави за тебе противоположни възгледи. Ще се яви у него един антагонизъм, ще гледа да те избягва.

Момата бяга от някой момък, защото иска да бъде свободна; и момъкът бяга от някоя мома, защото иска да бъде свободен. Някой път майката бяга от децата или децата бягат от майката по същата причина. Това е един общ процес. Та гореказаното е нужно, за да не се явят противоречия в бъдеще, които водят толкова много страдания, та да се чудите какво да правите. Някои виждам, още отсега създават инквизицията, приготвят си веригите! Така ще дойдете до безизходно положение.

Най-важното в новото учение е: на онзи, когото обичате, ще му дадете свобода като на себе си! Защото, ако онзи, когото вие обичате, е свободен, и вие ще бъдете свободни. Ако той не е свободен, тогава и вашата свобода се ограничава! Следователно, ако онези, които ние обичаме, са свободни, и ние сме свободни! Но ако те не са свободни, и ние не сме свободни. На вас може да се вижда това малко странно, но за разяснение ще ви приведа един пример. Представете си, че има две другарки, които се обичат. Но на едната баща ѝ е крайно възискателен; той не дава никаква свобода на дъщеря си. Питам тогаз: между тези две другарки може ли да се развие Любовта както трябва, щом бащите им ги ограничават? Не може, разбира се. Всички нещастия в света, в живота са резултат от ограничението на Любовта! Всички престъпления в живота са резултат на вътрешното ограничение на Любовта. Оттам водят началото си и страданията. И за да не страдат хората, трябва да се премахне ограничението и всеки да придобие онази свобода, която Бог му е дал. Както ти искаш да бъдеш свободен, същата свобода отдай и на другите. Всеки да бъде свободен толкова, колкото си свободен и ти.

Аз говоря сега за вътрешната свобода! Всички разбираме и ценим свободата, но когато човек придобие истинската свобода, тогаз той е доволен от себе си. И мирът на човека произтича от онова вътрешно съзна-

ние, че е свободен! Според мен, щастието на човека седи само в това, да съзнава, че е свободен и че никой не ограничава Любовта му!

Понякога човек не е свободен да гледа даже Слънцето. Ако почне да го гледа, да се възхищава, майка му ще му забрани, защото може да го изгори. Ако излезе на вятъра да го лъхне, тя пак ще го прибере, за да не се простуди. От същите съображения майката не позволява на детето да нагази в реката, пак от голяма любов не му дава да се качи на дървото за круши или ябълки, защото ще падне. Явно е, че всичко това тя прави от любов, но по този начин тя отнема свободата на детето и то почва да лъже.

Много важно е майката да остави детето си свободно. Нека да слънчаса, нека го повее вятърът, нека си намокри краката, но да е свободно!

От тези прояви се разбира какво нещо е свободата. Някой казва някому: „Чакай, чакай, ти криво мислиш!“ Остави го! Нека си мисли криво! Как ще го оправиш ти, като твоите работи не са оправени!

Един ме пита: „В колко лица се изявява Господ?“ Казвам: „В едно“. Той казва: „Троеличен е, не знаеш ли?“ „От де го намери, че е троеличен?“ „Еди-кой си философ е писал.“ „Но и аз четох един философ, който казва, че Господ имал 100 лица.“ „Аз мисля пък, че Господ има толкова лица, че никой не може да ги преброи.“ „Той е направил човека по свой образ и подобие“. „Ти беше ли там?“ „Мойсей писа това, а той го знаеше.“ Мойсей не е авторитет за мен в дадения случай. И аз ще пиша сега.“ „Но Мойсей е писал!“ „Но и аз ще пиша и аз ще стана авторитет.“ Авторитетът не е в това, че е писал Мойсей, но в това, дали е вярно, или не. В едно лице ли е Господ, или в три? В едно лице е, но Господ има хиляди отражения. Че ние приличаме на Бога. Това са отражения на Бога. Ако сме като Него, трябваше да бъдем всесилни като Него. Щом сме по образ и подобие на Бога, трябва да бъдем

като Бога. Каквото каже Бог, става. А каквото каже човек, не става. Тогаз какво подобие има между Бога и човека? Нека да схващаме нещата реално. Едно дете прави това, което прави бащата. Както говори бащата, така говори и синът. Както мисли бащата, така мисли и синът. Приличат си. Ние казваме, че сме по образ и подобие на Бога. Добре, ако ние не ходим, както Бог ходи, ако не мислим, както Бог мисли, ако не постъпваме, както Бог постъпва, тогаз де е подобие? Това да не ви смущава. Имаше един приятел, когато той говори, другият му казва: „Защо ми се караш?“ Онзи му казва: „Не ти се карам. Начинът на говоренето ми, на изразяването ми е такъв!“

Аз искам сега да ви избавя от вашите стари възгледи, които не са ваши. Вие сте толкова свързани с тях, че сте готови да пожертвувате живота си. Добре, ако троеличието на Бога е толкова важно и ако ти вярваш в това, какво ще придобиеш? Или ако ти вярваш, че Бог има едно лице, какво ще придобиеш? Ти вярваш, че Христос се е родил преди 2000 години. Какво ще придобиеш, ако толкова държиш на троеличието на Бога? Троеличието на Бога се проявява в следното: Бог се изявява в света като Любов, чийто резултат е животът. Бог се изявява в света като Мъдрост, чийто резултат са светлината и знанието. Бог се изявява в света като Истина и резултат на Истината е свободата.

Това е троеличието на Бога.

За мен свободата е нещо реално. Аз я опитвам в себе си. За мен светлината е нещо реално. Всеки ден сме обгърнати в нея. Троеличието на Бога така виждам. Ако така разбираме, има смисъл. Някои разбират външното троеличие – в три лица. Аз съм виждал картина: Бог нарисуван в три лица: две настрани и едно отзад – в тригълник. Виждали ли сте такава картина? (Не.) Художникът е искал да изрази нещо.

Първото лице на Бога – това е Любовта. Второто лице на Бога – това е Мъдростта. Третото лице на Бога – това е Истината.

Отражението на първото лице на Бога – това е животът.

Отражението на второто лице на Бога – това е светлината, знанието.

Отражението на третото лице на Бога – това е свободата, просторът.

Троеличието на Бога тогаз има смисъл. По отражение схващаме Бога. А пък щом дойде Истината при мен, аз имам самата реалност. Щом схващам Светлината, Знанието, аз имам отражението в себе си. Щом имам живота в себе си, аз имам отражението на Бога. Всеки ден аз преживявам троеличието на Бога. В това отношение Бог живее в мен.

Това е прелюдия, встъпление. Единствената мисъл, която ще остане от всичко това, което казах, е следната: не ограничавай Любовта в себе си, за да не дадеш възможност на злото да те направи нещастен!

Това е всичкото, което исках да кажа.

Това е една философия, която можете да опитате веднъж, два, три, четири пъти и всякога ще намерите, че това е вярно.

Когато искаме да бъдем свободни, трябва да знаем отде да започнем. Свободата започва от Любовта; да не се ограничаваме, за да бъде животът свободен. И знанието не трябва да се ограничава. Някой казва, че много знание не трябва. За това има едно вътрешно, естествено ограничение. Но вие не туряйте никакво ограничение в себе си. Не туряй прегради на тези неща, на които Бог не е турил прегради. И тогаз за злото имате вече едно ясно определение. Злото не е нищо друго освен ограничението на закона на Любовта. Щом ограничиш Любовта, създаваш злото. Злото се е създавало по единствената причина, че някои много напреднали в своята еволюция същества, които са разбрали Бога, са пожелали да отнемат свободата на други същества и по този начин създадоха злото. Те искаха да ограничат хората. Възлюбиха ги и пожелаха

да ги ограничат. Много от тях вървят по пътя на тези напреднали същества.

Всеки, който ограничава другите, ограничава и себе си. Повече няма да говоря по това. Някой път ще ви покажа последствията. Всяко едно желание, всяка една мисъл, каквато и да е тя и както и да е скрита в нас, непременно ще се изяви, ако не сега, то след 15, 20, 100, 1000 години. Това, което бащата и майката са мислели, то непременно ще се изяви в техните деца. Това, което писателят мисли, ще се яви в неговото творчество.

Този възглед трябва да имате, за да можете да растете. Иначе ще остарееете, ще се осакатите и без да искате, ще станете инвалиди в бъдеще. Възприемате мисълта, че Господ не те обича или че някой друг не те обича. По стария път като вървите, до това ще дойдете, че ще ви разлюбят, аз ви го подписвам. По този път, по който вървите, до това ще дойдете! Както за онзи, който краде, мога да подпиша, че ще намери затвора, че ще го хване законът. Който прави добро, никога няма да се намери в затвора.

Какво значи да прави човек добро? Доброто е това, което не ограничава Любовта! А пък злото е това, което ограничава Любовта. Всяко ограничение на закона на Любовта е зло. Това, което не ограничава, е добро.

Та сега, стремете се към доброто. То трябва да бъде първото ви постижение. Това ще ви ползува не само сега, но и в бъдеще, и след векове.

Някой казва: „Аз не искам да го ограничавам“. Като не го ограничаваш и ти ще се чувствуваш свободен! Но някой път, ти като не го ограничаваш, не се чувствуваш свободен в себе си! Не, не ограничавай и себе си в Любовта!

Вие се ограничавате в себе си. Казвате: „Кого да любя и кого да не любя?“ Щом казваш така, ти създаваш злото в себе си. Не туряй никаква преграда на своята Любов! Това е Божественото в тебе! Щом се яви

ограничение в тебе, **знай, че то е от друг произход** – от миналото е. А пък в тебе **ще има един Божествен компас**. Да обичаш **един човек**, макар и да има погрешки. Това е **Божественият компас**. Да кажем, че в тебе се яви едно **желание**, да му помогнеш, но от човешко гледище казваш: „**Нека да си носи сам съдбата!**“

Основната мисъл разбрахте, нали?

Сега, по някой път, вие се държите като бабата, която казала: „**Не искам да вземат моя дядо, не го давам. Синко, не струва животът без дядо!**“ За своя дядо тя има идея както за Бога. Съгласен съм с нея. Влизам много добре в положението на бабата. 80 години са живели, така са се обикнали, че тя не иска да се раздели от него. Тя има за него едно свещено чувство, както за Бога! Тая стара баба е права в известно отношение. Но има още една малка закачка, от която бабата трябва да се освободи. Като умре дядото, тя ще почне да плаче за него. Щом плаче за дядото, това показва неразбиране.

Това, което ние обичаме, не може да умре.

И това, което ни обича, и то не може да умре. Никога не умира това, което ти обичаш. Щом то умира, ти не го обичаш. Нека тази мисъл ви остане, тя е много важна. Не мислете, че трябва да я разберете още сега. Което сега не разберете, ще го разберете в бъдеще.

Не ограничавайте Божията Любов в себе си. Дайте свободен ход на Любовта. За Любовта имайте винаги едно свещено правило: да нямате никакво ограничение в Любовта.

На това, което дава подтик на вашата мисъл, на това, което постоянно дава подтик на вашата свобода, не туряйте ограничения! Това е Божествената Любов!

Не туряйте ограничения. Като турите ограничение, ще дойдат скърби, страдания, от които човек много мъчно може да се освободи.

„Добрата молитва“.

ОПИТАЙ!

21 февруари 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

„Отче наш“.

Размишление 15 минути.

Ще прочета 20 глава от **Изход**, до 18 стих.

Някой път човек пропуска ръководните правила в живота, понеже има един закон отвън, който ограничава човека, и един закон отвътре, който служи за неговото развитие и посвещение. Навремето евреите разбраха външно Мойсеевия закон, приложиха външната му страна, а оставиха вътрешната. И сега, колкото и да са културни хората, пак се спират върху външната страна на закона, а пък вътрешната изоставят. Външната страна ограничава човека и го спъва. По външната страна на закона никой не може да се добере до една истина. Ти храниш една кокошка или една патица и може да минаваш за благодетел. Продаваш я, вземаш пари и се поминуваш. Когато кокошката снася яйца, ти ги изяждаш и пак минаваш за благодетел. В света, каквото и да прави човек, прави го с известно користолюбие, защото външно законът е свързан с користолюбието. Даже и майката, като милва детето си, може да има в себе си нещо користолюбиво. Например гледаш младата мома, защото ти е приятно, а не гледаш стария. Обичаш новата, хубавата дреха, а не обичаш старата. Много естествено. Това има свое обяснение. Вие се занимавате с външната страна на закона и по външен начин искате да се повдигнете и да разберете Божествените работи. То е невъзможно. По закон никой не може да се оправдае. Всички се спирате върху външната страна на нещата: кой как е погледнал, кой какво е казал. По този начин хората още хиляди години няма да знаят как да говорят, как да гледат. Всеки от вас има свой начин да гледа човека и да му говори. И за всеки отделен човек има специфичен закон, специфично правило. Трябва да обърнете погледа си върху вътрешната страна на

живота! Има едно вътрешно разбиране! Свободата, силата и знанието идат при човека само при едно вътрешно разбиране.

(Учителя показва две картини: и на двете картини е представен човек с крак върху Земята и се стреми към Слънцето – простира ръце към него. В едната картина около човека е тъмнина, а в другата – около човека е светло.)

Тези две картини показват двете страни на закона. Черната картина е външната страна, а пък светлата картина е вътрешната страна на закона. И двете имат еднакви сюжети. Тази сестра, която ги е нарисувала, доста добре ги е схванала. Какво представят те? Закона. И в едната, и в другата картина има Слънце, но каква грамадна разлика има между едното слънце и другото! При картината с черен фон това, към което се стреми лицето, е неговото разбиране. Но това негово разбиране не може да освети околния свят. Светът около него е тъмен. А пък при другата картина околният свят е осветен, човекът навсякъде може да ходи; той е свободен.

Не си достатъчно умен. Значи вървиш по външната страна на закона. Стеснен си, ограничен си – по външната страна на закона вървиш. Постоянно мислиш, че хората не постъпват както трябва. Но същевременно и ти не знаеш как трябва да постъпиш. Ти казваш: „Господ живее в хората“. Щом Господ живее в хората, те са в светлата картина. В светлата картина Господ живее, а пък в тъмната – човекът живее. Сега тук (в салона) лампите осветяват. Но те не могат да осветят външния свят. Тук сме свободни, но щом излезем вън, ограничени сме. Вън е тъмно. Тази светлина не можем да изнесем вън.

Някой ще каже: „Защо светът е така направен?“ Това е външната страна на закона. Ако аз се спъна някъде, ще питам ли защо съм се спънал? Защото е тъмно. Защо се спъвам о някой камък? Защото камъкът е застанал там, дето не му е мястото. И ти като минеш

край него в тъмното, ще се сгънеш. Ще дойде някоя бълха или въшка в тебе. Защо? Защото е глупава. Светът е толкова широк, а тя ще се качи на главата ти! И от този умния човек, който е създаден по образ и подобие Божие, тя мисли, че ще вземе нещо. Тя ще си намери там смъртта, нищо повече! По някой път и ние постъпваме така. Всичките, даже и напредналите ученици, постъпват както бълхите и въшките. Ти не трябва да грешиш, понеже щом грешиш, все едно че си влязъл в някоя риза или се разхождаш върху някоя свещена глава. А който влезе в свещената глава, него го очаква смърт, нищо повече. Защото светът не е място на произвол. Бълхата може да влезе където иска, никой не може да ѝ забрани, но оттам няма да излезе, както е влязла. А тя, като влезе, не излиза навън, или ако излезе от одного, влиза в друго. Ако и вие постъпвате така, ще дойдете до външната страна на закона. Това всякога спъва хората. Животът отвън не може да се оправи. Аз не зная правила, които да оправят човека. Представете си, че гладувате 4–5 дена и ви покажат едно вкусно ядене и което като ти замирише, да не се зароди у вас желание да ядете! Че може ли това да стане? 4–5 дена да те държат жаден и да ти покажат вода и да не пожелаеш да я пиеш! Възможно ли е? Или след като си бил всред миризми, да нямаш желание да дишаш чист въздух? Или пък да не пожелаеш светлина! Законът е: „Не пожелай!“ Нещата са престъпни, но кога? Всички неща, които се извършват без Любов, са престъпни. Всички неща, които се извършват с Любов, са добри. Това е закон. Когато един човек не го обичаш, то каквото вземе от дома ти, ти го считаеш за престъпление. А пък щом го обичаш, всичко му даваш. Когато обичаш някого, ти не можеш да направиш престъпление. И затова именно е казано: „Любовта е изпълнение на закона“. Без Любов външният закон носи на човека от край до край нещастие и ограничение. Така трябва да

разбирате. Имате още дълго време да живеете на Земята. Каквото и да мислите, ще кажете: „Светът е такъв; ние сме такива“. Аз разделям хората на две категории: хора, които имат Любов, и хора, които нямат Любов. Щом се терзаеш вътре в себе си, Любовта ти е много малка. Щом имаш мир в душата си, имаш и Любов. Ти се сърдиш, недоволен си и мислиш, че вървиш по пътя! Това показва, че ти вървиш по външната страна на закона. Де е силата на човека? Силата на човека седи в Любовта му! Ако говориш на френски без Любов, французинът ще ти каже: „Какво обичате?“ „Можеш ли да ми направиш една услуга?“ Той ще ти каже: „Нямам време“. Щом му говориш с Любов, той ще се спре и ще ти услужи. В закона на Любовта няма никакво изключение, а пък в закона на безлюбието всичко е изключение. И тогаз ти питаш: „Защо се случва в живота така и така?“ Защото няма Любов! Някой не може да учи. Защо? Защото няма Любов. Трябва да има непрерывна връзка в разбирането. Не едно да разбираш, а пък друго да не разбираш. Непреривна връзка трябва да имаш в знанието. Например, да кажем, че някой знае какво нещо е съществително, но не знае какво нещо е глагол и къде трябва да се употреби един глагол. Какво значи глаголът „бия“? От какво произлиза този глагол? Има друг глагол „правя“ (на английски „ду“). Който разбира, ще свърши някаква работа, а който не разбира работата, ще бие. Който бие, не разбира закона, а пък който направи нещо, разбира закона. „Бие“ е външната страна на закона, а пък „прави“ е вътрешната страна на закона. Щом направиш нещо както трябва, няма бой, а пък щом не знаеш как да го направиш, ще има бой.

Сега вие всички очаквате, че като умрете и отидете на небето, ще ви посрещнат ангелите и светиите. Че ще ви посрещнат ангелите и светиите, не се съмнявам, но кои светии? Има два вида светии: едните са облечени в черни раса, а другите – с бели. И ангелите може

да са облечени с бели ризи, а може и с черни. Има светии на закона; има и светии на Любовта. Те се различават. Вие можете да поддържате която религия искате. Това е външната страна. Религиите са външната страна. Как човек трябва да постъпва, това е цяла наука. И това е външната страна. И никоя религия не може да ви спаси, ако в нея няма Любов. Вие ще бъдете тогаз под закона на тъмнината, на ограничението.

(Учителя показва картината с тъмния фон.)

След като гледате тази картина, веднага ще ви дойде на ума една тенекия сирене, едно гърне с масло, някоя кошница с яйца, някоя каса с пари. Ще гледаш тази картина и ще мечтаеш за пари и други материални блага. Ти за Бога можеш да мислиш, но искаш владика да станеш, поп да станеш. Всеки от вас ще стане поп. Няма никой, който да не е станал поп и попадия. Защото поп значи баща (папа). Който се ожени, е поп. И всяка жена, която се ожени, все е попадия. Някой казва: „Той е станал поп, заел е най-високата служба“. Но питам: след като станеш поп, какво ще правиш? И син ти като стане поп и дъщеря ти – попадия, кой ще ги храни? У всички има желание да се облечем, да се вчешем хубаво. Това е външната страна на живота. Ако се облечем хубаво, това е външната страна на закона. До никакво постижение не можем да дойдем така. И ако само външно разбираме Божествения свят, ние ще бъдем ограничени. Същият закон е и за Бога; Господ казва: „Който не ме обича“. Не само трябва да вярваш в Бога, но трябва да Го обичаш. Щом не Го обичаш, ти си престъпник. Единственото важно нещо е да се обича. Без Любов не може ли? Не може! По какво се познава Любовта? В Любовта няма смущение, няма болести, няма страдания. Ще кажете: „Че какъв ще бъде този живот без страдание?“ Отличен живот ще бъде! Като живота на ангелите. Вярващите ще кажат: „Как ще разберем живота без страдание?“ Много добре ще го разберем. Но при сегашните условия

можем да го разберем само чрез страданията, защото се движим в тъмнина. Не искаме да ходим в светлина. Мислим, че ако при сегашните условия навлезем в светлината, очаква ни смърт. Като микробите, които причиняват болестите. Щом ги изнесете на слънчевата светлина, измират. Затова те търсят влажните, тъмните места. Животът е такъв. Понякога чрез светлината искате да разберете кой човек е добър и кой не е. Някой търси добър слуга. Един лош човек търси един добър, но не заради Любовта, а защото иска да го направи касиер. В света има много користолюбие. И в религиозното общество ще те приемат, след като те проверят дали си добър, или не, но не за да си осигуриш място на небето, а за да бъдеш полезен на обществото. А пък с това не се разрешава въпросът. Защото член на дадено общество не прави на друг пакости. Един вълк не прави пакости на вълците. Но спрямо другите същества друго е неговото поведение. По някой път вие се питате: „Аз напреднал ли съм?“ Ти можеш да имаш напредъка на вълка. Можеш да имаш напредъка на овцата или на рибата. Ако човек в сегашния си живот има тези разбирания, той още хиляда години ще седи на Земята. Трябва ново разбиране. Вие си внушавате, че ако промените сегашното си разбиране, ще ви се случи някое голямо зло. За минута съм съгласен с това. Представете си, че живеете в една къща, и ви казват, че тя скоро ще се срути. Следователно трябва да я напуснете. А друг ви казва, че вълн е много студено, ще замръзнете. Вълн има 30 градуса студ. А ако сте вътре, къщата ще се събори. Кое трябва да предпочетете? Вълншият студ ще се измени, времето ще се затопли, но къщата непременно ще се срути. Така е и със старите ни възгледи, те ще рухнат в нас и ще ни затиснат. Светът ще се измени. За предпочитане е при най-лошите условия да излезем вълн от къщата, която иначе ще се срути върху нас. А пък вълншият, Божествен свят, колкото и да е лош, то е привидно

така; той ще се измени. Сега ви навеждам на една идея. Разбиране трябва. Ако вие нямате една правилна философия за Бога, вашите работи никога не могат да се оправят. Условието да се оправят вашите работи е във вашите ръце. Аз съм на чист въздух, от мене зависи как да дишам. Няма никой, който да ме ограничава. Някой мисли: „Как ще се храня?“ Сам ще се храниш! „Кой ще ме ръководи?“ Сам ще се ръководиш! Няма никаква опасност от това. Слепите имат нужда някой да ги ръководи, а пък онези, които виждат, нямат нужда от никакво ръководство. Казват: „Да си уредим живота!“ Как го уреждаме сега? Мислите ли, че сегашният живот, какъвто го имаме, е уреден? Не е уреден. И няма какво да се обезсърчаваме. Ние се обезсърчаваме и искаме да уредим живота си по външен начин. Външно животът още за хиляди години ще бъде все такъв. Той е бил такъв при рибите, при птиците, при млекопитаещите; и при човека, откак е излязъл от рая, все е такъв.

Постарайте се да научите какво нещо е Любовта. Направете един опит с Любовта. В деня, в който ти искаш да опиташ Любовта, ако времето е много студено, ще се стопли. Когато правите опита, изберете най-студения ден и кажете: „Аз ще опитам какво нещо е Любовта“. Ако можете да внесете малко от тази Любов, за която ви говоря, непременно 30-те градуса ще се смалят. Вие ще имате най-малко 20 градуса над нулата. Трябва ли да се аргументирам? Вие се чудите, съмнявате се. Аз ще ви докажа.

Представете си, че едно момиченце вода с черна маска и никой не му обръща внимание. Това, черното момиче, представлява външната страна на човека. Който го погледне, не му обръща внимание. Тук го бутнат, там го бутнат. Аз казвам на детето: „Ако ме слушаш, аз ще ти покажа начин, по който твоят живот ще се подобри. Има нещо в тебе, от което трябва да се освободиш.“ Имам предвид маската. Но тя тъй е

залепнала за кожата, че не може да се отлени. Намазвам с една течност и детето се освобождава от тази външна чернота. Зад това черно лице се крие ангелска красота. Когато хората видят неговата красота, всичко се изменя. Има ли препятствие за една красива мома? За нея навсякъде пътят е отворен. И в Америка да отиде, и в Англия! Това е Божественото!

Няма човек, който да не се поклони на красотата! Грозният човек се моли, но за него нямат време. А за красотата имат и време, и пари. И аз обичам красивото. Грозното не го обичам.

В Любовта няма престъпление. Ако вършиш престъпление, това е външната страна на закона. В Любовта престъпление по никой начин не можеш да направиш. Искате да ви докажа? Добре. Можете ли да отрежете едно парче месо от тялото си, да го опечете и да го изядете? Не можете! Каквото и да е, няма толкова глупаво същество, което да почне да се гризе само. Само мечката по някой път, през дългите зими смуче лапите си.

Това е Любовта: не можеш да направиш престъпление по отношение на себе си; от себе си не можеш да ядеш. Ако хората приложат закона на Любовта, ще бъде невъзможно да се направи пакост някому. Всички хора съставляват едно цяло с тебе. Ето защо не може да се направи престъпление. Но вие имате предвид сегашния живот. Гладен си. Искаш да ядеш печена кокошка. Това е външната страна на закона. Че трябва да ядеш, да! Но какво да ядеш, това е въпросът! И ако ти отнемеш черното от себе си, веднага ще намериш истинската храна около себе си. Аврам отиде да принася в жертва своя син. За да го изпита, Господ каза му: „Принеси сина си в жертва“. Той отиде да изпълни това, понеже Бог го изисква. И дигна ножа си. Каза му се: „Няма да принасяш сина си в жертва“. И видя Аврам овен, вплетен в храстите. И откъде дойде този овен? Когато вие сте гладни, ако искате да изпълните

Божия закон, веднага ще бъдете задоволени. Можете да направите още сега опит. Ако искате да познаете докъде сте стигнали, седнете на масата. Няма нищо, нито 5 пари, нито хляб. Кажете според закона на Любовта и хлябът ще дойде, яденето ще дойде, хубаво изпечен хляб, направо от фурната, няма да ходите да го купувате. Щом сте гладен, подремнете си малко и ще намерите хляба на масата. И не се интересувайте кой го е донесъл! Да кажем, че нямате обуца. Пак подремнете малко и ще имате обуца. Дрехи нямате или каквото и да е – направете опит. Но няма да казвате на никого. То ще остане един факт само за тебе; ти ще го знаеш. Разправиш ли го на другите хора, пак ще бъдеш облечен в черната дреха. Тогаз законът не работи. То е за тебе. Когато всички хора говорят това-онова, аз се спра и си казвам: „Чакай да видя този закон прав ли е, или не!“ Аз седна и хлябът е там. И казвам: „Този закон е прав“. А пък като седна и няма хляб, тогаз казвам: „Законът не работи“. Искам да чета една книга. Подремна на масата; събудя се и книгата е там. Или пък подремна, събудя се и книгата я няма! Този закон работи по пътя на Любовта. Трябва да разбере нещо. Подремна, и като се събудя, разбирам го.

Там, дето има Любов в света, нещата са реални. Всичко това, което в дадения случай ти е необходимо, ще го имаш. Сега направете един опит. Не пъшкайте само. Работите ви не са оправени. Ако имаш да вземаш от някого, ти го даваш под съд. Ако не дава, изваждаш револвера си и пак го вземаш. Но утре на тебе ще ти покажат същото. Гледам ви, че не можете да си разпределите столовете. Две сестри сядат и се бутат. И след това ме питат: „Учителю, кога ще дойде Христос?“ Някой ще гледа през прозореца ми какво правя в стаята си и пита: „Кога ще дойде Христос?“ Казвам: още дълго има, додето дойде Христос. Щом я няма Любовта, престъпления навсякъде има. Това да го знаете! И без пердета може да е човек, и пак да върши

престъпления. Аз ще направя добро някому, ще дам нещо на бедния, но това пак може да е от корист. Когато има Любов и при отворен прозорец, и при затворен, все едно и също е. А когато няма Любов, и при отворен прозорец, и при затворен, законът е пак същият. Той е в дълбокото убеждение.

Казват: „Какво има на онзи свят?“ Че онзи свят е свят на Любовта! Ами този свят? Този свят е свят на закона, на безлюбието. И тук, и горе е онзи свят. Черните ангели живеят във външната страна на онзи свят! Ако сте със старите си разбирания, като отидете в онзи свят, ще видите, че той външно прилича на този свят. Ако пък живеете в закона на Любовта, то тогава и този, и онзи свят пак си приличат. Сега, каквото и да ви разправам, нещата ще останат неразбрани, освен ако опитате онази Любов, с която Христос е пожертвувал себе си.

Но знаете ли мислите на Христа, когато се е жертвувал? Вие обръщате внимание на външната страна на живота Му, че е бил прикован на кръста, но представяте ли си онези очи, с които Той е гледал на света? Казвате: „Не можем да си представим“. Ако имате неговата Любов, не само ще си представите, но и ще можете да извършите това, което Той е извършил. Ще кажете, че нямате сила да извършите това. Щом нямаш сила, това значи, че нямаш Любов. Любовта е нужна! Дето има Любов, всичко лесно става. И най-малките работи без Любов са тежки. Говоря ви това, защото съм убеден, че е така – не разглеждам механически този процес. Вие се съмнявате: „Как ще стане тази работа?“ Детето, което иска да проходи, пита ли как ще стане тази работа? Яйцето, което иска да се измъти, пита ли как ще се измъти? Не пита! Започни и не питай! Не се спирай върху думата, но върви напред, въпрос на време е! И на яйцето най-напред не е вървяло. Но като го турят под кокошката 21 дена, пилето се излюпва.

И у вас, както и в яйцето може да се зароди желание да бъдете под крила. Както казва псалмопевецът в 91 псалм: „Който живее под покрива на Всевишния.“ Трябва да разбираш това. Ти си още едно яйце! Гледаш да се настаниш под крилата на кокошката. И като поседиш така 21 дена, няма да бъдеш вече яйце, ще бъдеш пиле! И тогаз ще чуеш гласа на тези крила и ще изпълниш закона, като влезеш под Божествените крила, ще станеш свободен. Затова трябва да седиш там! Така ще добиеш първата си форма. Казано е там: „Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребивава под сянката на Всемогъщия“.

Направете си един личен опит и за него никому не говорете. И повтаряйте го, докато успеете. Аз на мнозина съм препоръчвал опити. Дойде ви някоя болест или неприятност. Направете опита! Вие все търсите външната страна на закона. Не е лошо. Външната страна на закона си съществува. Но там е робството! Е, добре, вие боледувате. Ако имате пари, ще викате някой способен лекар и ще ви помогне. Но представете си, че нямате нито 5 пари в джоба си, какво ще правите? Сега аз говоря на онези от вас, които нямат нито 5 пари. Казвам: които нямате пари, живеете по закона на Любовта, а които имате пари, живеете по стария начин.

Вие казвате: „Онези имат пари!“ Станете им слуги. „Ама аз не искам.“ Щом не искаш да станеш слуга, тогаз работи по закона на Любовта! Вие казвате, че не знаете. А онова дете, което отива на училище, знае ли да пише? Даже буквите не знае да напише. Искате да знаете какво се добива, като се напише буквата „а“? Голямо постижение има чрез това! Този, който може да напише „а“, всичко може да направи. Защото като напишеш една буква, като произнесеш една дума, ти се свързваш със сили! Думите, които Бог е създал, те са сили! Ако знаеш да произнесеш думата „Любов“! Ще ви дам един пример, какво нещо са думите.

Представете си, че познавате един богат човек, който може да ви помогне, но той е умрял. Колкото и да се мъчите да го раздвижите, да го питате, ще ви каже ли нещо? Не! Този умрял човек не може да ви бъде в услуга. Макар да е богат, нищо не може да направи за вас. Това е сегашният ви живот. Но ако този човек, като почнете да го разтривате, се съживи най-сетне, той ще бъде готов да направи всичко за вас.

Същото е с думите. Ако в една дума можеш да вложиш живот, всичко ще постигнеш с нея. Но ако само я произнасяш, тя е като умрелия богаташ, нищо не може да направи. Казваш: „Любов“. Тя е мъртва дума! „Благод“ – мъртва дума. „Сила“, също е мъртва дума. Казваш: „сила“, но оставаш безсилен. Ти говориш за вяра, но идва време, когато тя с нищо не може да ти помогне. Имаше един Симеон първозвани, мисля, че е от с. Б. Искал да приложи Христовия закон. Един ден излязъл от село и видял един бик, че мучи, и му казал: „Кой ти дава право да мучиш?“ Хваща бика за рогата и казва: „В името на Господа Исуса Христа, да не мучиш“. Но бикът го свалил на земята и почнал да го мушка. Добре, че дошъл говедарят и го спасил. И после казва: „Бикът излезе много силен, щеше да ме смачка“. Казва формулата – „В името на Господа Исуса Христа“ – но бикът е силен. Защо трябваше да хващаш бика за рогата? Той, бикът беше в тебе. Ти не можеш да го победиш, докато не си господар на себе си. Тогава, само като го бутнеш за рогата, трябва да го победиш. Но трябва да го бутнеш с Любовта, тогава ще изгуби силата си и няма да те повреди. Той не отишъл с Любов при бика, а го пита кой му дал право да мучи? Това е външната страна на закона! Не трябваше така! Той трябваше да отиде към задната страна и да го побутне, да го погали и да каже: „Много добър бик си ти!“ Тогава бикът щеше да има съвсем друго разположение. Щом си го хванал за рогата, ти работиш с външната страна на закона. Тогава работите

ти стават така, както не ги желаете. Като слушате това, ще кажете: „Че каква е нашата вяра?“ Сега ходите по външната страна на закона. Един ден по светлия закон, втория ден – по тъмния и т.н. Ден и нощ. Постоянно се сменят състоянията ви. Решите нещо, дойде ви едно хубаво желание и в следния ден кажете: „Ще го поотложим малко“. И всеки ден отлагане, отлагане! Не отлагайте нещата! Защото с отлагането нищо не се постига. Има ли отлагания, значи и съмнения има. Ти решиш нещо и после се усъмниш. „Ами ако не стане“? Това прилича на случая с онзи баптистки проповедник в Русе, Арсимен. Имало един сляп в салона и той казал: „Като свърша проповедта, ще кажа на слепия: в името на Господа Исуса, прогледай!“ Излязъл с Евангелието, но си помислил: „Ами ако кажа и не прогледне?“ И той отложил. Прибрал си библията. Обаче който иска да прави опит, нека го направи, независимо от това, дали ще стане, или няма да стане. Това е човешкото. И ние сега отиваме с библията и се спираме, а въпросът остава неразрешен. Втори, трети, четвърти, хиляди въпроси остават неразрешени. И най-после казваме: „Нищо не можахме да постигнем в живота.“

По този външен начин никакви постижения не може да има. Това са ограничения, робство, страдания, смърт. Мойсей казва: „Да възлюбим Господа Бога Твоего и да възлюбим ближния си“. Върху тези два закона седи целият човешки живот. Та вие не очаквайте сега да се подобри светът. Не очаквайте да се подобрят хората. Това е второстепенно. Вие оставете този въпрос на заден план. Но вие можете да направите един опит, да познаете и да почувствувате прииждането на Божествените сили. Може да опитате как действа Любовта. Никой не може да ви покаже какво нещо е Любовта. Една постъпка, продиктувана от Любовта, може да ви се покаже, но вие можете да се усъмните. Щом дойдете до истинската любов, там престават всички съмнения, безверие, всичкото зло. И започва животът

на вечната радост, светът има вече друг изглед. Човек става мощен. Вие се чудите как досега не сте разбрали това? Ще ви приведа един пример, от който ще ви стане ясно и вашето положение. Едно бедно дете често обикаляло градината на един богаташ с намерение да си откъсне поне една ябълка, но винаги се натъквало на пазача и си отивало с празни ръце. Това продължило дълги години, но то никога не могло да изненада пазача. Обаче ако това дете се беше сетило да посее една ябълкова семка за тези години, то щеше да има голямо ябълково дърво, отрупано с плодове. Вие също се мъчите да изненадате пазача, но не можете. По-добре посейте семката на онова, от което искате да похапнете. Същата грешка направи Адам. Ангелът, който пазеше дървото, отиде по друга работа и Ева, вместо да посее семката на плода, изяде го. И престъплението на Ева беше не в това, че откъсна плода, но че го изяде. Трябваше да го посее. И тогава работата щеше да бъде съвсем друга. И вие посявайте добрите семена. Доброто трябва да се посее. Не изяждайте доброто никому, но го посявайте.

Неразбрани две неща има. (Учителя показва светлата и тъмната картина. После, показвайки светлата картина, продължава.) Разберете, това е Любовта (показва тъмната картина) и това е сегашният закон. По този закон и болест ще има, и смърт ще има, и беднотия ще има, и голотия ще има, и какво ли не! (Показва тъмната картина.) По този закон няма място за радост в живота. (Показва светлата картина.) Това е новият закон. По този закон трябва да вървим. Не търсете вашето слънце вън, а го търсете вътре. (Учителя показва тъмната и светлата картина). Този свят е вътрешният (показва светлата картина.) (Показва тъмната картина.) А този е външният свят. Това е светът на гъстата материя, на непреодолимите мъчнотии, а пък този е живият, красивият свят, свят на Любовта, дето всичко е възможно. Сега пак може да попитате: „Как може да стане това?“ Казвам: както се

излюпва яйцето, така се излюпнете всички. Както се съблича кожата на една змия, така се съблечете и вие. Посвявайте доброто, което е във вас! Посейте една семка! Че ако аз съм на ваше място и най-трудния въпрос много лесно ще може да го разреши. Да кажем, че някоя сестра не може да се споразумее с друга за място в този салон. Нека каже: „За Господа, за Любовта, която имам, ще седна на последното място!“ Кой е на първото място? Който има Любовта, той е на първите столове. Който има Любовта, той е на първото място. А пък който няма Любов, той и отпред да е, пак е назад. Вие се питате: какво искам да кажа? Трябва да бъдете свободни! Ти казваш: „Но какво разбираш под думата „свобода“? „Искам да обичаш Истината.“ „Но какво е истината?“ „Да бъдете мъдри!“ „Но какво е мъдростта?“ „Трябва да имате знание!“ „Какво е знанието?“ „Трябва да имате сила!“ „А какво е сила?“ „Трябва да бъдете безсилни.“ „Какво нещо е безсилието?“ „Трябва да умрете.“ „А какво нещо е умирането?“ „Трябва да ви заровят.“ „Защо трябва да ни заровят?“ За да изникнете пак.

Така ще дойдете до онези постоянни ограничения и най-после, за да намерите изход, като малко дете ще лазите и ще дойдете до едно вътрешно разбиране. Мнозина от вас сте готови, но мислите, че с едно махване всичко можете да направите. Обаче навън има 30 градуса студ и ако вие се помолите и при първата молитва студът спадне на 29 градуса, значи, опитът е сполучлив. Втория ден пак се помолите, студът спада на 28 градуса. Ако вие можете да направите чрез молитвите си студът да спадне на нула градуса, тогава имате голямо постижение. Този студ е вътре във вас. Чрез спадане на студа се подобрява вашето положение. В какво се извява студът? Ти седиш вдървен. Помолиш се и дойде подобрение. Втория ден – по-голямо подобрение. След 30 дни вие сте много добре. След 30 дни вие можете да ходите няколко километра. И след още 30 дни вие можете да работите.

Вие искате сега да се оправи външният живот. Не, между външния и вътрешния живот има съответствие. Трябва да поправите вътрешния живот. По буквата на закона ако се върви, всичко ще се изгуби, а пък ако се върви по Любовта, всичко ще се постигне. Там никакъв външен закон не може да ви каже: „Така трябва да го направите“, това е ограничение на човека. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Това е законът на вътрешната свобода.

Казано е: „Опитайте и вижте, че съм благ“. И всички трябва да опитате Бога, че е благ. Това е най-хубавото нещо, което можете да направите. Да опитате Бога! Това ще бъде най-знаменитият ден на живота ви, когато направите първия опит.

Аз наричам това зазоряване. При първия опит вие ще видите как слънчевите лъчи се показват на хоризонта.

И след това всичко в живота ви ще тръгне по мед и масло. Оковите ви ще паднат, сиромашията ви ще изчезне и вие ще бъдете в своята първоначална сила – в това положение, в което Бог ви е създал.

Това значи постижение.

Вие казвате: „Когато дойде Христос“. Щом дойде Любовта, Христос ще дойде. Кога ще станем силни? Когато дойде Любовта!

Щом дойде Любовта, знанието ще дойде.

Щом дойде Любовта, Мъдростта ще дойде.

Щом дойде Любовта, свободата ще дойде.

Щом дойде Любовта, Истината ще дойде, всичко ще дойде.

Първата заповед е: „Да възлюбиш Бога, Господа Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“

Този закон съдържа четири неща: опитай се да възлюбиш Господа с всичкото онова, което имаш!

Силата на човека седи в това постижение. Щом се постигне то, всичко в живота може да стане!

„Добрата молитва.“

КЛЮЧ ЗА ПОСТИЖЕНИЕ

28 февруари 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

15 минути размишление.

Ще прочета 5 глава от евангелието на Йоана от 1 до 4 стих.

„Духът Божий“.

Хората се запитват какво нещо е търпението. Търпението е една черта, която мъчно се разбира, мъчно се усвоява. Всички хора търпят, без да са търпеливи. Каквото им дойде до главата, го носят, минават за търпеливи, обаче в себе си се тревожат, плачат, изискват, роптаят. Най-после се примиряват и казват: няма какво да се прави. Примирението ние го наричаме търпение. Онези, които обичат да философствуват, могат да попитат: не може ли живот без мъчнотии? Има и такъв, той е съвършеният живот. Но на Земята е несъвършеният живот. Ние мислим за съвършения живот, но за да дойдем до него, трябва да минем през несъвършения. Явява се тогава друг въпрос: не може ли човек да се роди съвършен? Това е механическо схващане. Ние искаме някой друг да направи живота ни съвършен. Ако ти станеш по този начин съвършен, ще приличаш на часовник. Ти няма да участвуваш в живота. Ще те курдисат, ще бъдеш много точен, ще бъдеш съвършен, ще показваш времето на другите хора, но няма да знаеш нищо за своето предназначение. Ако те попитат каква работа вършиш, няма да знаеш какво да отговориш. Часовникът не върши работата за себе си, той нищо не придобива, като се движи, нито яде, нито пие, нито има никакви желания. Но има едно положение, в което всички се намирате — преобладава влиянието на силните чувства. А когато чувствата господствуват над човека, той не мисли много. Защото мисълта е свързана с ежедневните чувствувания и усети. Боли те пръстът, ти не можеш да мислиш за нищо друго, само за болката си мислиш. Гледаш го, връзваш го, развързваш го, лекуваш го. За тебе той е най-важното в момента. Оздравее пръстът

и го забравиш. Понякога се оплакваме, че никой не ни обръща внимание. Мислиш ли, че от доброта обръщат внимание на болния пръст? И всички удове на тялото се занимават с болния уд? Помислили ли сте върху това, защо искате хората или някой отделен човек да ви обичат? Какво подразбирате под думата „обич“? Да допуснем, че този, който ви обича, е близо, но той може да е на другата страна на Земята и ви обича. Вие се радвате на тази обич, но какво прави той заради вас? Той ви писал писмо и вие се радвате, но каква полза имате от това писмо? Той живее на другия край на Земята. Ако е беден, нищо не добивате, освен едно писмо. Ако е богат, понякога получавате един чек. Или пък ако е ученолюбив, някоя книга ще ви изпрати и вие ще бъдете доволни. Но представете си, че един човек ви обича и вие го обичате, но никога не сте се виждали. Той бил приятел на баща ви и казвате, че тяхното приятелство ви свързва с него. И без да го познавате, от това, което прави за вас, вие мислите, че ви обича. И ние мислим и се свързваме със същества от другия свят, без да сме ги виждали. Понякога те ни правят някакви услуги. Ние ги наричаме светии, праведни, сродни души. Болният човек от прочетената глава, 38 години очаквал да дойде същество от невидимия свят, да размъти водата и да се изцери. Но винаги, когато водата се размътвала, друг го изпреварвал и той трябвало пак да чака до другата година. 38 години е чакал! Но когато Христос дошъл в къпалнята, той не е бил единственият. Много болни е имало. Защо Христос се спря само на него, а не при другите? Това е вече философия. Имал си е свои съображения. Ако някой ме попита защо Господ е направил света такъв, мога да дам някои философски изяснения, но всъщност защо светът е така направен, този, който го е направил, само той знае това. А всички други, които не са участвували, те само предполагат. И онзи, който предполага, обикновено е

далеч от истината. Светът при сегашните условия е точно като тази къпалня. И всички вие, или почти всички имате нужда и очаквате да се раздвижи водата. И какво очаквате от размътването на водата? Вие очаквате някое щастие да ви дойде. Болен сте, сиромас сте, невежа сте. И очаквате да дойде ангел, да слезе и да размъти водата. И щом се окъпнете, вашите работи да се уредят. И някои по 38 години сте чакали. Чакайте, чакайте и се утешавате, че втори път като дойде ангелът в къпалнята, тогаз ще влезете в някое друго прераждане.

Това, което ви говоря, е външната страна на въпроса. Ние разглеждаме живота, но не сме дошли до едно правилно разбиране. Например ти си трезвен човек, много трезвен. Може да си брат или сестра. Но един ден отиваш на гости и те почерпват с една чашка абсент, коняк или хубаво вино. А в тебе нещо ти казва: кусни малко, досега си бил много невежа, не постъпваш както хората. Кусни си малко. Друго същество ти казва: не бутай. Двете същества ти не ги знаеш. Едното ти казва: вземи, колкото да не обидиш хората, а пък другото ти казва: не вземай! Пиеш една чашка, после казваш: много голям невежа съм бил. Много хубав бил този коняк. Хубав е, като изстинеш, да туриш малко от него в чая. Може да се лекуваш с коняк. Хремав си, ще вземеш малко чай с коняк. Едно добро лечебно средство. Но лоши са последствията. Чаша след чаша и се създава един лош навик. И като дойдеш до чашата, тя те привлича. Ти пиеш, изгубиш съзнание и на другия ден те боли главата. Обещаваш, че няма да пиеш, но пак пиеш. Обаче ние отиваме по-надалеч. Вие искате да добиете една хубава черта в характера си, която я нямате. Например – търпението. То е една от добрите черти. Но много мъчно може да се добие. Много мъчно е за човека да бъде търпелив. Затова трябва да бъдеш почти глух за някои неща. Човек трябва да си изработи такъв навик, че когато го обиждат, да може да отнесе съзнанието си някъде, за да не чува

обидите. Някои са любопитни. Всичко чуват и го разправят на този, за когото се отнася. И човекът загубва настроението си. Никога не се интересувайте какво са казали другите за вас. Представете си, че аз съм някой голям цигулар. Без да разпитвам тоз-оня, аз знам какво ще кажат за мен – или че знам да свиря хубаво, или че съм посредствен цигулар. Едно от двете. Или че много хубаво свиря, или че не свиря хубаво. За какво ми е тяхното мнение? Дали свиря хубаво, или не – аз свиря за себе си. На мене ми е приятно. Като свиря хубаво или не – аз свиря за себе си. На мене ми е приятно. Като свиря някой път, казвам: това не е никакво свирене. Като бутнеш един клавиш на пианото, там тонът си има определено място, по-лесно е. Но като бутнеш на цигулката, ще изкараш тон, но не всякога той е хубав. Уреденият живот прилича на пиано. Моралният живот аз го наричам пиано. С две ръце свириш. А пък неуреденият живот е цигулка. Няма никакъв закон там. Впрочем и там има правила, но нито един учител не може да ти каже де точно да туриш пръста си. Затова понякога не се получава хубав тон. И ако би имало закон за онези, които свирят на цигулка, да ги наказват, то не знам колко цигулари ще останат вън от затвора – почти всички ще бъдат вътре. На пианото като бутнеш, има нещо точно определено. Но с цигулката много малко биха могли да избегнат наказанието. Пианото е нагласено, а пък цигулката сам трябва да нагласиш. Някой път се разстройва. Някой път цигуларят свири, но не му е нагласена цигулката. И времето може да съдействува за разстройването. Тъкмо си я нагласил, спаднала някоя струна с половин тон. Постоянно трябва да въртиш и да развърташ.

Снощи слушахме един сляп човек, който се научил да свири на пиано. *(На 27 февруари 1934 г. в салона БИАД слепият унгарски пианист Имре Унгар даде Шопенов концерт. Той пожънал първите си успехи*

още в музикалната академия в Будапеща, дето удивил слушателите. После, през 1932 г., взел участие в Шопеновите тържества и спечелил първа награда. Унгар се смята като един от най-добрите изпълнители на Шопен.) Някой казва: как го харесваш? Той е насърчение за онези, които имат очи. Този, слепият, като свири така, какво остава за ония, които имат очи. Защо слепият свири хубаво? Как намира клавишите? Мъчнотиите при него са почти както при цигулката, но цигулката е още по-голямо изпитание. Този, слепият, свири на пиано, но всеки един човек, който свири на цигулка, е почти като сляп човек. Трябва голяма съобразителност. И действително че у човека има едно чувство, чрез което той се ориентира. Един цигулар, след като дълго време е свирил, у него се получава нещо странно: пръстите му прогледват. При пианото и при всички инструменти трябва да прогледнат пръстите, за да свириш. А докато са слепи пръстите, не можеш да свириш. С такива музикални пръсти не е мъчно да се свири.

Та казвам: има особености, които ни озадачават. В човека има странни прояви. Как този сляп човек се е научил да свири, когато много с нормално зрение не могат да свирят? Казват: някои работи са невъзможни. Как се е научил сляп човек така хубаво да свири? И не само свири, но дава изразителност на тоновете! Той свири Бетховен и Шопен, но така, че на публиката беше трудно да различи Бетховен от Шопен. На помощ им идваше програмата. Но имаше и такива, които долавяха разликата. Трябва човек да е с много тънко музикално чувство за това. Някои тълкуват какво е искал да каже Бетховен. Но в музикално отношение много мъчно може да се сетиш какво е искал да каже Бетховен с тези тонове. Има известни тонове в музиката, които означават смърт. Други пък означават радост; трети – несрета, несполука или болезнено състояние. Но питам, каква музика е

тази, с която човек изразява болестта си? Музиката на Шопен не е за здрави хора, тя е за болни, които трябва да се лекуват. Изживял едно нещастие и го изразил чрез музиката.

Не само в музиката хората изпадат в противоречие, а и в говора. Една дума или буква на английски има едно произношение, на френски – друго. На български ще произнесеш думата „Дарвин“, но на английски не се произнася така. Там тая дума има особено произношение и особено ударение.

На концерта до мен стоеше един музикателен критик. Вземаше си бележки, за да направи коментар върху това, как пианистът е свирил. Каква е била интонацията, какво е искал да каже. Нищо не иска да каже. Този, слепият, е запомнил каквото другите хора са написали и го свири. Друг сляп ще го свири по друг начин.

Казвате за някого, че е много добър човек. Добър, но ако му кажеш някоя лоша дума, ще дигне цял скандал. Като му кажат, че е много добър, по този начин не се предизвиква лошото в него.

Класическата музика има лечебни свойства. Трябва да слушате класическа музика. Някой казва: не я разбирам. Няма какво да я разбираш. Като пиеш едно лекарство, разбираш ли го? Важното е да се излекуваш. Щом принесе полза, добро е. И при слушането е същото – щом една музика може да ме тонира, добра е. Отивам и слушам класическа музика. Може да съм песимистично настроен, неразположен. И като слушам, слушам, приятно ми е, хубаво свири. Каква философия съдържа, не разбирам, но неразположението ми минава... Излизам си от концертната зала с много добро разположение. Такова е настроението на всеки, който се е нахранил добре в някоя гостилница. Като се върнах от снощния концерт, питат ме какво е мнението ми. И ако бях направил критика на музиката, съвсем криво щяхте да ме разберете. Сега ще ви кажа

само това: представете си, че аз съм здрав човек и вляза в една клиника да ме лекуват, мене, здравия човек. Какво трябва да кажа, ако ме питат дали ми харесва клиниката?

За мене /музиката беше интересна. За мене е интересно как музиката лекува хората, как се тонират чрез нея. За мене е интересно какво влияние упражняват известни тонове върху хората. Снощи имаше една дама, която се разговаряше с друга. Беше разсеяна. И като почна концертът, тя се заинтересува как свири този, слепият човек, какъв му е тонът. И после седи замислена, а аз си казвам: ето какво може да направи един сляп човек, като работи. Това е по отношение на музиката. Ако един сляп може да има тези постижения в музиката, колко повече може да постигне един човек с нормално зрение? Когато след концерта този млад човек се поклони, като че искаше да каже: "Ще ме извините, ако имах очи, щях да свиря по-добре. Най-хубавото, което можах да направя, направих го, но ако имах очи, щях да свиря по-добре". А пък там имаше музиканти, които си мислеха: „Хее, той без очи свири много по-хубаво, отколкото ние, които имаме очи.“ Слепият музикант привлече много хора – салонът беше пълен, макар че билетите бяха много скъпи, а сега сме в икономическа криза. С какво ги привлече този човек? С музиката си. Вие често се обезсърчавате. Нека този сляп човек ви служи за пример. Ако той може да се научи да свири така, питам, може ли този, който е тръгнал по пътя на истината, да няма постижения? Защото един ден вие като него ще давате концерт. На онзи свят като отидеш, като слепия ще даваш концерт. И да виждаш, и да не виждаш, пак ще дадеш концерт.

Според мене, на този музикант, който свири снощи, му липсва още нещо. Какво? Че музиката му не лекува още слепи. Защото имаше доста слепи там. Тези, които имаха нервно неразположение, той ги излекува, но колкото слепи имаше, си останаха пак слепи. Някой

път вие се обезсърчавате, а мислите ли за този човек, който свири и си остава пак сляп? Хората са доволни. Тези хора му ръкопляскаат. Той ги чува, но не ги вижда, няма ясна представа за тях. За него те са една обща маса. Какво е неговото състояние, личи по лицето му – тъжно е. Той благодари на Бога за музиката, която намалява страданието му. Като свири, той се чувства по-добре – не мисли за голямата си загуба. Ако ви предложат да бъдете сляп виртуоз или да имате очи, кое ще изберете? Някои от вас искате да свирите. Свиренето е приготвление за една друга наука – най-великата, магическата наука в света – Любовта, която е достойние на всички. Изисква се от всички да учат тая наука. Не се позволява никому да бъде невежа в това отношение. Проучвали ли сте в колко тона се изразява Любовта? Сегашната музика има 7 основни тона. Единият от тях е основният тон на живота – „до“. Друг тон е на движението – „ре“. Трети – тон на човешката мисъл – „ми“, на човешките стремежи, забогатяване – „фа“, „сол“ – на човешката амбиция – на човешките постижения е „ла“. „Си“ е тонът на духовното в човека. И най-последно осмият тон е повторение на първия. Има и полутонове. И те си имат свое значение.

И тъй, Христос отиде при онзи, който беше чакал 38 години в къпалнята, и го попита: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ „Искам, но няма кой да ми помогне да вляза във водата, когато ангелът я размъти.“ Христос му отвърна: „Този не е единственият начин да се излекуваш. Има и друг начин“. „Но аз не го знам, Господи!“ „Тогава аз ти казвам: стани, дигни одъра си и ходи!“ В същия миг човекът дигна одъра си и си отиде. Но намериха се някои да критикуват Христа.

„Стани, дигни одъра си! Няма какво да чакаш, 38 години си чакал.“ То е едната страна на въпроса. Аз правя следната аналогия: този човек 38 години свири една пиеса по Любовта и все не може да я изсвири добре. 38 години го късат на изпит. 38 години седя той

в училището. Христос дойде и му каза: "Дигни си одъра и върви!" Според Мойсеевия закон нямаше право да си дигне одъра в събота, но той каза на фарисеите: "Онзи, който ме изцери, Той ми каза да стана и да ходя. Аз трябваше да изпълня Неговата заповед". Силата на човека седи във вярата и в послушанието му. Къде е постижението? Докато чакаме ангелът да слезе или хората да ни помогнат, много години ще се минат. А когато дойде Божественото, това може да стане само с една дума: „Стани!“ Има деца, които се раждат гениални музиканти и без да са учили занаят. А този сляп момък е трябвало да учи, много големи усилия е положил, за да стане музикант. Той е един волев темперамент. С непреодолима воля и голямо постоянство той е постигнал целта си. Това показва и лицето му. Има и известна дарба, разбира се. Но човек, ако се роди даровит, може и с по-малки усилия да има постижения. За вас не е необходимо да се раждате втори път на Земята. Може да заспите и като станете сутринта, да сте даровит. Мога да ви приведа много примери за такива случаи. От човека при известни условия може да стане музикант, и то даровит музикант. Отива един от най-неспособните в музиката при един известен професор. Момъкът е богат, плаща добре на професора, но един ден го изкарва из кожата му. И професорът му ударил две плесници и го изпъдил, като му казал, че от него музикант няма да стане. Но след този случай неспособният ученик става музикант. И виден музикант става. Както виждате, дарбата може да се събуди и чрез плесница. И Господ, когато иска да направи някого музикант, си служи с плесници. Говориш му, говориш му, главата му не се напълва. И апостол Павел като го биха, стана апостол. И апостол Петър като го биха, стана апостол. Светиите, като ги биха, станаха светии. Навеждам ви сега на изключителните условия в живота. Дарбите, които по друг начин е невъзможно да се постигнат, при изключителните

условия се постигат. Не считайте, че нещастieto, което ви е сполетяло, няма смисъл. И този музикант, ако не беше сляп, нямаше да стане музикант. Той не е много музикален. Ако не беше сляп, ако имаше очи, щеше да бъде посредствен ученик. Но с този удар – с тази слепота – с това вътрешно концентриране, той засегнал друг център – центърът на музикалността. И ако той прогледа, ще стане обикновен музикант. Ще изгуби дълбочината, която има, способността да се концентрира. Ония, които искали да му направят пакост, го лишили от очи, но с това се развила в него тази способност. Някой път, като се лишите от някое благо в живота, то е с оглед да придобиете друго по-голямо – нищо повече. И ако това, което вие искате, ви се даде, вие ще изгубите дарбата си. Един добър човек, за да се подигне морално, той трябва да бъде сиромаш. Ако го освободите от сиромашията, ще му направите пакост; той не ще може да има същите постижения.

Това не са залъгвания. Това са данни от живота. Някои се мъчат да определят условията на даровития ученик. Обикновено те се заблуждават. На даровития ученик му трябва лоши условия. Защото кои са лоши условия? Според мене, всички ония условия, които пречат за правилното развитие, те са лоши условия. Всички ония условия, каквито и да са, които спомагат да се яви нещо хубаво в човека – може те да са неприятни, но според мене те са едно благо за този човек. За да има постижения, цялото човечество трябва да мине през страдания. В сегашния живот е така. Но ще дойде друго време, когато дарбите, които човек има, ще се събудят в нормално състояние. Сегашните методи са временни. От болезненото състояние, в което се намирате сега, трябва да се излекувате, за да станете здрави. Тогава вашите постижения ще бъдат съвсем други.

Кое е по-хубаво според вас? Музикални да сте или добри? Силни ли да сте, или любящи? Ако трябва да

избирате, на кое ще се спрете. Любящи! Един добър човек може да бъде музикален. Музиката е външната страна на доброто. И любящият човек може да бъде силен, понеже силата е външната страна на Любовта. Сега обратното: музикалният човек може ли да бъде добър? Ако той не е добър и музикален не може да бъде. По същия начин, ако не е здрав, той не може да израсне. Щом е израснал, той е бил здрав. Сега може да е болен, но той е израснал, когато е бил здрав. Това, което е добил, то е резултат на здравето. Помнете едно нещо: всички дарби и постижения вървят само по един закон – законът на Любовта. Любовта е, която носи всички дарби. Ако имате Любов, всичко ще постигнете, макар и постепенно. Но ако я нямате, никакви постижения не можете да имате. Ред поколения трябва да вървят по закона на Любовта, за да имате известни постижения. Ти не можеш да добиеш сила, ако нямаш Любов. Ти не можеш да станеш музикален, ако нямаш Любовта. Не можеш да станеш красив, богат или каквото и да е друго положително нещо, ако нямаш Любов. Ако имаш постижения, значи ред поколения, твои деди и прадеди са вървели по този път. Но ако ти нарушиш Любовта, то и дарбите, които са дошли, по същия път ще изчезнат. Казваш, че трябва да се молиш на Бога. Не е въпрос да се молиш на Бога само. По новото схващане всички трябва да тръгнете в пътя на Любовта. Ще си служиш с един религиозен, духовен, морален метод. Има хиляди методи! Хиляди методи са позволени, но при всички трябва да вървите по пътя на Любовта, за да имате постижения. Ако нямате постижения, защо ви е тая Любов? Под Любов се разбира най-хубавото постижение. Душата ще ги има, тя ще се радва на тия постижения. Не само ние като постигнем нещо, но да се радваме и на постиженията на всички хора.

Когато слушах младият момък да свири, мене ми беше приятно. Едно постижение е това. И всички след концерта бяха трогнати. Ако музикантът не беше сляп,

те щяха да имат друго разположение. Щяха да кажат: така е, той има средства, здраве, даровит е. А пък сега всички излизат и си казват: "Този момък няма зрение и пак е постигнал толкова много". Всички се чудят как го е постигнал. Ето добрата страна на един сляп виртуоз, който дава концерти на хората. Ще ги подбуди към нещо хубаво. Слушат и не му завиждат. Слушат го, но казват: "Аз не искам да бъда сляп като него". В себе си казват така. Аз не зная дали ще се намери в цялата публика един, който да желае да бъде сляп като него. Няма да го пожелае. Той ще пожелае неговата дарба, но не и слепотата му. Зрението струва повече от тази дарба. Ако човек би трябвало да избира между музиката и зрението, той трябва да предпочете зрението, но по някой път, за да бъде полезен на хората, той трябва да бъде и сляп. Често светии са били слепи, за да не ги съблазняват очите. Или ти ще ги затвориш, или ще ти ги затворят. Ако си господар на себе си, ще затвориш сам очите си, ако не си господар, другите ще ги затворят. Този човек, понеже не е бил господар, затворили очите му, защото като минава през красивия свят, да не го съблазнят.

Единствената мисъл, която е съществена, е: Любовта е наука за постижение на всички дарби, които Бог е вложил в нас. Единственият най-красив път, по който човек може да развие дарбите си, е методът на Любовта. Е, да не ви дотягам, като ви говоря все за Любовта. Под Любов трябва да се разбира един метод за постижение. Вие копнеете за нея. Искате да учите 10 – 15 езика. Като имаш Любовта, ще ги знаеш, а пък като нямаш Любовта, и своя език даже няма да научиш. Ако имате Любовта, и учен можеш да станеш, и богат, и силен – всичко можете да станете. Тази е мисълта, която постоянно трябва да държите, за да не изпаднете в песимистично настроение, в което духовните хора често изпадат. Защото малките работи могат да отклонят човека от пътя му.

„Добрата молитва.“

**ДАВАНЕ – ВЗЕМАНЕ
СКЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК**

7 март 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

„Добрата молитва.“

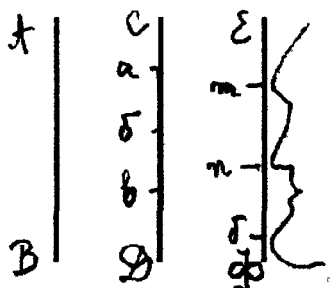
Размишление 15 минути.

Ще ви прочета 23 глава от Притчи. Тази глава се отнася до всички, а не само до някои. Това са известни правила, които трябва да спазвате, понеже живеете на Земята, не живеете на небето. Това са притчи за земния живот. За небесния живот има други притчи. В сегашния културен свят има много бой. Никога хората не са били така, както сега. Бият се по всичките правила. И не само се бият, но и се убиват. В тая последната война, 1914 – 1918 г., имаше 6 милиона убити. В никоя война 6 милиона не са били убити. Това е култура. А пък в бъдещата война, която ще дойде, може да има 14 – 20 милиона убити. Който разглежда нещата буквално, той нищо няма да научи. Не е до буквата. Гледам някои, вървят в духовния път, а се проявяват съвсем по детински. Представете си, че вие влизате в един съвършен свят, дето хората знаят как да се обхождат. Тук например нямате правилна обхода. Навсякъде е така. В който и дом да влезете, никъде няма да намерите добра обхода. И в училищата е така, и в религиозните общества е така. На мнозина не всякога ви е приятно да услужите. Понякога услужвате от немай-къде. Освен това за услугата очаквате нещо от окръжаващите – да ви благодарят, да ви уважават. Някой иска да го обичат. В обичта има две положения: може да обичаш някой човек, когато ти дава или когато му даваш. Някой идва и ти казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако е гладен, ще трябва да му дадеш хляб. Ако е жаден, ще трябва да му дадеш вода. Ако е бос, ще му дадеш обуца. Ако е гологлав, ще му дадеш шапка. Ако дрехите му са окъсани, ще му дадеш дрехи. Ако е някой пътник, ще му дадеш подслон. А пък щом той каже, че те обича, той трябва да ти даде нещо. Обичта, Любовта трябва да се изрази в нещо веществено. Има и друга Любов,

която се изразява не с материални работи, но законът е същият. Че каква обич може да имате към някой човек, когато нищо не давате, всякога вземате и нищо не давате? Такава любов е любовта на бълхите и въшките. Любовта се познава по това, че като давам на някой човек, той е доволен от това, което му давам. Мога да му дам обувка, от които да се наранят краката му. Мога да дам хляб, който да му развали стомаха. Мога да му дам шапка, която не му става. Някой от вас може да не споделя моите схващания и вие сте прави от ваше гледище. И аз също за себе си съм прав. Но има един жив, който е общ за всички. Кой е онзи от вас, който като го убодат с една игла, ще бъде доволен? Значи убождаването е неприятно за всички. Защо тогава ще мислите, че вие като бодете другите, на тях ще е приятно? Ами че езикът не е ли една игла? Най-опасната игла е езикът. Можете да мушкате всякога с него, нямам нищо против езика, но нека шие ризи, да плете чорапи, да прави каквото иска, само да мушка на място. Когато не върши никаква работа, а само бодее, не е на място. Например, правилно ли е като посрещнете някой гост, да го мушнете с иглата си?

А мушкането може да става и с мисъл. Приемате любезно някого, когото не обичате, представяте се гостоприемни. Но все ще направите някаква гримаса, с което ще изразите неудоволствието си, и после пак ще сложите маската на благороден, благочестив човек.

Сега ще ви дам едно правило. Аз не искам да ви морализирам, но вие сте в един свят, в който ще си блъскате главите и те ще се охлузят и няма да бъдат такива, каквито са сега. От тях ще останат само черепи. А мускулите, които са се движили и оживявали главата, няма да

ги има. Това ще ви бъде възнаграждението. Какво означава тази линия (АВ)? Кой е умният? По тази линия всеки ще познае какъв сте безпогрешно – това е едно правило. По линията ще познаете колко сте напреднали. Може да искате да рисувате лице. В лицето има три допирни точки – а, б, в, на линията СД. Челото ще допира до първата точка, до втората точка ще допира носът, а до третата – брадата. Как ще нарисувате челото? То се отклонява от перпендикуляра назад до известна степен (в чертежа ЕФ). Това отклонение ще започва от основата на носа. А тук, долу, в точката В ще има трето отклонение. Изкуството зависи от това, как ще приложите перпендикуляра АВ (Учителя показва третия чертеж.) Този човек има много развит обективен ум. Челото е отклонено от перпендикуляра. Невъзможно е да имате такова изправено чело. И носът не може да се слее напълно с перпендикуляра. Има едно малко пречупване. Това показва пътя, по който се развивате. Трябва да знаете допирните точки с перпендикуляра. Може да има и допирна точка за устата. Когато горната част на устата е прекомерно развита, това показва, че в човека има много излишна енергия, която прелива. Хората, у които е развита горната част на устата, са активни и без да искат, предават нещо. А пък един човек, при който долната част е по-силно развита, той всякога очаква да му дадеш нещо. Онзи, който се самовъзпитава, той трябва да знае своите естествени предразположения и трябва да ги нагласи в хармония с общия закон на развитието. Защото, ако ти не познаваш този перпендикуляр, няма да имаш една правилна обхода.

Вие често казвате: трябва да живеем добре. Но в какво седи добрият живот? Трябва да има правила. Човек с добър живот е като артист, който трябва да свири добре на китара, цигулка, пиано. Обаче той трябва да знае ред правила, за да успее в областта на

музиката. Сега всички вие говорите за добрия живот. Един архитект е добър, когато строи хубави, удобни къщи и всички хора, на които той е построил добре къщите, да са доволни от него. Тяхното добро мнение не е от това, което той е казал за себе си, но от това, което е направил. Но ако той не е направил добре къщите, а е взел много пари, хората не са доволни.

Когато вие общувате с един ваш приятел, между вас става обмяна. Когато търсите познанство с някой човек, винаги има някакъв материален интерес. Но след като се запознаете, особено като се сблизите, у вас може да се появи известен атавизъм. Преди да се запознаете, вие имате едно мнение един за друг, а щом се сблизите, то се променя. Причините могат да бъдат различни: може единият да няма добра обхода или вкусовете ви са различни. Вие може да говорите няколко чужди езика, а той от време на време казва някоя фраза, и то погрешно. Това ви дразни. Ако му направиш забележка, той се засяга. Всеки човек може да направи погрешка. Има погрешки, които стават несъзнателно. Англичаните наричат това изплъзване на езика. Например на английски "Lawyer" (лайър) – законник, и "liar" (лайър) – лъжец, се изговарят еднакво. Някой може да употреби дипломатически тези думи. И после да обясни, че това не е станало съзнателно, а пък всъщност го е казал съвсем съзнателно. По този начин се извинява.

Не се извинявайте. Извинението не е оправдание. Един, който не може да рисува, не трябва да се извинява, че е лошо нарисувано, а ще го поправи.

Всяка една част от лицето съставлява една трета от цялото лице. Може да има изключения. Понякога челото може да е по-малко, друг път носът или брадата. Ако брадата е по-малка, за това има причини. В такъв случай лицето не е съразмерно. Природата, която е толкоз умна, постоянно прави своите опити. От българина тя не е успяла още да създаде български

тип. Тя сега мисли как да го създаде. Толкоз хиляди години работи и не е могла да създаде един български тип. И английски още не е създала, нито руски тип. Човешкият тип донякъде е създаден, но отделни типове още не са създадени. И трябва да се чака още хиляди години, докато бъдат създадени. Има хиляди проекти, но те не са одобрени от главната комисия. Природата не бърза, тя чака, докато се създаде истинският тип. Баснословно възнаграждение ще получи онзи, който успее да нарисова тип на българин. Всеки от вас може да участва със свой проект – аз ще го предложа на комисията. И ще получите възнаграждение от десет милиона. Нали искате да станете богати. Сега вие ще почнете да мислите, вярно ли е това, или не. Не е въпрос дали е вярно, или не, въпросът е можете ли да го направите. Ако можете да нарисувате тип на българин, хубаво би било. В Европа има много художествени ателиета, те ще искат да имат българския тип. Независимо от това, че някой говори български, това още не значи, че е българин. По какво се познава българинът? Като се изучават главите на французина и гърка, много мъчно можеш да различиш един гръцки череп от един френски. Много си приличат. Причината за това е, че има голяма прилика между старите гърци и сегашните французи. Това сходство не се отнася само за черепа, то съществува и между другите части на външните им форми. На какво ще уподобите черепа на един германец? На какво съответствува черепът на германеца? Германският череп прилича на едновременно римски череп, не на сегашните италианци. Техните глави са други. Германският череп се отличава с полуинтелектуални способности. В областта на слепите очи черепът на германците е силно развит. Моралните и религиозните чувства са също развити у германците. Последните са най-силно развити у славяните. Сплотеността, която имат славяните, произтича както и у евреите от развитото

религиозно чувство. Но у тях е развит и обективният ум, спекулативните способности. Затова тая религиозна тенденция у тях взема друг колорит. Та казвам, ако гледате главата на един славянин, тя е детска глава още. Предната част, тази на носа, не е развита още. Славянинът не е развил още своя ум. Има заложби, но не се е проявил. Германецът едва сега е започнал да се проявява. Най-добре са се проявили французите и англичаните. Българинът е доста проявен. В някои отношения е останал непроявен, недорасъл. Всичко у него се е смесило. Някъде има смес с латинската кръв – на старите римляни. Другаде пък е смесен с гръцка кръв. Това се забелязва в челата. Някои българи имат гръцки чела. Някои българи имат римски бради. Тогаз де е българинът? Челото му гръцко, брадата му римска – де е българинът, питам.

Тези неща, които ви обяснявам, са външни, странични. Те не са съществени. Българският тип съставлява само една форма, една фаза, но не е нещо кардинално. И не само англосаксонският тип, но даже и цялата бяла раса още не са напълно проявени. Ако разгледате петте раси, те коренно се различават. В строежа на главата има голяма разлика между бялата, жълтата и черната раса. Има разлика и в строежа на ръцете им. Един китаец, каквото и да прави, у него няма тия заложби, които има един от бялата, от арийската раса, понеже във всяка следваща раса има вложено нещо ново, което в предишните раси го няма. И в следната раса, която ще дойде, и в нея има едно качество, което го няма в бялата. Това качество не може да се предаде на бялата раса. Бялата раса, за да го добие, трябва да премине в шестата раса. Ти не можеш да имаш качествата на шестата раса, ако не станеш член на тази раса. Един плод не може да има едни и същи качества, ако е узрял в топлия или в умерения пояс. В топлия пояс има повече условия за растене, отколкото в умерения пояс. Та и във всяка

нова раса има повече и по-добри условия, отколкото в предната раса. Следователно следващото положение, което ще дойде за вас, ще бъде още по-благоприятно от това, в което се намирате сега. Но понякога има връщане назад. Всеки може да бъде върнат назад. Макар че сте минали през всички раси, през лемуруската, черната, жълтата и бялата раса, пак може да се върнете. Лемуриецът е човек, който иска да живее изключително за себе си и няма никакъв морал. Този, който само си угажда в ядене и пиене, принадлежи на черната раса. Човек, който е крайно консервативен и не може да се повдигне, принадлежи на жълтата раса, а пък онзи, който почва да мисли и да се стреми, той принадлежи на бялата раса. Давам ви само една скица, някои черти, които определят расите. Когато у вас се зароди желание да станете господари, това е жълтата раса в потенциално състояние. Да искаш да си господар, без да имаш ум и сила да господаруваш, значи да си от жълтата раса, защото човек, за да бъде господар, трябва да бъде умен, даже нещо повече от гений, нещо повече от светия, нещо повече от учител. И учителите не господаруват. Ти трябва да бъдеш Божество. Само боговете имат право да царуват, а учителите – да учат хората. А пък всеки един от вас, даже и най-малкият, иска да господарува, макар че геният и светията нямат право да господаруват. Един светия като дойде, не си позволява да бъде господар. Казвам ви нещата тъй, както са. А пък у боговете има желание да господаруват. Защо и за какво, те си знаят. Пък и имат възможност. Като господарува, има какво да даде и какво да вземе. Бог, който е създал света, има право да господарува, понеже го е създал. И ти като искаш да господаруваш, задаваш ли си въпроса, създал ли си това, над което искаш да господаруваш. Нито една картина не си нарисувал, нито една къща не си направил, нито на един инструмент не знаеш да свириш, говорът ти не е както трябва и обходата ти не е такава, каквато

трябва, не знаеш как да спиш и как да ядеш, а пък при това искаш да бъдеш господар. Понякога аз съм правил опити с животните: бутна някой паяк. Той ме гледа и иска да каже: ти знаеш ли аз кой съм? Зная, паяк! Аз бутна някоя мравка и тя се наведе и каже: ти знаеш ли коя съм аз? Зная, мравка! Тя си има собствени разбирания. Паякът казва: аз много работи мога да направя. Че може да ме ухапе, това го зная, но че може да направи някои големи работи, празна работа е това.

Аз наричам тия състояния „въздухообразни състояния“, които се зараждат в ума ви. Желаем едно, второ, трето и пр. Има неща, които нямат никаква реалност. Обикновено ние губим времето си в желанието си да бъдем господари. Кому и защо? Че ти можеш да бъдеш господар! Вземи камък и чук и почни да дялаш. Ще направиш една статуя и ще ѝ бъдеш господар. Където я туриш, там ще стои, ти си ѝ господар. Направиш една хубава кола с колелета. Впрегнеш я и казваш: спри се! Тя се спира. Казваш: тръгни! И тя потегля. Значи тази кола те слуша. Следователно това, което си направил, се подчинява на твоята воля, само на него можеш да бъдеш господар. Не се стреми да бъдеш господар на това, което не си направил. Да кажем, че искаш да бъдеш господар на една картина, която си купил. То е друго нещо. Ти не си ѝ още господар. Господар ѝ е онзи, който е нарисувал картината. Тя може да бъде твоя собственост само – нищо повече. Същото е и с музиката – господар може да бъде този, който е създал едно музикално произведение. Но като копираш работите на другите или ги изпълняваш, ти не си господар на музиката. Бетховен може да е композирал нещо, но въпрос е дали той го е създал. От мое гледище, Бах, Бетховен и Моцарт нищо не са създали. Тези творби са били създадени преди тях. Те ги заимствуваха и се подписаха под тях. Какво ще кажете? Пък и вие каквото създадете,

ще го вземете оттук малко, оттам малко. Така гледам аз на това. Съгласен съм, че Бетховен е създал много произведения, но кой Бетховен? Не материалният Бетховен, когото хората знаят, а музикалният дух вътре в него. Също така духовният Бах, гениалният Бах е съзателят на музика, а не онзи, обикновеният Бах, когото хората познават. Всяко нещо може да се разглежда от различно гледище и тогава то ще бъде и вярно и невярно – зависи от коя страна го виждаме. Затова, когато кажем, че Бах или Бетховен са създали музика, трябва да разбираме Бах на духа и Бетховен на духа. Така е и във всички изкуства. Хората, които се занимават с дребни работи, нищо не могат да създадат. Сега това, което ви говоря, може да не ви е приятно – има неща, които хората не обичат да слушат. Представете си, че млад момък и млада мома искат да се облекат хубаво, да се покажат, право е това. У човека има едно желание да се облича. Ще дойде някой проповедник и ще каже, че не си струвало човек да се облича, че е грешно това, че човек трябва да ходи бос, за да угоди на Бога. На двамата млади им е неприятно да слушат тази реч. Защо? Защото е в разрез с тяхното желание. Пък и това, което този проповедник проповядва, право ли е? Той, като е бил млад, е живял като тях, а пък сега е станал на 50 – 60 години, променил се е и иска от младите да бъдат като него. Когато силният изгуби силата си, почва да проповядва на всички хора да станат слаби. Той не е прав, не говори истината. И този проповедник трябва да каже на младите хубаво да се обличат, много хубаво, за да се зарадват. Как трябва да се обличаме? Както сега се обличат хората, това не е обличане. Някой път трябва да се спра и върху дрехите. Те нямат линия. Вие носите дрехи, които са много смешни. Както има три точки на лицето, по същия начин има три допирни точки за цялото тяло. Не зная дали времето позволява да говоря повече.

При А са рамената. При Б е кръстът, а пък тук долу, при В, са краката. Да кажем, че искате да си ушите дреха. Тя трябва да се опира о тялото в тези три точки. Като се движи човекът, дрехата да се допира до краката при третата точка В. А пък сега дрехите ви имат 4–5–6 допирни точки. И като върви човек, прилича на някоя гемия. Няма никаква линия, никаква талия. Ако скроиш една хубава дреха, която да има тези допирни точки, ще направи едно впечатление, а пък ако няма тези допирни точки, впечатлението ще бъде съвсем друго. Англичаните имат отгоре широки, а пък долу по-тесни дрехи. Французите имат нагоре по-тесни, надолу по-широки. А пък българинът е закопчал крачолите си с копчета, а отзад дрехата прилича на физхармоника. Хората не знаят. Сегашните им дрехи са произволни, неподходящи, с несъответстващи качества – едно противоречие. Българинът трябва да възприеме от французите модел за дрехите си и да си отвори крачолите. Но ако ти отвориш долу крачолите повече, то е неестествено, понеже един извѳр в началото трябва да бъде по-голям, отколкото по своето течение. Там, дето извира, там е силата му. Когато една река отначало е тясна, и после – по-широка, това показва, че има притоци и затова тя става голяма. Следователно, когато вие, като голяма река се вливате в морето, това показва, че нямате една основна идея във вашия живот, вие сте взели нещо оттук, нещо оттам и сте станали голяма река. Но тази река няма една основна идея. Има едно противоречие в живота ви. И растенията се намират в едно противоречие със себе си. Те в двата си края са много широки, а пък при дънера са стеснени.

Вие заимствувате от много места, но трябва да знаете, че всички тия неща, които сте взели, не са ваши. Единственото ваше нещо е това, което е излязло от самите вас. И ако го разберете, ще разберете в

А
Б
В

какво съотношение сте с другите хора. Като се запознаеш с един човек, трябва най-първо да си изясниш дали имате една обща основна идея за нещата. Аз като ви говоря тая сутрин, имам такава идея. Коя е идеята? Да ви приведа към един общ знаменател, към един общ закон, на който почива и моят, и вашият живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение да се допълват. И тогава ще се създаде една песен. Ако няма съотношение между нотите и не се допълват хармонично, няма музикално произведение. Да живеем добре, значи да познаваме закона, върху който се изгражда животът, който е като музиката. Каквато и нота да сте, вие ще заемете разни места в петролинето. Ако представявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, третата, шестата и пр. И после може да вземете мястото на цяла нота, на половин нота на $1/4$, $1/8$, $1/16$, $1/32$, $1/64$ нота. Всички положения, които заемате, зависят от първия тон. Някой път ще трябва да се спра върху законите на музиката. Всеки един тон има 12 качества. "До" има 12 качества в себе си, по които може да се изяви. Той е като зодията. Ти вземеш "до" и казваш: "до" в първа степен, във втора степен, в трета степен и т.н. — 12 качества. Вземеш сега "до" с първото качество. Какво е първото качество на "до"? Не можете да кажете. Ако попитате един виден музикант, той ще ви обясни кое е първото качество на "до". Той ще каже, че този тон трябва да бъде чист, верен, с всичките си трептения. Колко трептения има "до"? Сегашният камертон не е верен. И двата камертона, които имаме, не са верни. Те са относителни. Ако ти вземеш един правилен тон, например, ако вземеш правилно тонът "до", който е основата на живота, то ако си болен и веднага оздравееш, само тогава тонът е верен. Щом се наруши броят на трептенията на нашия организъм, ако спаднат под нормата, човек се разболява. Тонът, който внася здраве

в тебе, е “до”. Когато сте болен, ако се вслушвате дълго време в себе си и почувствувате, че вътре нещо във вас пее, болките ще утихнат. Когато минавате през недоволство, скръб и доловите, че нещо пее във вас, веднага ще се смени състоянието ви и ще почувствувате една малка радост. Щом чуете песен отвътре, това е вече здравето. Болният, щом чуе първия тон на тая музика, вече оздравява. Трябват дълги наблюдения. И тези, които творят музика, са използвали това свое вътрешно състояние. Музикантът трябва да бъде здрав, да има добро разположение, не трябва нищо да го безпокои. Нито за жена си, нито за децата си трябва да се безпокои. Като излезе да свири, той трябва да мисли само за музиката. Да забрави даже себе си.

Вие също искате да свирите. Ако не забравите себе си, но да забравите онова в себе си, което ви безпокои. Защото вие непрекъснато се безпокоите какво ще стане с вас, пари нямате, здраве нямате, времето е студено – всичко това трябва да го забравите. И след като забравите всичко това, у вас ще остане същественото. Сега ще ви разясня мисълта си с едно просто сравнение. Представете си, че имате един чувал скъпоценни камъни. Всички са имитация и струват по 10–20 лева, а има един, който струва няколко милиона, но вие не знаете кой е и затова носите целия чувал на гърба си. Изпразнете чувала и намерете истинския. Чувала оставете настрана, а вземете само истинския скъпоценен камък. Това е идеята, която вложих по-горе. Има нещо във всеки от вас, което е съществено; него трябва да носите, а пък другото, непотребното, оставете. Че ви трябва обувка, дрехи, то е второстепенно, а същественото е скъпоценният камък. Значи, щом имаш в себе си този скъпоценен камък, всичко може да имаш. Аз не искам да ви уча. Защото, нали знаете, че ако те е учил един учител, а след него дойде друг, той ще ви каже, че предшественикът му не е прав. Но след него ако дойде трети, и той ще каже същото,

после четвърти и т.н. Всеки учител ще ви убеждава, че той е прав, а другите ви заблуждават. Вие ще се намерите в чудо – кой е прав. Кажете ми сега, според вас, кой учител ви е учил най-добре? Не е ли онзи, който е създал вашето тяло, онзи, който ви е дал мозък, който е вложил във вас ум, сърце и воля, който всичко ви е дал? Той е вашият пръв учител – слушайте Него. А пък другите, които са дошли да ви разубеждават, да ви смущават, те са само коментатори. Първият учител, който ви е учил, Той е истинският ви учител. Слушайте Него! И всякога, когато дойде при вас, трябва да Го познавате. Той е господарят, Той е учителят. Слушайте Него! Това е идеята. А пък коментаторите, които идват, тях ги изслушвайте и само сравнявайте. Но не се оставяйте да ви пресъздават главата, нито някой друг ваш уд. Не е тяхна работа. Българите казват: много баби, хилаво дете. Някоя баба натиска главата на новороденото дете. Няма право да натиска главата му! Главата сама се оформя. Почнат ли бабите да натискат главите, черепът се разваля.

Кажете ми сега каква е основната идея, която трябва да остане във вашия ум? Първата е: изпразнете чувала, намерете скъпоценното в него, а всичко друго оставете настрана. Втората идея е: намерете Онзи, Който ви е създал, и се дръжте за Неговото учение, а пък какво казват коментаторите, оставете това настрана.

Защо като станете сутрин, вие не пеете? Какво правите, като станете сутрин? Как ставате от леглото си? Аз съм наблюдавал как стават децата. Зная и как вие ставате. Някой път ще ви кажа нов начин за ставане. Най-първо ще насочим вниманието си към сърцето си, после към ума си и най-после към волята си. Един процес на раздвижване ще стане у вас. След това ще раздвижиш главата си, после краката си, най-после кръста си и ще хвърлиш юргана, но няма да ставаш. На коя страна трябва да се завъртиш? Винаги първо на дясната страна, а после на лявата. И на

двете страни трябва да се завъртите. Ако се завъртиш на едната страна, ти ще станеш едностранчив. Креватът трябва да е в средата на стаята, а вашите са до стената. Непрактично е той да бъде в средата. Аз бих ви препоръчал в бъдеще да спите в люлка. В люлка много хубаво се спи. Сегашните кревати упражняват много лошо влияние, те са неподвижни. Човек става упорит, като спи в креват. Онези, които са нервни, да спят в люлка. Тя придава пластичност на човека. А пък сега спят на дъбов креват, на железен креват. Ти приличаш на дъб, но нищо не внася това в характера ти. Аз имам горе един креват, но съм недоволен от него.

Мислете добре, чувствувайте добре, постъпвайте добре. Мислете добре; всеки ден има нещо ново. Като станеш сутринта, започни да мислиш, но не както вчера си мислил, а за нещо ново. Всяка сутрин и в сърцето си да почувствуваш нещо ново. Нещо ново да проявиш с волята си. Всеки ден в ума, сърцето и във волята ви да има нещо ново. Така животът не се обезсмисля. Еднообразието действа смъртоносно. Вие сега се спирате върху миналите животи. Хубаво, аз вървя по пътя и гледам на пътя се събрали десет кучета. Как най-правилно да постъпя? От мое гледище, щом са наред пътя, аз не трябва да минавам оттам. Мога да ги изгоня, но ще разваля настроението им. Аз ще се отклоня малко – или наляво, или надясно. Обаче аз знам, че кучетата имат предпочитания, и ако ти не знаеш на коя страна да се отклониш, те ще те лаят. Ако си се отклонил, както на тях им е угодно, те няма да те лаят. Остави ги на пътя. Не разваляй настроението им. Ако няма къде да се отклониш, пътят е тесен – тогава какво ще правиш? Носиш един хляб, ще го начупиш и ще хвърлиш на това куче, на онова куче по малко хляб. Разхвърлете самуна, тогава ще си минете спокойно. Този е начинът, по който ще се справите с вашите лоши състояния. Лошите състояния,

това са кучетата във вас, които стоят на вашия път. Всичките ваши неразположения са кучетата, които седят на вашия път и ви сигват. Ще им дадеш по малко хляб и ще знаеш, че така трябва да се обхождаш с тях. Не са лоши кучетата, и те си имат свое разположение. Те седят на пътя и казват: имаме право да седим. Не им хвърляйте камъни, не разваляйте доброто, което Бог е вложил във вас. Не помрачавайте светлите мисли, които Бог е вложил във вас. Това трябва да пазите.

Аз не искам да мислите, че искам да ви уча, да ви натрапя нещо. Искам да ви покажа закона на свободата, по който всички трябва да вървим. Щом изгубим посоката на свободното движение, не можем да имаме правилно разбиране. Аз не искам да ви морализирам, да ви обвинявам, че не живеете добре. Всеки ден трябва да внасяме по една нова идея в нас. Ние живеем еднообразен живот, който не носи нищо добро. Това, което днес е добро за вас, утре ни най-малко няма да бъде добро. Днес, като ядете едно ядене, утре то трябва да бъде друго. И вашето вътрешно разположение ще зависи от добрата храна, която приемате. Днес може би си ял много добра храна, ако утре не ядеш добра храна, ще се разболееш.

Следователно от ден на ден храната ви да бъде все по-добра и по-добра – да бъде като храната на ангелите.

„Отче наш.“

РАЗВИТИЕ НА ЗАЛОЖБИТЕ

14 март 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

„Отче наш.“

Размишление 15 минути.

Прочете се 4 глава от Притчи.

(Печката пуши.) По миризмата на тази печка може да имате понятие за миризмата на предпотопния свят.

Ще добиете представа за задушливите газове. Ще направим едно малко упражнение. Изходно положение: ръцете пред гърдите, пръстите събрани и обърнати нагоре. 1. Пръстите се насочват едни срещу други и се допират върховете. После ръцете отиват настрани, с отворени длани, обърнати нагоре. Това движение се прави 6 пъти. 2. Ръцете успоредно напред, с длани обърнати надолу. После дланите се обръщат нагоре (6 пъти). 3. Както ръцете са прострени напред, пръстите пак се събират в едно и се обръщат нагоре. 4. Лявата ръка простряна напред с дланта надолу. Пръстите на дясната ръка се движат върху лявата от върха на пръстите до лявото рамо и после през гърдите до дясното рамо. После настрани надясно с дланта надолу (6 пъти). 6. Ръцете се поставят отпред със събрани пръсти и насочени към устата. След това се отварят настрани ръцете с дланите напред, пръстите отворени и се издиша през това време (6 пъти).

Имате ли някаква тема зададена? (Нямаме.)

Пишете върху темата „Колко тежи доброто?“

Човек, докато е морален, има тежест. Щом се отклони от морала, олеква.

Знаете ли каква роля играят човешките мисли и чувства? Благото на всеки човек зависи от неговите мисли и чувства. Писанието казва, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот и той станал жива душа – значи, започнал да чувства нещата. Вдъхнал в ноздрите му – започнал да мисли, а след това започнал и да чувства. Чувствата са станали понятни за него. Целият окръжаващ свят е свързан с човека. Всички предмети вън от него са свързани със самия човек.

Затова той трябва да ги проучва. Някои предмети външно могат да упражняват по-голямо влияние върху човешката мисъл, отколкото други. Например, ако човек обича да пие повече вино, какво влияние ще има то върху него? Или ако златото му влияе повече, той ще има непреодолим стремеж към него, а това ще го доведе до скъперничество или алчност. Всеки трябва да знае каква доза, какво количество злато му е позволено да има, защото не на всеки е позволено да притежава неограничено количество злато, така е и с храната. На всеки човек е определено количеството храна, която трябва да приеме. Ако приеме повече храна, отколкото трябва, това ще се отрази зле върху стомаха му. Ако накараш стомаха да работи повече, отколкото трябва, ти ще си създадеш нещастие – ще стане разширение на стомаха. Ако пък не му дадеш достатъчно работа, той ще стане ленив. В първия случай от голяма активност стомахът може да се разстрои, а пък при втория случай може да изгуби своята пластичност.

Човек трябва да мисли. Това е здравословно за него. Но ако мислиш повече, отколкото трябва, то е равносилно на преяждане. Ако мислиш по-малко, отколкото трябва, ти приличаш на човек, който се подлага на пост. Някои хора постят много. Едни постят, за да печелят пари. Ядат сух хляб, за да спестят пари. Защо му са тези пари? За черни дни. За дни, когато ще му дотрябват за нещо много нужно. В целия свят има много банки. В Америка те са повече от 2500. Там и най-бедните влагаха парите си за черни дни. Те вярваха, че банките ще ги осигурят за черни дни, но в тази криза всичките им пари потънаха заедно с банките, а хората, които бяха вложили парите си за черни дни, пиха по една студена вода.

Може да се извади следният извод: понякога и ние влагаме своите мисли и желания в банки. Но всички тези банки нямат свой капитал, те работят с чужди

капитали. Тези банки са създадени благодарение на чуждите капитали, които не принадлежат на онези, които се смятат собственици на банката. Допуснете, че вие влагате в някой човек вашия капитал. Това не е лошо, обаче вие трябва да проучите характера на този човек – с какъв капитал разполага неговата банка. Никога не влагай капитала си в банка, която разполага с малък капитал. Значи, един човек, за да бъде горе-долу солидна банка, той трябва да притежава голям капитал на разумност, на духовен живот, на доброта и сила. При мене седи един млад ученик, който, за да ме похвали, казва, че съм търпелив. Той твърди, че ако имал половината от мое търпение, щял да бъде гений. Аз му казвам: търпението всеки може да добие – ти също. Човек не се ражда с търпение. Той постепенно го добива. Всички хора са сприхави, но се въздържат. Казват за някого: той е много търпелив. Въпрос е колко е търпелив, но е принуден да се въздържа. Някои от силите на човека са крайно избухливи. Ако се разглежда човешката глава, ще се види, че валчестите и широките при ушите глави имат взривни вещества. Но знаете ли кога казваме, че главата е широка? Човек на 25 – 30 години има широчина на главата си 14 1/2 или 15 сантиметра. Това е нормалният размер на широчината. При 16 – 17 см широчина това е вече много – и от такива хора трябва да се пазиш. Ако пък дължината на главата е от 18 до 21 см (линия отпред назад) – имате активни хора. Значи от дължината на главата зависи активността на човека, а от широчината – избухливостта му. Тия хора, на които главите са широки, лесно се гневят. Минава му само ако на обидата с обида отвърне. Същото правите и вие, когато ви обидят, не се успокоявате, докато не издебнете удобния случай и вие да кажете нещо обидно на оня, който ви е обидил. Питам – защо постъпвате по този начин, защо отвърщате на обидата с обида? Правилно е, когато някой каже

нещо хубаво за вас, и вие ще кажете нещо хубаво за него. Но ако е казал нещо лошо, не е нужно и вие да му платите със същата мярка. Веднъж наблюдавах две малки деца по на 2 години, седят в количките си едно до друго. Седят си мирно. Майките им дали по една ябълка да се залъгват. Гледам по едно време, че едното дете си простря ръката, хвана другото за косата и го раздруса, раздруса. Онова започна да плаче. Разбрах, че взело ябълката на своето другарче и я турило в своята количка. След малко второто дете хвана другото за главата и я раздруса няколко пъти, взе двете ябълки и ги тури в своята количка. Аз седя и ги наблюдавам. Казах си: този пример ще ми послужи някога – след колко години, ще видим. Повече от 30 години са минали от тогаз. Задавам си въпроса: защо това дете си простря ръката, хвана главата на другото и я разтърси? А другото заплака. После стана обратното. Няколко пъти минаваха ябълките от едната количка в другата. И двете по един и същ начин постъпваха: хване главата му и го раздруса. Искане да каже: глава имаш, но можеш ли да мислиш? Ти знаеш ли тази глава кой ти я направи? Другото не знае и плаче. След това същия въпрос задава другото дете, раздрусва главата му и взема ябълките. И минаваха тези ябълки от едната количка в другата. Аз се посмях на тия деца. Казах си: и възрастните правят същите неща, само че по-деликатно. Американците например обичат да се подиграват. Срещнат се двама и единият казва: "Какъв свят човек, много свят!" Подиграват се. Другият пък ще му каже: "Аз не съм станал толкова свят, колкото си ти. До твоето семейство не съм достигнал още". По този начин те си разменят подигравки, но деликатно. Под думите "свят човек" американецът иска да му каже, че не е толкова умен. Понякога чувствата му вземат надмощие, не мисли, но си въобразява само, че е умен.

Засега нека си изясним какви са задачите на една

школа. Окултната школа е система от методи за самовъзпитание. Всяка една окултна школа способствува да познае човек себе си – какви сили се крият в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля. Много пъти ние казваме за някого: той има воля. Но не е достатъчно само човек да има воля. Тя трябва да се прояви. Всеки трябва да знае как да използва силите, които съставят неговата воля, които са на негово разположение. Той трябва да знае и как да се справи с тях. Мойсей, който бил окултен ученик, дал заповед: „Не пожелай!“ Защото при всяко пожелание ти поставяш препятствие на волята си. Ти пожелаваш нещо, а не знаеш дали ще го постигнеш, или не. Мойсей иска да каже: не пожелай нещо, преди да си обмислил добре можеш ли да го постигнеш, или не. Не пожелавай една вещ, която принадлежи на друго! Понеже така ти ще създадеш противоречие в твоя ум и в твоята душа.

Здравословното състояние на човека до голяма степен зависи от главния мозък – орган на човешката мисъл. Затова обмяната на клетките, които функционират в цялата мозъчна повърхност, трябва да бъде правилна, т.е. електричеството трябва да бъде равномерно разпределено. Има два вида електричество. Някой път мозъкът се поляризира – веднъж дясното полушарие е пасивното, отрицателното, а пък лявото е положителното. Друг път дясната страна на тялото е положителна, а пък лявата страна е отрицателна. Дясната страна на мозъка е отрицателна, а пък дясната страна на тялото е положителна. Какво трябва да се разбира под думата „отрицателна“? Отрицателен е онзи човек, който има желание да вземе, да придобие нещо. Щом имаш желание да придобиеш, ти имаш едно отрицателно състояние. Искаш да станеш добър – също е отрицателно състояние. Искаш да станеш умен – и то е отрицателно състояние. Всичко онова, което искате, създава у вас едно отрицателно състояние.

При това състояние вие нямате никакви запаси, от които можете да дадете. За да може да се прояви някой, той трябва най-първо да възприеме достатъчно количество енергия от природата, за да може да се зароди процес за даване. И забелязано е, че когато умът на човека е отрицателен, неговите чувства са положителни. И когато умът е положителен, то неговите чувства са отрицателни. Това е една много специфична работа. Общо казано, това донякъде е вярно. Причините за отрицателността на човека могат да зависят от неговите лични чувства. Искаш да направиш добро, но твоите лични чувства се намесват. Например, искаш да дадеш пари, да направиш някоя услуга някому, но като разгледаш въпроса, виждаш, че ще направиш пакост на себе си, и се отказваш. А пък личните чувства са спомагателни средства за духовния живот на човека. Те са една временна мярка, но са Божествената мярка за човека. Някой път хората базират своя морал на личните чувства. И който има такъв морал, разсъждава така: "Мен като човек не ми подобава нечестността, аз трябва да бъда честен". Да бъде човек честен, не значи още, че той е морален. А пък когато дойдем до духовната страна на морала, ние казваме: "Това е правото". Това е вече извън нашите лични чувства. Без да се гледа, дали това е полезно, или не за моите лични чувства, казвам: това не е право. Може да е добре или зле за мен, няма значение. Може да е добре за мен и да не е право, а може да е зле за мен и пак да е право. Но вие трябва да правите разлика, когато въпросите се отнасят до вашия личен живот или до Божественото – тогава те трябва да бъдат прави, разумни. Когато говорим за Любовта, мъдростта и истината, ние подразбираме един живот извън личните чувства на човека. Обаче за да добиете това, вие трябва да станете господари на вашата глава. Вие не можете да имате един морален живот, ако не сте господари на енергиите, които са във вашия мозък,

във вашата глава. И ако вие не знаете откъде иде кипването, не можете да се владеете. Някой път много ваши нещастия произтичат от областта при ушите ви. И ако знаехте, в дадения случай можехте да предотвратите голямото набиране на енергии там, защото ако се наберат много енергии в двете тия области, ще стане експлозия. И всякога, когато се набере много енергия, вие се наблюдавайте в огледалото. Тогава нека някой ви разправи какво са говорили за вас някои хора. Тогава мускулите ви около устата ще почнат да се движат, вие ще се развикате и ще почнете да обиждате безогледно. И добре е в такива случаи човек да бъде безгласен като риба, понеже тази енергия непременно трябва да излезе от него. Разбира се, по-добре е тя да бъде трансформирана по друг начин – да се впрегне на работа. Умният или духовният човек може да я прекара в горните области на мозъка и да създаде нещо гениално, а ако я прекара отпред на челото, ще я превърне в музика. Ако не направи това, ще развива постоянно речта си, ще стане критичен и за всекики ще се произнася, за всичко ще си дава мнението, но трябва да знаете, че от това нищо не се придобива.

Вие искате да знаете до каква степен сте напреднали. Може да направите следния опит: ако ви вкарат в една стая, дето има турени торби със злато, с английски лири, и ви накарат да обиколите всички тия торби, без да има някой при вас – тогаз ще се разбере до каква степен вие сте в състояние да се въздържате. Някой път може да бръкнете в някоя торба и да видите само какво има вътре. Пък може и да вземете от златните монети в джоба си. Питам: има ли противоречие, когато човек взема нещо? Да допуснем, че влезете в плодна градина и минавате покрай едно дърво, второ, трето и си откъснете един плод. В какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че вие не сте господар на себе си, а не че сте откъснали

плода. Ти си направил една постъпка, която е свойствена на животните. Ти си човек и мислиш, че като изядеш една ябълка, кой знае какво ще стане с тебе. Нищо няма да стане. Нищо няма да придобиеш. Нищо няма да ти допринесе ябълката.

Да допуснем, че те обидят. Щом не се въздържаш, ти не си господар на себе си. Като те обиждат, обмисли добре: трябва ли да отговориш, или не. Писанието казва: "Не отговаряй на глупавия според глупостите му, за да не си мисли, че е много голям ум". В носа на един слон влиза един голям плъх, скрива се и му причинява безпокойствие. Тича той, идва на едно място, където има един джобур, пълен с вода, всмуква вода с хобота си и го напълва. След това изхвърля със сила водата, а заедно с нея и този плъх навън. Но той е още жив. Той отново го поема пак навътре с водата и пак го изхвърля – и така докато го обезсили. Исква да му каже: ти влизал ли си в носа на слон? И вие трябва като този слон да дадете урок по всичките правила на онзи, който ви пакости. Слонът не го убива, у него има благородство, той е като онзи сърбин, който вързал звънец на вълка. Турците имат поговорка: "Остави пияния сам да падне. Не го бутай". И без бутане той залита. От този пример следва изводът: мозъчната енергия и енергията на симпатичната нервна система трябва да се пестят. Съвременният свят, съвременната култура и почти всички тук страдате от недоимък и нервно напрежение. Едно болезнено състояние е недоимъкът – значи липсва нещо. Затова се научете да спестявате енергията на вашата симпатична нервна система и тая на главния ви мозък. Или другояче казано: спестявайте енергията на вашия ум и на вашето сърце. Например вие често се безпокоите за неща, които нищо не струват – за преходни работи. Аз бях снощи на един концерт на Роза Ерлих. Артистката, която свири, като излезе, се държеше с навъсени вежди, беше някак неуверена, понеже повече

от десет години не е излизала да свири пред публика. Безпокоеше се. Свири нещо много мъчно, затова изпитваше страх, че може да сгреша и публиката няма да я приеме. Накрая свири със самоувереност и никъде не сгреша. Публиката хареса свиренето ѝ. Всеки тон падаше на място. Във втората половина на концерта тя доби вече самоувереност. Тази артистка е учила при един от най-добрите учители в Европа, който я прекарал през една строга дисциплина – математическа. И тя работила 25 години и може би 30 години и не е изгубила нищо. (10 – 15 години не е излизала на сцената.) Един артист, който за десет години не изгубва своята техника, има нещо много в себе си. Човек изгубва своята техника, когато не мисли. Вие ще кажете, когато не се упражнява, тогава изгубва сръчността си. Има два вида упражнения. Аз мога да не свиря на цигулка, но да мисля. Мога умствено да си дам концерт на себе си. В това отношение аз не изгубвам техниката си. Не искам да свиря. А мога да свиря и пак да изгубя своята техника. А пък мога и умствено постоянно да се упражнявам. Силата на техниката седи в упражняването. Правете най-първо умствени упражнения. Да кажем, че вие искате да добиете търпение. Упражнявали ли сте се да добиете търпение? За тази цел трябва да свирите мъчни пиеси. И колкото са по-мъчни, толкова по-упорито трябва да ги изучавате. Питате: защо са тия противоречия в света? Те са парчета, които са създадени от разни автори и трябва да ги свирите. Някои казват, че в някой дом не живеели добре. Как да не живеят добре? Свирят парчета от Бетховен, от Бах, от Шуман, Шопен, Лист. И ако не знаеш как да свириш, казват: “Не си научил да го свириш хубаво”. А пък като го свириш добре, казват: “Търпелив човек е, свири добре”. Някой казва, че не може да търпи. Това е все едно, че не може да свири – няма техника. Друг пък си задава въпроса: не може ли светът без страдание? Може,

разбира се. Съществува един свят, дето няма страдания. Но той е минал по пътя на страданието. Те са научили законите. И понеже свирят добре, то всички тях мътнотии за тях са равностилни на много приятна музика. Да свириш нещо от Бетховен и да те освирка публиката, какви страдания ще имаш! Но ако го свириш както трябва, ще ти ръкопляскаат и ще те изкарат на бис. Може да не те освиркат при лошо свирене, но може би и няма да ти ръкопляскаат. А като се научиш да търпиш, няма да страдаш от обидите, а даже ще ти стават приятни.

Да се върнем към предмета. Никога не дръжте в ума си отрицателна енергия. Много пъти човек държи такава енергия в ума си. Например някой ти казва: "Аз не съм много надарен. Нямам много големи дарби, с обикновени таланти съм, минал съм възрастта. За някое друго съществуване ставам". В това няма никаква философия. Ти на колко си години? Че си бил на възраст 20 – 30 години, възраст ли е това? 30 – 36 години, това са три Юпитеровски години. Ако отидеш на по-далечните планети, няма даже да имаш и една година. А пък ако отидеш на Слънцето, което прави едно завъртане по своята орбита за 20 милиона години, ти на колко години си? Слънцето, като се завърти за 20 милиона години, имаме една слънчева година. На Слънцето хората трябва да живеят много дълъг живот. Ние мислим, че 20 милиона години е грамадно нещо. Да ви не спъват годините, та да мислите, че сте остарели. В старостта има известни възможности, които в младостта ги няма. В младостта има известни възможности, които в старостта ги няма. Когато ти си млад, прави това, което възрастта изисква. И когато си стар, прави това, което възрастта изисква. И когато си стар, не мисли, че си остарял и че трябва да отидеш в другия свят. А пък ти на стари години можеш да правиш чудеса! Сега ще ви приведа един пример, от който ще разберете как можете да направите чудеса.

Минават две деца по на 16 години. Едното дете удря другото, а то взема един голям камък и го стоварва на гърба му. Двете деца са контузени. Но ето че идва едно дете и един стар човек на около 84 години, който се подпира на тояга. Детето взема един камък и го стоварва на гърбицата на дядото. Дядото го поглежда и му казва: „Знаеш ли, че ако аз бях млад, бих те утрепал, но благодаря, че съм стар.“ Как ще преведете това? Не е много добра тази постъпка, нали? Сега друг пример ще ви дам: едно дете удря пак един такъв старец и той го повиква и му казва: “Много ти благодаря, че ме удари, досега никой не ме е ударил”. Дава му десет стотинки и му казва: “Аз не съм богат, но иди при онзи чорбаджия, удари го и той ще ти даде повече”. Детето взема един камък и удря чорбаджията. Последният го хваща и го набива.

Пести енергията си. За предпочитане е да дадеш десет стотинки на лошото дете и да го пратиш друг да му даде една лекция, отколкото ти на стари години да се тревожиш и да се караш и обиждаш и бащата, и майката. Ударили са те, добре. Това дете в дадения случай е един професор, който те изпитва. Но за да те удари едно дете, има скрити причини. Никога не може да те удари току-така. Ти си мислил за неестествени неща. Всякога нещастията стават, когато мислиш неестествено. Щом е отклонен умът, изгубваш равновесие и тогава ще дойдат нещастията. Можеш да констатираш закона: излезеш на разходка, внеси в ума си разнородни мисли от противоположен характер и веднага ще паднеш на земята: надясно или наляво, напред или назад. Щом се смесят разни енергии в ума, човек пада на земята. Важен закон е: като вървиш, умът ти да не се разсейва – така се пази равновесие. Никога умът ти да не се отклонява от пътя, по който вървиш. И тогаз нищо няма да те удари. Даже кучета няма да те нападат. Ако умът ти е концентриран и мислиш върху Този, Който е създал света, никой няма

да те удари. Ако те удари някой, значи ти не вървиш по пътя, който Бог е определил. Щом не вървиш по този път, ще дойдат най-големи противоречия.

Или в ума ти се загнезди мисълта, че всички хора са лоши. Какво значи „лош“? Не е господар на себе си. Щом не е господар, той е слуга някому. И щом е слуга, господар може да му заповядва да направи нещо, което не е по негова воля. Хората на Земята мислят, че са свободни, а всъщност приличат на впрегнати животни. Един кон тегли една каруца. Как си обяснявате това? На другия ден пак го впрягат. Защо? Защото не е господар. Вие ще кажете, че предназначението на коня е да го впрягат. То е въпрос. Направиш едно престъпление, турят те в затвора; в реда на нещата ли е това? Паднеш от някое високо място, счупиш си крака и не може да ходиш. В реда на нещата ли е? Не е. Има много работи в света, които мислим, че са в реда на нещата, а те не са. Ние питаме защо Господ така е създал човека? Целият свят е една отлична школа.

Това, върху което ви говорих, трябва да го проверите. Направете упражнение за търпение. Вие нямате метод за придобиване на търпение. Аз не съм ви дал още метод, да се научите да търпите. Още използвате старите методи за търпение. Аз съм опитвал всичките – и млади, и стари – всички, които са тук. Проучил съм старите методи. Всички до един мислят, че имат право! Право имаш само когато правиш нещо разумно. Правото е в разумното. А има постъпки и мисли, които не са никак прави. Щом имаш една такава мисъл, ти ще изразходваш повече енергия, отколкото трябва, и в тебе ще остане една празнота. Сега да ви обясня. Да допуснем, че вие се готвите да следвате в консерваторията. Какво се изисква от вас, препоръка ли? Не, може да имате най-хубавите писма, най-хубавите препоръки, но вие може да отидете с цигулката си без никакво писмо. Със своето свирене ти сам ще

се препоръчаш. И ние обикновено си мислим, че Христос трябва да ни препоръча, Той да изнесе всичко. Този въпрос не е разбран. Онова, което Христос може да извърши за хората, то е да им даде известни правила как да живеят. А пък че вие трябва да живеете, то си остава ваша работа. Той не може да живее заради вас. Той е живял заради себе си. Дошъл е в света, за да придобие нещо и за да ви покаже правия път. Апостол Павел казва: "Не живея аз, но Христос живее в мене". Обаче вие давате криво тълкуване на това. Да живеем като Христа, то не значи да живеем както си искаме, но да живеем според изискванията на света, да свирим тъй, както музиката изисква. Един български гайдарджия може да свири нещо обикновено, българско, но ако свири новата музика по български начин, не ще може. Как ще извири той музика от Бетховен или Бах с гайдата? Обикновеният живот, който сега живеем, това е все едно българската гайда. А пък онзи, духовният живот, към който се стремим, съответствува на новото в музиката. И на класическата музика нещо ѝ липсва: на съвременната класическа музика ѝ липсва мисъл. Например един виртуоз, за да изпълни както трябва класическа музика, той не трябва да мисли за публиката. Публиката трябва да бъде на втори план за него. Той трябва да свири за себе си. Например вие да изпеете песента: „Бог е Любов“. Аз ще ви изпея „Бог е Любов“ някой път. Само веднъж съм пял така – преди 15 години. За такова пеене обаче трябва много добре да се приготи човек. Всеки ще пее тогава хубаво, но трябва да забрави всичко. И глас ще имаш, но трябва да мисли човек тогаз. Сега някой казва: "След като станах духовен и като се повдигнах на по-висок уровень, не ми се пее вече". Прави са. В живота има една фаза, която е болезнена – преминаване от едно състояние в друго. Всякога при преминаване има един период, когато човек не може да пее. Но това не е естествено положение.

Защото вие като влезете в духовния свят, ще чуете такова пеене и свирене, каквото никога не бихте могли да си въобразите, даже всеки ще ти свири и пее, без да му платиш. И ти никога няма да забравиш това пеене и свирене. Може би преди около 30 години аз слушах във Варна една туркиня. Няколко месеца я слушах. Пееше си вкъщи. Половината град я слушаше – чуваше се може би на километър от дома ѝ и хората си отваряха прозорците да слушат гласа ѝ, като пееше. Ама какъв глас! Казвах: „Пее!“ Имаше нещо особено в гласа ѝ. Защо тази туркиня пееше? Аз казвам: тя пееше заради мене, нищо повече. Аз я слушах и я харесах. Една от най-добрите български певици. Казвам: не съм слушал такъв глас. Жената пее, пее. Нещо мистично имаше. Като я слушаш, и на другия ден мелодията звучи в ума ти. Хубави извивки правеше. Един свещен трепет влагаше тя в пеенето си. Млада беше – 25-годишна. Ако беше на 40 години, щеше ли да пее? Тя щеше да пее, но младите нямаше да я слушат. Защо? Когато човек започне да остарява, гласът му добива друг тембър. Гласовите струни се променят, а с това и пеенето. Старите хора като пеят или свирят, в музиката им се предават известни трептения, които не са свойствени на младостта. Старите хора трябва да разбират трепетите на младите. Когато изгубите ония трепети на вашата младост, казвате: остарях. Вие трябва да запазите в себе си трепетите на младостта, да не ги губите. Никога не трябва да забравяте свещения трепет на младостта.

Сега да не ви задържам по-дълго време. Това да остане във вас: пазете енергията на вашия ум, не я изразходвайте безразборно. Пазете енергията на вашето сърце, не я разточителствувайте безразборно. Всички имате една вътрешна интуиция. Всякога се допитвайте до нея. Има едно вътрешно чувство, което винаги е вярно. Спрете се. Никога не изказвайте една дума, преди да се допитате до него. Искате да кажете една

дума, спрете се и се допитайте и ако този глас ти казва: „Почакай!“ – ти почакай. Вие ще се научите най-малкото да чакате. Ще се научите да търпите. Не бързай да постигнеш всичките желания, които имаш. Не е важно постижението на желанията ви. Постижението зависи от изпълнението, от приложението.

Сега, ако ви кажа да вземете вярно „до“, как ще го вземете? Трябва да имате един камертон. (Учителя удря двата пръста на дясната ръка върху дланта на лявата ръка.) Това е естественият тон „до“. Вие не сте мислили върху това. (С показалеца хлопа по горната част на ръката.) Всяка една част на тялото има един нюанс на тона. (Учителя удря с показалеца върху лакътя на другата ръка). Ако една част е болна, тя има особен тон. Когато удряш на една част, която е здрава, има специфичен приятен звук. Например ти се безпокоиш за нещо. Удари така ръцете си. (Учителя ги вдигна пред себе си, с показалеца и средния пръст на дясната ръка удари другите два пръста на лявата ръка. После направи обратното.) Така като правите, ще вземете тона „до“ вярно. И оттам ще вземете „ми“, „сол“. Ако имате друг камертон, той се различава с няколко трептения от този. Камертонът на ръката е по-верен. Само при болезнено състояние той се изменя. Щом човек е здрав, щом е в едно хубаво състояние, тонът е верен. Няма да го казвате това навън. Като отидете вкъщи, ще си направите опита. Като ударите на дланта, някой път ще вземете тона „до“ вярно, но може да вземеш или „до бемол“, или „до диез“.

Трябва да се създаде в човека една разумна мисъл. Ние искаме да служим на Бога. Ти като развиваш музиката, служиш на Бога. Ако развиваш изкуството както трябва, ти служиш на Бога. Ако си един лекар, архитект, баща, майка или какъвто и да е чиновник и ако съвестно работиш, ти служиш на Бога. Един секретар, както нашият брат е секретар на касационния съд... лесно става ли се секретар? Трябва човек да е

майстор. Или председател може да бъде на касационния съд, професор по физика, химия, архитектура или лекар. Все има известни придобивки.

Човек трябва да развива своите заложби. Когато развиваме заложбите, които имаме, ние вършим волята Божия. Какво нещо е волята Божия? Да развиваме ония заложби и способности, които Бог е вложил в нас. Затова човек е дошъл на Земята. Ще развивате способностите си, чувствата си, които са вложени вътре във вас.

Съвършената Божия любов носи пълния живот. (3 пъти)

МИСТИЧНАТА ЧАША

**21 март 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София**

„Добрата молитва.“ „В начало бе Словото.“

Ще прочета 3 глава от Първото послание към коринтяните.

Говори се за външните условия. Каква е ползата, когато се разваля и когато се подобрява времето? Понякога то принася полза, а друг път – вреда. Вятърът и дъждът някой път ни напакостват. Например някоя жена тъкмо си замазала къщата, завали дъжд, измие всичката мазилка и остане пак старата. И тогава всичката работа отива напразно.

Разпирите произтичат от праха, който се вдига, когато вървите по път, дето има прах. Тогава и ти кашляш, и онези, които вървят с тебе, също кашлят. Ще вървиш внимателно. Все ще се вдига прах, но трябва да гледаш да е по-малко. По повод на пригответената тема: „Колко тежи доброто?“. Най-тежкото нещо в света е злото, грехът, а пък най-лекото е доброто. Когато хората съгрешат, казват: „Тежи ми.“ (Учителя чете теми. Учителя прочете в една тема, че доброто е най-лекото, а грехът най-тежкото.) Научно го е доказал. Как да разбираме тия думи: „Всяко нещо на своето място тежи.“ И доброто, и злото си имат тегло. На български тази дума „тегло“ има двойко значение: означава и страдание. В това отношение езикът ни не е богат. Теглото на доброто произвежда едно приятно усещане, а пък теглото на злото – неприятност. Да кажем, че двама души вържат един човек с въже и го теглят надолу. Този човек колко тежи? Допуснете, че има 60 кг тегло. Двама души го теглят. Колко ще тежи доброто? Като правило се взема, че всеки човек може да носи приблизително толкоз, колкото тежи самият той. Значи, силата на човека е равна на неговото тегло. Човек не може да носи по-голяма тежест, отколкото тежи той. Понякога има изключения. Ако един човек тежи 60 кг и двамата здравеняци, които са по 70 кг, го теглят, колко ще им тежи той? Да кажем, че един човек преди

да се е оженил е имал определено тегло. Като се ожени, колко ще тежи? Жената всякога означава живота. Това, което живее, туй е жената в нас. Под женене разбирате живота: начинът, формата, в които животът се изразява. Някои се заблуждават от външната форма на нещата. Едно писмо може да е красиво външно, без да има съдържание, а някой път може да е грозно, но да има съдържание. Красотата трябва да има съдържание.

Сега ще се спра върху хигиената на душата. При сегашните условия на човека не е необходима вяра; вяра всички имате. И знанието не е толкова потребно. Всички имат знание и даже имат повече, отколкото им трябва. И вяра имате повече, отколкото ви трябва – вярване имате. Вие сте толкова богати, че не знаете къде да вложите капитала си. Пребсгати сте. И всички страдате. Да знае човек да живее, това е да знае, къде да вложи капитала си и от придобитото човек да се ползува. Опитността, която можете да придобиете днес – това е ползата. Например мъчи те някоя мисъл. Детето се мъчи от мисълта, че майка му я няма и няма кой да му даде храна. Може би това е една от причините. Може да е и нещо друго – не му е удобно в люлката или пък го боли стомахът. Майката трябва да разбере от какво се нуждае детето и да му помогне. Но и възрастният може да плаче.

Няма човек в света, който в известни моменти да не се нуждае от помощ. Сега за хигиената всеки може да говори. Аз съм слушал мнозина да говорят за хигиена – хигиена на храненето, хигиена на дома, на тялото. От нея зависи здравето на човека. Хигиената, това е едно от условията за живота, който е вложен в тялото, и на когото са нужни ония условия, с които Бог го е заобиколил. Защото Бог е заобиколил всеки живот със специфични условия и за да бъде човек здрав, той трябва да спазва тези условия. Който не ги спазва, а ги променя, се натъква на известни мъчнотии.

Представете си, че един заек измени своите условия на живот и дойде между хората. Или вол дойде между хората, какво място ще му се даде? Същото е и с някоя птица, каквато и да е. Всички животни, които са дошли при хората, са станали техни слуги, с изключение на тези, които са били умни. Например щъркелът идва на гости при хората, но те не са го впрегнали на работа. Също така и лястовичките, но с гъските и патиците не са постъпили така. Лястовицата и щъркелът минават за свещени птици. И ако убие някой лястовица или щъркела, казват, че ще му се случи нещо лошо. А пък кокошката и гъската не минават за свещени птици. Някой казва: „Какво да правя при тези лоши условия, при които се намирам?“ И щъркелите се намират при много лоши условия, и по какъв начин щъркелът е съумял да накара човека да благоговее пред него, този човек, който се отнася така лошо към другите животни? Как ще обясните вие това положение? И как е съумяла лястовицата да внуши на човека това чувство към нея? Отде е дошла тая мисъл у човека, че той не трябва да разваля гнездото ѝ. По някой път се случва да ѝ развали гнездото, но в редки случаи.

Светия се нарича всеки един човек, който спазва хигиената на душата. Човек, който живее нечисто, няма разбиране. Външната чистота е един резултат на вътрешното разбиране на човека. Има хигиена не само на тялото, но има хигиена на чувствата, има хигиена и на човешката мисъл. Например как се написва цифрата 1, какво число е 1? Положително число ли е, или отрицателно? Живият въглен положително число ли е, или отрицателно? Живият човек е положително число, а умрелият човек – отрицателно. Каква е разликата между едно положително число и едно отрицателно? Положителното може да израсне, има сила в себе си да израсне, а отрицателното няма тази сила. Живият човек сам може да стане от леглото, а мъртвият не може, други трябва да го дигат.

Следователно всички отрицателни числа се нуждаят от външна помощ, а пък всички положителни имат силата в себе си. Когато кажа на някой човек да живее добре и той казва, че няма условия, този човек е отрицателно число, числото 2. Добре, но тогаз какво е числото 3? Тройката в дадения случай е числото, което може да спаси едно отрицателно число. Но как ще го направи? Ти с числото 3 как ще си помогнеш? От 3 трябва да извадиш 2 и да остане 1. Как ще направиш това? Ако разбирахте музиката, не че не я разбирате, но ако разбирахте философията на музиката, както аз съм я изучавал, много работи щяха да ви станат ясни. Аз считам, че целият човешки живот е построен музикално. Всички човешки състояния, мисли, чувства и постъпки се изучават чрез музиката. Целият живот се изразява чрез музиката. Всеки един организъм, който не може да се изяви музикално, в него се заражда болезнено състояние. Вие никога не можете да внесете здраве в организма си, ако не спазвате музикалните правила, които природата е заложила в него. Например човешкият организъм има тона „до“, но това „до“ не звучи така, както при обикновеното пеене. Това „до“ си има своите амплитуди. „До“ в организма се движи спирално. Ти, за да вземеш един тон правилно, вибрациите му трябва да се разпространяват от долу на горе, докато на физическото поле те се разпространяват наоколо. Тогава имаме обикновеното механическо пеене. А има и едно вътрешно пеене: ти трябва да се научиш да пееш в мисълта си. Ти трябва да се научиш да пееш в чувствата си. Едното пеене е в мозъка горе, другото пеене е долу, в слънчевия възел, а пък третото, няма да ви го кажа къде е.

Да допуснем, че пеете „ми“. „Ми“ съставлява третата нота в тази гама, за която говорим. В до-мажорната гама няма полутонове. Дистанцията между всичките тонове е цял тон. И между „ми“ и „фа“ има цял тон; също така и между „си“ и „до“. Да оставим сега това.

Другояче са наредени сега тоновете. Защото в сегашната гама „фа“ е понижено. В сегашната гама вие „фа“ не можете да го понижите, но можете да го повишите, а „си“ не можете да го повишите, а само да го понижите, защото щом го повишите, ще имате „до“. А пък щом понижите „фа“, ще имате „ми“. В тази естествена гама или в гамата на живота всяка понижена нота изразява едно вътрешно състояние. Щом „ми“ е понижено, понижението е във вашия ум. Щом понижението е в „ла“, това значи понижение във вашите чувства. Следователно, за да се уравниш, за да излезеш от това противоречие на живота, което е резултат на понижената мисъл или чувство, трябва да повишиш „фа“ с половин тон. И тогаз в новата гама ще имате „фа диес“. А пък „фа“ представлява материалният свят. Щом е понижен вашият ум, щом са понижени вашите чувства, непременно трябва да повишиш резултатите. Сега да ви обясня тази мисъл. Представете си, че „ми“ представлява един учител от гимназия, „ла“ представлява самото заведение, гимназията. „Фа“ е ученикът в неговата външна форма – облекло, материално състояние. Да кажем, че този ученик няма достатъчно пари, а трябва да учи. „Фа“ подразбира в дадения случай, че той трябва да учи, за да подобри положението си. За тази цел той трябва да се повдигне. Ако го понижите, работата му е свършена. Когато казвам, че трябва да повдигнеш своето състояние, то значи, че трябва да повишиш „фа“ в материалния свят. Някои казват, че нищо не трябва да учат. Трябва да учиш, защото иначе нищо няма да излезе от тебе. Казваш: аз зная. Я ми изпейте „фа“. (Всички пеят „фа“.) Вземете „до“. (Всички пеят „до“.) В това „фа“, което вземате, има понижение от две трептения. Тонът не звучи така, както трябва. Когато пееш, някой може да каже, че не вземаш верен тон. Всеки тон трябва да е верен, както и всяка една добра мисъл трябва да е права. Правата мисъл, също както тоновете, има определен

брой трептения. В гамата на живота тоновете се движат – те са живите тонове на живота. В тази жива музика ти понякога можеш да пееш механически, само да чувствуваш нещата или само да ги мислиш. Когато почувствуваш, че между ума и сърцето ти има отношение, това значи, че си получил вдъхновение. (Учителя пее “до”.) За да изпееш “до”, трябва живо да си представиш нещата. (Учителя пее “до”.) Това е амплитудата на “до”. (Учителя понижава и повишава малко “до”.) В един кръг се движи. Цялата гама ще пеете така: „до“ с малки понижения и повишения. (Така изпява Учителя и „ре“ и „ми“.) Изпейте това всички. (Всички пеят “до” с понижение и повишение.) Някой ще каже: „Какво ще придобия, като пея.“ Ще подобрите дишането си, като се научите правилно да пеете. Дишането си има свой тон. Ти не можеш да дишаш правилно, ако понижиш неговия тон. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако понижиш тона на яденето. Също така и движението си има свой тон. Ти като излезеш от дома си, ще се спреш, за да вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви. Ако ти така вървиш, ще придобиеш сила. Но ако не вземеш правилно тона, ще кажеш: от тази точка не съм доволен.

Като отиваш при някой човек, ти трябва да знаеш и неговия тон. Ако не си го улучил и искаш да му проповядваш, той няма да те слуша. Но като попаднеш в тон с него, ти ще хармонизираш неговия и твоя тон и тогава ще знаеш как да му говориш, как да му проповядваш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете. Някой път аз откривам у вас известни дисонанси. Нямам време сега – можем да направим опити. Двама души, които са скарани, музикално ще ги примирим. Ще изпеем няколко определени песни, които ще повторим. Понякога има дисонанс между ума и сърцето ви. Ти казваш: не съм добър човек. Това значи, че има някакъв спор между вашите мисли

и чувства. С кого спориш? Ти спориш със своята плът. Стомахът ти казва сега: дай нещо – иска да яде. А пък друго ти казва: не му давай. Искаш да пиеш нещо сладко, някой сироп, или хубаво вино. И казва: дай! Отива един при един български свещеник и казва: „Не знаая тая работа, аз съм въздържател, а някой в мене ми казва да пия малко винце. Искам да му дам малко, но опасявам се, че след това ще иска още. Не знам какво да го правя.“ Свещеникът му казва: „Синко, Господ да ти е на помощ. Дай му да пие, но какво? Сладко вино! Не му отказвай, дай му! Иска да яде. Дай му да яде, но нещо хубаво“ Намери оня, основния тон, който Бог е вложил във всички блага, които е създал заради нас. Не безразборно, а всяко нещо да бъде на своето място. Ние грешим, понеже взимаме нещата ненавреме. Ти ядеш ненавреме, дишаш ненавреме, пееш ненавреме, говориш ненавреме. Там ти е погрешката. Не че много говориш. Лошото не е в многото говорене, но в това, че не е навреме. Всичко трябва да става навреме. Например отивате при някой приятел. Той е болен, неразположен е. Лекарят казва да не му се говори, а ти отиваш и непрекъснато бърбориш какво ли не. Ти можеш да му говориш по друг начин – но как? Изпей му една песен, но така, че той да оздравее. Ти вместо това го разпитваш как се е разболял, защо не е внимавал – може и да умре. Болният се смущава от думите на приятеля си и най-после го изпъжда. Като отидеш при някой болен от ревматизъм, трябва да знаеш, че някой тон е понижен – „фа“ е понижено. Произволно не можете да повишите „фа“ – трябва да понижите други два тона. Как? Представете си, че имате една пружина: в единия край е „ми“, а в другия – „ла“. И ако аз огъна от две страни тази пружина, то центърът ще се издигне, нали? Следователно, когато двата края се понижават, центърът ще се повиши – „ми“ и „ла“ ще се понижат, а „фа“ ще се повиши. С повишението на „фа“ имате

вече тониране на вашия ум. За да се тонирате умствено, непременно трябва да повишите „фа“. Тази работа е неразбрана. В неразбраните работи седи знанието. Така че неразбраните работи знаете, а пък разбраните не знаете. Аз ви разправям нещо, което не го знаете, но го разбирате. Някой като му разправям, казва: „Аз това го разбирам, зная го, че е така, но ме смущава, че не мога да си го разясня.“ Да допуснем, че си женена, а мъжът ти и децата ти са неразположени към тебе, към майка си. „Ми“ е мъжът, „ла“ са децата; при това положение майката не трябва да бъде бедна и болна, а здрава и богата; и пари да има, и умна да бъде, за да респектира и децата, и мъжа си. Да задоволи всичките им нужди. Тогава и мъжът, и децата ще се огънат, а тя ще изпъкне – всичко им дава. Но ако ти си изпъкнал горе като някой гол връх и нищо не даваш, а искаш да вземеш първо място вкъщи, а пък други са огънати, понижени и нямат нищо, тогаз ти не можеш да помогнеш и на себе си.

Когато твоят ум и сърце са огънати, волята ти трябва да бъде силна, за да изпъкне. Но когато искаш да тонираш сърцето си, тогава постъпваш обратно, ще повишиш „ми“ и „ла“, а пък ще понижиш „фа“. Тогава „фа“ е в естествената гама. Христос е проповядвал, учил, че трябва да се отречем от материалните работи, понижавал е „фа“. Значи, за да мислиш правилно и за да се облагороди твоето сърце, ти трябва да се освободиш от всичко материално, което спъва развитието му. Имаш чаша. Чашата ти ще бъде празна и ще я напълниш от Божествения извор. И ако умът и сърцето си не ги повишиш, за да образуват чашата, в която да се влее Божественият нектар, ти няма да се ползуваш от Божествените блага. Следователно, за да се ползуваш, ти трябва да повишиш ума и сърцето си и да понижиш волята си, а не да искаш да се изпълняват желанията ти. Щом се огъне волята ти, тогаз Господ ще сипе в твоята паница и ще имаш какво да ядеш. Вие не

искате да огънете вашата воля, но според закона на музиката, за да приемеш едно Божествено благо, непременно трябва да понижиш с половин тон волята си и след като я понижиш, ще дойдат добрите условия и всичко ще става според Божията воля. Инак, ако не понижиш своята воля, ти ще направиш сума глупости. Ако нашата воля беше господар, ние сами трябваше да се създадем, а не сме се създали. Следователно онзи, който ни е създал, е извън нас. Тогаз какво ще правиш? Не можеш да дойдеш в стълкновение с оная воля, която те е създала. Ако едно гърне се сблъска с онзи, който го е направил, какво го очаква? Това гърне е гърне дотогаз, докато е в съгласие с майстора си. Но ако гърнето почне само да се търкаля по пътя, каквото и да е било неговото желание, очаква го някаква катастрофа. Същото е с вас: когато си в лошо душевно състояние, значи, че то се дължи на надмощието на твоята воля. Злото е в човешката воля. Това лошо състояние може да е в зависимост и от неестественото ти повишение на ума за сметка на сърцето и волята, които са се понижили. Или пък сърцето ти се е повишило и тормози ума ти. Закон е: ако повишаваш ума и сърцето си, едновременно ще ги повишаваш. Или ако ги понижаваш, едновременно ще ги понижаваш. А волята трябва да бъде сама, отделно. Ако я понижаваш или ако я повишаваш, сама трябва да бъде, за да имаш резултат. Тогаз ще си създадеш една хармонична, музикална форма, с която можеш да работиш. Ако вашият ум и вашата воля са положителни, вие ще изпаднете в едно противоречие. Например някой казва, че това, което мисли, е право. Нещата сами по себе си трябва да бъдат прави, а не защото ти така мислиш или чувствуваш. Без да чувствуваш нещо, то трябва да е право. Това, което аз чувствавам, трябва да е самата реалност. Някой казва: „Ти трябва да имаш добри чувства към мене.“ Казвам му: слушай, ти трябва да

бъдеш добър, преди аз да имам добри чувства към тебе. И преди да имаш ти добри чувства към мене, аз трябва да бъда добър, а не твоите чувства да ме направят добър. Ти чувствуваш, твоите чувствувания са на място, но ако аз не съм добър, тогаз работата се усложнява. Законът може да се формулира и тъй: ако аз трябва да мисля добре за тебе, моето „ла“ и моето „ми“ трябва да са повишени, а волята ми – понижена. Ако вие мислите, че аз съм добър, аз трябва да понижа своя ум и сърце и трябва да повиша своята воля. Когато аз понижа ума и сърцето си и повиша волята си, тогаз кой е добър? Другият. Който взема ли е добър, или който дава? При даването волята е повишена. А пък кой взема? Лошият взема. Тая дума „лош“ е много добра, а пък ѝ излязло лошо име. Л – е стремеж нагоре. О – са добрите условия. Ш – е нещо, което говори всякога истината. Един лош човек всякога бърбори и казва: ти си такъв, ти си онакъв. За да бъдете добри, да се проявите добре, какво трябва да направите? (Трябва да повижим волята си и да понишим ума и сърцето си.) Така, тогаз Бог може да тури нещо във вас. Но щом понижиш сърцето и ума си, няма да носиш чашата си да сипят в нея. Не някой човек да сипе нещо в нея, но само на Бог ще поднесеш и ще имаш непременно неговото благословение. А пък щом поднесеш своята чаша на някой човек, тази чаша трябва да бъде пълна от Божественото, което носиш – пълната чаша, щом сърцето и умът ти са понижени и волята повишена – ще даваш. Та кога се приближавате при някого? Когато се връщате от Господа! Като отивате при Господа, никого не поздравявайте. Като се връщате, тогава кажете, че идете от добро място. И давайте от пълната чаша. Тя никога няма да се изпразни, ако раздавате даже на целия свят. Вашата чаша всякога ще бъде пълна.

„Отче наш.“

ПЪТЯТ НА ЩАСТИЕТО

28 март 1934 г., сряда, 5 ч с.
Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Размишление.

Толкова е зает човек с физическия си живот, че пропуска истинския. Не можете да си обясните противоречията, които ангажират вашето съзнание. За вас това е живот. Не, това е сянка на живота. И всичките ви нещастия произтичат от сенките на живота. Сянката прониква в човешкото съзнание като някой образ, някое просветление, някоя постъпка, някоя идея, и ти не можеш да се справиш с нея. Например говорим за Любовта, за която толкова съм говорил. Любовта е една цяла наука, която човек трябва да прилага. Божествена наука е тя. Трябва да се освободите от сенките на Любовта. Тя си има кокарди. Знаете ли какво разбирам под думата „кокарди“? Кокарди – това са украшения. Тези кокарди хората наричат любов. Тези украшения не са Любов. Казваш: „Колко са хубави очите му, устата му, носът му, ушите му“. Това са кокарди. Друга казва: „Колко е красив! Какви са ръцете му, лицето му.“ Кокарди са това. Утре гледаш, това лице се е изменило, очите също, кокардата се е изменила. Тази кокарда по-рано е била светла, а после е станала тъмна. Върху златния предмет ще се натрупа малко прах.

Някой ти казва: „Ти не знаеш колко много те обичам!“ Онзи, който обича, той получава най-голямото благо. Все едно, че казва: „Ти не знаеш ли, че аз твоя хляб ям?“ Хубаво, но който яде моя хляб, той ли се ползува от него? „Аз ще ти платя хляба.“ „Не съм хлебар.“ „Пет лева ти давам. Аз ям хляба ти, но ти заплащам.“ Какво се ползувам от това? Утре с тези пари аз купувам брашно и си правя хляб. Той мисли, че като ми дава пет лева, ми прави голяма услуга. Тук има обмяна. Онзи, който ме обича, той трябва да ми благодари, че ме обича. Не аз съм му длъжен, но той на мене е длъжен. Защото, когато човек полива градина с плодни

дървета, кой яде плодовете? Градината ли, или онзи, който е посадил плодните дръвчета? Когато някой ми каже, че ме обича, аз съм градина, в която той е посадил плодни дървета. И той един ден ще яде, а пък аз ще стоя настрана. Като кажеш, че ме обичаш, ти трябва да се радваш, че имаш една градина, в която си посадил плодни дървета. Без това ти не можеш да познаеш живота. Бог, като ни обича, е вложил всичко в нас. Той иска да събуди съзнанието в нас и ние да Го обичаме. Защото, ако ние не Го обичаме, нашата работа е загубена. Бог е направил света и Той иска да ни събуди. Желанието Му е ние да посеем нещо, да направим нещо, макар и в малък размер, и да Го обикнем. Тогава Бог ще бъде една градина, в която ние ще посеем всичкото добро, което е вложил в нас, а след това ще събираме плодовете. Ние често казваме: Господ не ни обича. Това е първата лъжа, която прониква в съзнанието на човека. Ако остане сега Господ да обикне човека, това щеше да бъде загубена работа. Въпросът не е защо Бог не ни обича, а защо аз не обичам Господа. Като обичаш Господа, ти ще помогнеш на себе си. Това е активната Любов, която възприемаш. В горния чертеж едни и същи знаци имат двояк смисъл, две значения. Например, буквата „п“, лявото „п“ означава проявената Любов във всички нейни детайли. Това е първата причина, която дава и създава нещата. Любовта е едно поляризиране на цялото. Любовта – това е цялото. Това цяло се разделя на два полюса: Любов на частите, на половинките и Любов на цялото. Най-първо ще познаеш Любовта, която дава всичко от себе си (лявото „п“), после Любовта, която възприема всичко (дясното „п“). Ако двама души имат една и съща Любов към един и същ предмет, те винаги ще се отблъскват. Щом искате да посадите една и съща градина, вие ще бъдете в спор. За да няма спор, какво трябва? Да кажем, че и двамата имат по една градина. Те трябва да си ги разменят – всеки да посее градината

на приятеля си. Вярно е, че ще намерите голяма разлика при сегашните материалистични разбирания, а именно, че едната ще даде повече, отколкото другата. Но от външния приход не може да се определи коя градина е по-добра. Зависи какви сортове са посадени.

Когато обичате един човек, то този човек за вас е една Божествена градина, в която вие ще опитате каква е вашата Любов. Той трябва да бъде пасивен, не трябва да се меси. Че някой може да ме обича, това е негова работа. Той трябва да прави опити; и аз ще опитам своята Любов към него. И той ще бъде една градина за мене. Всеки един ваш ближен може да бъде една градина за вас, в която вие можете да опитате вашата Любов.

Противоречията произтичат от това, че искате, когато обичате някого, той да ви плати за Любовта. Това е престъпление, това е криво разбиране. Това е все едно, когато прашате някого да прави благодеяние, дадете му известни суми, а той казва на сиромасите: „Аз ви правя добро“. Тези пари не са негови, той казва: „Вие трябва да ми бъдете признателни. Аз ви ги давам“. Това е първото престъпление. Той трябва да се радва, че има условия да направи едно добро, да се запознае с тези хора. Да се запознае с тях, това е важното, а не да очаква признателност, която не заслужава. Той трябва да ги остави свободно да се проявят. Много важно е да оставите всеки един да се прояви свободно в своята Любов, защото, ако Любовта свободно не се проявява, винаги се раждат престъпления. Престъпленията са плод от насилствената любов. Ти искаш да заставиш един човек да те обича. Това е престъпление. Искаш да накараш той да извърши за тебе това, което ти желаеш. Това е престъпление. Освен това, щом ти насилваш, друг някой пък тебе ще насили. Всички престъпления в света произтичат все от неразбраната любов. Ти обикнеш една кокошка, заколиш я, изяждаш я и това правиш, защото я обичаш.

Но твоята обич прекъсва живота ѝ. Това не е обич. Ако ти наистина я обичаш, би трябвало да се грижиш за нея, да я храниш и да ѝ създадеш условия да се прояви.

Защо и откъде се е научила кокошката да рови? Няма да ви обяснявам. Намерете произхода на ония подтици, които са я накарали където и да отиде, все да рови. Защо свинята ручка – като орач разоравя всичко наоколо. Кое кара вълка да разкъсва овцата? Трябва да спрете вниманието си върху тези въпроси и да се опитате да дадете правилен отговор. Трябва да отговорите и на това – защо се сърдите на този, който не ви обича? А някой път се сърдите, че ви обичат. Сърдиш се, когато те обичат, сърдиш се и когато не те обичат. Кое е правото? Правото е, при сегашния уровень на вашето разбиране да се прояви вашата Любов. Вие не очаквайте да ви обичат, но вие се проявете. Дайте път на онова, което е във вас, да се прояви. Така както Бог се проявява, и ние да се проявим. И ти, като проявяваш Любовта си, проявяваш едно Божествено качество. Бог е търпял милиони години. Някой греши, Бог търпи. Някой върши престъпление – Бог пак търпи. Ти виждаш, че един човек върши престъпление и казваш: „Как го търпи Господ!“ А този човек, когото ти не можеш да търпиш, Бог го търпи. И казваш: „Той е голям грешник. Аз по 3 пъти на ден се моля, а пък на него Бог му дава всичките благословения“. Как ще си обясните това противоречие във вашето съзнание? Мислите ли, че вашето разбиране е норма за Бога? Най-първо вие трябва да се помъчите да разберете защо Бог му дава тези блага. Той му ги е дал, защото вие го обичате. Ако вие обичате някого и Бог му дава блага – значи вашата Любов е истинска. И ако Бог не го благослови, значи вашата любов е лъжлива. Ако сте недоволен, че той получава блага, вие пакостите на себе си. Сега има някои неща, които за вас са необясними – не можете да им намерите

обяснение. Какво противоречие има в това, че моята градина с плодни дървчета е кална, понеже Бог е пратил дъжд? Че ако не падне дъжд, може ли да израсне това, което съм посял? Това, което съм посял, ще даде плодове чрез този дъжд и ние ще им се радваме. Няма сиромаси, които да не завижда на някой богат човек, и го мрази, защото иска да вземе богатството му. Тогава той ще стане богат, а пък богатият ще заеме мястото на сиромаси. Когато богатият слиза на мястото на сиромаси, сиромасията става богат. Бог благославя сиромаси. Вие казвате: „Защо Бог благославя сиромасите?“ Че сиромасите са най-силните хора. Посилни от тях няма. А пък богатите хора, това са децата на света, те са възрастните деца. Трябва да ги обичаме. То е дете, понякога невъзпитано, своенравно. Нали децата обичат да имат коли, слуги, да ги гощават? Нали вие сте бащи и майки? Всички ваши деца са все богаташи. А пък бащите и майките са сиромасите в къщата. Това е само едно съпоставяне, за да станат нещата ясни. Сиромасите са най-силните хора. И Христос е казал: „Блажени нищите духом, защото на тях е Царството Божие“. Едно царство, кои го подкрепят – здравите или болните хора? Здравите, разбира се. Това са сиромасите. Те са здравеняци. Вие казвате: „Защо Господ ме е направил сиромас?“ Какъв да те направи? Богат ли? Колцина от вас искате да сте богати, но болни? Най-важното нещо е да не си на легло. Като богат, ще ви турят инжекция. По 10, 15, 20 инжекции като ви сложат, ще станете богати. Но от това богатство ще ви боли навсякъде. Това е пак иносказателно. Вие ще кажете: „То така се говори, но по-хубаво е човек да си е богат“.

Истинското богатство седи в проявената Любов. Не можеш да станеш богат, ако не проявиш Любовта, ако няма какво да обичаш. Тогава не си сиромас. Ако никого не можеш да обичаш, ти си един дявол с опашка и рога. Ако обичаш, ти си отражение на Бога,

но ако не обичаш, ти живееш в тъмен свят, дето нищо не става.

Следователно най-важният закон е да обичаме. Силата на човека е там. „Кого да обичам?“ – питаш. То не е моя работа. Ще обичаш когото искаш. „В коя градина да сея?“ Ще сееш в тая градина, дето могат добре да растат плодните ти дървета. От нея ще започнеш. Там са благоприятни условията. А пък може почвата да не е благоприятна. Ще я наториш тогава. Когато някой наторява градините, иска да му платят. И ние, като проявим Любовта си, искаме да ни платят. Който иска да му платят за Любовта, той все едно, че е с опашка и с рога. Веднага щом влезе тази мисъл в тебе, ти си вече нещастен. Трябва да се радваш, когато можеш да проявиш Любовта си. Тя носи пълнота. В проявената Любов е твоето щастие. А пък този, който възприеме Любовта ти, ще получи подтик и той да прояви своята Любов. Аз често чувам някой да казва: „Аз обичам този брат, но той не заслужава това“. Защо този брат не заслужава твоята обич? Значи, Бог го е създал, според Него той заслужава да живее, а пък от твое гледище не заслужава. Че онзи брат преди всичко не е създаден за тебе. Нищо не е създадено специално за вас. Ти си създаден, за да проявиш своята Любов, а пък хората край тебе са само възможности, за да се проявиш.

(Учителя посочва чертежа.) Тук е написано числото 1, а тук числото 10. Какво показват тези две числа? Десет показва, че тук са събрани всички условия, липсва само един малък подтик. Да кажем, че това е огнище с дърва, всичко е приготвено, няма само кибрит. Единицата означава една малка запалка, която ще запали огъня в огнището. Следователно онази, първата причина, която може да използва условията, това е числото едно. А пък другото число, то е пасивното. Единицата е активно число. А пък другото число, то е пасивното. Единицата е активно число. То означава

причината, която дава подтик – това, от което произтичат нещата. А пък нулата, турена после, съдържа условията за проява. Нулата е знак, който съществува от паметивека, изнамерили са го посветените. Ако махнем нулата, тогава единицата не може да се прояви. За да можеш да се проявиш, ти трябва да обичаш и да мислиш. Не можеш да мислиш, ако не обичаш някого. В Любовта всеки човек е отражение на Божественото. В човека ти можеш да видиш отражение на Бога, на себе си, на един звяр и пр. Но това не е човекът. Това е само едно негово състояние

Вие често се спъвате и тогава се пораждат всички недоразумения в домовете. Някой казва: „Баща ми и майка ми не ме обичат. Те обичат повече брат ми и сестра ми.“ Това е криво схващане. Ако турим на един кон златни юзди и го подковем със златни петала и го впрегнем в хубава каруца, това обич ли е? Не е обич. Обич е, когато разпрегнеш коня, хвърлиш юздата му и хомота му и го оставиш в гората да си походи свободно, без ограничения. Това е Любов. В Божествения свят този кон ще го оставиш свободен, той сам да дойде да се впрегне. Ти няма да го впрягаш. Един ден ти ще го намериш впрегнат и той ще каже: „Какво обичате?“ Като ти извърши работата, той пак си заминава. Този кон те обича. И ще каже: „Понеже те обичам, ще ти слугувам, но не искам да ми плащаш. Не искам, като свърша малко работа, да ми туриш торбичка със зоб и после да кажеш: аз нахраних този кон.“ Ако аз ви дам по една торба с ядене, защото ви обичам, ще бъдете ли доволни? Не натрапвайте вашата Любов, понеже това ще ви направи нещастни. Като обикнеш един човек, ти искаш той да знае за твоята Любов. Тогава ще бъдеш нещастен – ще се яви ревността. Например един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, ходи подире ѝ да не би тя да се среща с някой друг. Че ако не я обича някой, тя ще умре. Но със своята любов той също ще я уморява. По-рано

Вие често се спъвате и тогава се пораждат всички недоразумения в домовете. Някой казва: „Баща ми и майка ми не ме обичат. Те обичат повече брат ми и сестра ми.“ Това е криво схващане. Ако турим на един кон златни юзди и го подковем със златни петала и го впрегнем в хубава каруца, това обич ли е? Не е обич. Обич е, когато разпрегнеш коня, хвърлиш юздата му и хомота му и го оставиш в гората да си походи свободно, без ограничения. Това е Любов. В Божествения свят този кон ще го оставиш свободен, той сам да дойде да се впрегне. Ти няма да го впрягаш. Един ден ти ще го намериш впрегнат и той ще каже: „Какво обичате?“ Като ти извърши работата, той пак си заминава. Този кон те обича. И ще каже: „Понеже те обичам, ще ти слугувам, но не искам да ми плащаш. Не искам, като свърша малко работа, да ми туриш торбичка със зоб и после да кажеш: аз нахраних този кон.“ Ако аз ви дам по една торба с ядене, защото ви обичам, ще бъдете ли доволни? Не натрапвайте вашата Любов, понеже това ще ви направи нещастни. Като обикнеш един човек, ти искаш той да знае за твоята Любов. Тогава ще бъдеш нещастен – ще се яви ревността. Например един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, ходи подире ѝ да не би тя да се среща с някой друг. Че ако не я обича някой, тя ще умре. Но със своята любов той също ще я уморява. По-рано тя е била красива. Той като се оженил за нея, тя почва да губи своята красота и погрознява. Вие затваряте един прозорец, друг прозорец, да не влиза отникъде светлина при нея и тя умира. Но по този начин ти ще умориш и себе си. Оставете Любовта да се прояви свободно. Не се месете в тая работа. Дойдете ли до Любовта, не изисквайте. Поне за една година направете този опит. Дойдеш ли до Любовта, кажи си: с този въпрос не се занимавам. Ти се радвай, когато някой обича някого. Как го обича? Това не е твоя работа. Остави Бог да оправи всички криви работи на

хората. Ако ти искаш да ги оправиш, нищо положително няма да постигнеш, само нещастия ще си спечелиш. Нито един от вас не може да застави някого да обича. Не е в наша власт да накараме хората да се обичат. И не само това, но след като обикнеш, някого ти ще се скараш с него. Това е при човешката Любов. След като се обикнат, хората се карат. По-рано не са се карали. Защо са се скарали? Защото, след като са се обикнали, Любовта ги е напуснала. Скарването показва, че Господ го няма между тях. А пък те мислят, че от голяма Любов се карат. Защо? За своите рога. Той казва: „Ти не знаеш ли, че аз Те обичам? Аз за тебе пожертвувах всичко. Напуснах баща си и майка си.“ И тя повтаря същото.

Вие ще ме извините сега. Вие мислите, че сте женени, а пък аз не ви считам женени. Нито един от вас не е женен. Аз досега не съм срещнал нито един женен човек. Под „женен човек“ разбирам човек, който е познал Любовта, обича всички и винаги е радостен и весел. С нищо не можеш да го подкупиш. Женен човек е той. Тези думи „женен човек“ нямат още това съдържание. В тях вие влагате съвсем обикновено съдържание, нещо като извършване на някаква работа. Когато някой каже, че обича, това е само временно явление в живота му, защото това съвсем не е още истинската Любов. Не искам да кажа, че това, което преживявате, не е реално. Реално е, но с това ваше преживяване не може да се обясни животът и вие не можете да израснете чрез него. Тая Любов, която сега имате, тя не може да ви освободи. С тази Любов, която имате, ще се заробите и ще остареете. Казваш: едно време какъв трепет имах. Ти се самозаблуждаваш. Ти не си разбрал Божията Любов. Христос казва: „Това е живот вечен да познаете Единаго Истинаго Бога“. Онези, които са обикнали Бога, много често престават да работят. Една мома, като обикне някой момък, постоянно ходи подире му. И един момък, като обикне

в тази Любов Бог се проявява, не се намесвайте, за да видите Неговото величие. Той не проявява своята Любов тъй, както ние я проявяваме. Не казвай за някого, че е много студен човек, няма никаква Любов и е жесток. Това са само ваши заключения.

Кой е топъл човек? Топъл, добър човек за мене е онзи, който не ме ограничава, оставя ме свободен. И аз за него съм добър, когато не го ограничавам. Когато той прави нещо, оставям го свободен, това е негова работа. Всеки от вас е една незавършена картина, незавършени бюстове. Има да се дяла върху вас още хиляди години. Казвате за някого, че е много красив. Каква ти красота? Аз не съм срещнал красиви хора. Не съм срещнал завършени бюстове. Гледаш, челото му много хубаво, но носът го няма никъде. Има още много да работи скулпторът. Устата, ушите, ръцете и те не са довършени. Всеки ден скулпторът идва да работи. Вие искате да бъдете красиви. Защо? В това ваше желание има скрито користолюбие. Всички трябва да бъдете свободни. Няма по-хубаво нещо от свободата. Човек, който продава своята Любов, не разбира нейния смисъл.

Да оставим сега това. Любовта е, която моделира. Тя моделира целия човек – тялото, умът, сърцето и волята. И трябва да оставите Духът, който работи във вас, да се прояви – вслушвайте се в него! Някои казват: „Как да му простя?“ Така ще прощавате, както Бог прощава на вас. Ти по сто пъти на ден грешиш и Бог все ти прощава. Ако не беше ти прощавал, ти щеше да си заминеш. По същия начин и ти ще търпиш и ще прощаваш, но не от немай-къде. Искате да се изясня. Добре. Да кажем, че те е заболял коремът и аз ти държа една лекция. Ти казваш: „Премахни болката!“ Причината на тази болка в корема е в главата. Почни да мислиш право. Причината е в твоята глава. Ти не мислиш право. И затова те боли коремът. Почни да мислиш право и веднага ще изчезне болката ти в

корема. Ти казваш: „Какво ми разправяш? Не знаеш ли, че ме боли коремът?“ Аз го знаа и затова ти говоря.

(Учителя показва чертежа.) Тази фигура е една формула, с която можеш да се лекуваш. Да кажем, че ти не живееш добре с жена си. Ето една формула, чрез която да работиш. Не те обича дъщеря ти, или си задлъжнял до гуша. Ето една формула, чрез която ще въздействуваш на дъщеря си. Ето една формула, чрез която можеш да се освободиш от дълговете си. Но как? Но как? Мисли право, чувствуй право и постъпвай право. Влагай светлина в мисълта си, топлина в чувствата си и енергия в постъпките си. Не си лягай, преди да си свършил една работа. Не яж, преди да си направил едно добро. Не говори, преди да си обикнал. Това са правила.

Кога трябва да ядеш? Като направиш едно добро, имаш право да ядеш, да вземеш една закуска. Щом не си направил добро, стой гладен. Щом направиш добро и ядеш, този обед е на място. Ако не си направил добро и ядеш, то невидимият свят те държи отговорен за това и ти ще платиш много скъпо.

Но някой може да се усъмни – права ли е тази философия? Аз ще ви запitam: а философията, от която вие се ръководите, права ли е? Хубаво, аз няма да споря, само ще кажа: да проверим, като Илия. Как провери той с Вааловите пророци? Той им каза: „Вие ще принесете жертва на вашия Бог и ще го повикате, и ако слезе огън от небето и изгори жертвата ви, прав е вашият Бог.“ 400 души викаха, крещяха и се мушкаха с ножове, но огън не слезе. Илия им каза: „Може да е зает вашият Бог, чакайте и аз да се помоля“. И той направи своята жертва, обърна се с молитва към Бога и веднага слезе огън. Тогавя Илия направи голяма грешка, като даде лош пример с избиването на Вааловите пророци. И затова после, като Йоан трябваше да дойде и да изпита резултата от погрешката си. Той

каза: "Изколете ги". Но после, като Йоан трябваше да отнемат и неговата глава. Дъщерята на Иродиада, научена от майка си, пожела главата му и ѝ я дадоха. Затова че не можеха да снемат огън от небето, той изкла толкова хора, отне главите на 400 пророци. Ирод постъпи по същия начин. Ако не беше тази мома играла, то главата на Йоан щеше да остане. Ако заради играта на една мома трябва да се снесе една глава, питам, какъв смисъл има в това? И ако ти снемаш от небето огън и избиваш тези, които нямат твоята вяра, тогава какво разбиране имаш? Понякога вие казвате: криви сме били. В какво седи кривината? Вие не сте дали свободата на себе си, вие не сте свободни хора. Свободата почва от свободните прояви. Като се говори за свободна Любов, вие разбирате съвсем друго нещо. Ще дадеш свобода на Бога, на Духа в себе си, няма да ги ограничаваш. Защото, като ограничаваш Бога в себе си, ти ще си създадеш зло и ще станеш лош човек. Ти искаш да ограничиш Бога, а Бог не може да се ограничи. Тогава ще станеш лош, а това ще покаже, че не вървиш по правия път. Като дадеш свобода на Бога в себе си, ще разбереш, че всички Божии дела са свършени. Това трябва да държите постоянно в ума си. Когато си беден, ще кажеш: добре, че съм беден. Когато боледуваш, ще кажеш: добре, че боледувам. Когато се учиш добре, ще кажеш: добре, че се уча добре. Когато не се учиш добре, ще кажеш: добре, че не се уча добре. В дадения случай всичко е за добро. Не ти е писал учителят шесторка, ще кажеш: за добро е това. Не си имал хубав обед, ще кажеш: за добро е това. Не те обичат хората, ще кажеш: за добро е това. Не стават работите, както ти искаш. Кажи: за добро е това. От Божествено гледище всичко е за добро. Кое бихте предпочели: Господ да ви направи един кон, да ви тури позлатено седло и да носите цар на гърба си или да бъдете заек в гората, свободен да си пасе трева, с големи упи и непрекъснато

да му трепери сърцето от страх? Кое бихте предпочели? Кое ще изберете? Аз бих предпочел да съм заек. Моят избор е заек, понеже там е свободата. А човекът, когото ще нося на гърба си, ще ме мушка, ще ме бие с камшик, а след това ще ме затворят в обора и аз трябва да се подчинявам. За да стана кон, голяма наука се иска, голямо търпение. А пък като заек е по-добре. При това заекът има нещо хубаво. Това, което харесвам в него, е, че при всички големи опасности, на които е изложен, той е голям оптимист. В историята на зайците няма нито един случай някой заек да се самоубие от отчаяние. Значи, смели са зайците! Той казва: всичко, което имам, го оценявам, но най-много ценя свободата. Заекът оценява свободата, затова никога не се отчайва. А вие казвате с пренебрежение – заек!

Време е да започнете с проявяването на Любовта! Не с възприемането, понеже вие сте възприели вече Божията Любов, затова трябва да я проявите. По-голяма Любов от Божията не може да ви даде никой. Вие вече сте я приели, сега ще развържете кесиите и ще раздавате. Ще извадиш семето от чувала и ще сееш, а след това ще жънеш. Ще получиш от едно по 60 и по 100 зърна. Всяко едно левче ще ви донесе 30, 60 или 100 лева. Взели сте един билет от лотарията. Много сте хитри! Без да сеете, очаквате да ви дадат няколко милиона лева. Ще отворите кесията си. Парите – това са семената. Ще ги хвърлиш, а идущата година ще имаш резултата от засяването. Това е Божият закон. Ако ние постъпваме така, както Бог постъпва, въпросът е разрешен. Но понеже хората нямат Божията Любов, въпросът е неразрешен. Всички очакват да бъдат обичани. Сиромасът очаква друг да дойде да оправи работите му. Ученикът отива на училище да се учи. Тези деца дават хубав пример. Приложете Любовта като един малък подтик вътре в себе си. Трябва да се вглъбявате в себе си. Не трябва да се ограничавате, тогава работите ви ще вървят по-добре,

отколкото сега. И вкъщи, и като лекари, и като търговци, като чиновници, каквито и да са условията ви, ако сте положителни в Любовта си, работите ви ще вървят. А пък дете сега работите ви не вървят, то е, защото сега сте в пасивната Любов, в която има една опасност. Същото е със застоялата вода – щом не тече, тя се разваля. Любовта не търпи никакъв вътрешен застои. Тя е единствената сила в света, която не търпи никакво ограничение. Ти не можеш да вземеш малко от нея, или всичко, или нищо. Ако се опиташ да вземеш част от Любовта, тя ще ти даде такъв урок, че ще го помниш през целия си живот. Като мине Любовта край тебе, нищо не взимай от нея, даже и един косъм. Понякога у вас се явява такова желание. Един косъм от Любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Една трошичка взета от Любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Защото тя дава изобилно, но иска и ние да направим същото. Това е закон.

Та сега вие се радвайте, че обичате, а не се радвайте, че ви обичат. А пък вие се радвате, когато ви обичат, и сте недоволни, ако не ви обичат. Щом е така, почни да обичаш. Вие сега се спирате върху крайния резултат и питате – какво ще постигна, като обичам? Всичко ще постигнеш. Не в този живот, но пред тебе е едно велико бъдеще. Ти ще бъдеш цар, ще бъдеш философ, ще бъдеш всичко: поет, музикант, каквото искаш. В този живот ще бъде всичко според съзнанието, според проявяването на Любовта. Всичко в света става според проявяването на Любовта, според степента на Любовта. Ако можеш за проявиш Любовта на ангелите, тогава всички твои способности ще забликат като извори. Вие очаквате сега да ви обикнат. Когато една мома израсне, продават я на един момък. Същото е и със сина – чакат го да израсне и го продават. А после се чудят, че са нещастни. Стига вече сте продавали! Като дойде някой, кажете: „Нямаме дъщеря или син за продаване, за женене.“ Как ще ожениш своя син, за

кого ще го жениш. Как ще ожениш ума и сърцето си, кажете ми!

Мъжът и жената, това са прояви на цялото, което не можеш да разделиш. Левият триъгълник в чертежа е мъжът, а десният е жената. Тук е господарят, а тук е слугата. Тук е учителят, а тук е ученикът. Тук е генералът, а тук е войникът. (Учителя посочва двата триъгълника.) Но това са само проявления на Бога. Тук (Учителя посочва кръга) ти си в полюсите. Ти ще ходиш от единия полюс в другия, а твоето щастие ще седи в кръга. Силата ти трябва да бъде в основната идея, в центъра. Трябва да чувствуваш, че живееш в Бога и че Той живее в тебе. Тая идея трябва да проникне в тебе и тогава ще бъдете същински ученици, ще реализирате нещата. Мнозина са ми казвали: ти не можеш ли да туриш нещо в нас? Освен че няма да ви туря нищо, но аз съм дошъл да вземам. Аз съм давал, давал и виждам, че ако дам още малко, вие ще потънете някъде. Още един милиметър има до устата на съда, в който сте потопени. Аз ще взема десет килограма и вие ще усетите, че сте олекнали – значи, намалено е теглото, ти ще се спасиш от потъване. И затова Христос казва, че човек трябва да бъде щедър, да дава. В даването е нашето спасение. И като не даваме и не проявяваме Любовта, това е гниене. Минаваш някъде и дадеш 10 стотинки, малко нещо. Никой не те вижда, но ти вървиш и се радваш. Бог ти казва: "Много добре постъпи. Никой не те видя, но Аз видях!" Направиш една услуга и никой не те е видял, но може би с години ти помниш тая своя постъпка. И като си спомниш за нея, ти се радваш. Това, малкото, Божественото, то е Любовта. А вие чакате да ви обикнат хората, та тогава да проявите Любовта. Хубаво е, но вие сте поставени на много опасно място.

Ще ви представя една картина. Вие сте поставени като една царска дъщеря, която седи на прозореца в

палата и очаква да мине някой царски син и да се ожени за нея. Няма да бъде. Царските синове минават с конете си и вие ще си умрете със своите мечтания. Не очаквайте княжески, царски синове да се оженят за вас и да ви турят в своята каляска. Не очаквайте като Мойсея да ви се даде тояга, да отидете при фараона. Вие искате да бъдете като Мойсея. Но вие били ли сте турени като него в реката, изложен на опасност да те изядат крокодилите? Но Мойсей, когато беше в кошницата, имаше вяра, затова го намери царската дъщеря. Вие още не сте били в тази кошница, защото коdkото пъти Бог ви постави в кошница, вие вдигате такъв шум, че Той ви изважда веднага. Като ви постави Бог в трудни условия, дигате шум. Това е кошницата. Вие казвате: „Беднотия не искаме.“ Тогава няма да ви намери фараоновата дъщеря. Вие ще кажете: „Тая философия ние я знаем.“ Философията на Любовта вие не я знаете, тепърва сега ще я учите. Като ви говоря за шестата раса, подразбирам Любовта, проявена по новия начин, за който сегашният свят има смътно понятие. Хората ще се обичат тогава както трябва. Аз наричам шестата раса, раса на братството. Всеки ще проявява Любовта. Всеки ще иска всички да бъдат свободни. Когато някой задлъжнее, когато е болен, всички ще насочат мисълта си да оздравее. И светът ще бъде уреден, понеже всички ще проявяват Любовта. Ще кажеш: дано по-скоро да дойдат тези времена. Вие искате да бъдете зрители на Божественото. Ами ако в шестата раса един от вас бъде, да кажем, ухо, друг око или две очи, трети може да бъде нос, уста! Нали трябва всеки от вас да бъде на мястото си? Уста ще станете, нос, очи, уши, чело и пр. Това е за изяснение. Вие искате да ви дадат почетно място. Като дойдат тия от шестата раса, напредналите души, ще ви кажат: „Братко, какво искате?“ Ти ще станеш ухо и те ще кажат. „Ти ще позволиш ли да поговоря с твоето ухо; много съм благодарен.“ Или ще кажат: „Ще позволиш

ли да погледам с твоето око“. Като че ли вие сте господари, а те са слуги. И после ще кажат: „Ще благоволиш ли да поговоря през твоите уста“.

Вие ще влезете в шестата раса като уста, носове, очи, уши. Това е иносказателно. Или другояче казано, те ще бъдат учители, а вие ще бъдете ученици. Ще ви дадат известни задачи, които трябва да разрешите. Като казвам, че някои от вас ще бъдете ухо, това значи, че ще изучаваш, ще възприемаш знания. Да бъдете очи, това значи, че ще бъдете ученици да изучавате светлината и нейното възприемане. Носът подразбира, че ще изучавате науката на онези благоухания, които се съдържат в растенията. Устата подразбира, че вие ще изучавате хранителните вещества.

Ще ви кажа сега: обичайте, за да бъдете щастливи. Няма да ви кажа: обичайте, за да ви обичат.

Приложете Божия закон: да обичате безвъзмездно, за да бъдете щастливи.

„Отче наш.“

УСЛОВИЯТА ЗА РАСТЕЖ

4 април 1934 г., сряда, 5 ч с.

Изгрев – София

„Отче наш.“

Размишление.

Ще прочета част от 3 глава от Посланието към римляните (от 28 стих до края).

Някои разбирания приличат на великденско обличане. Те мислят, че като имат нов великденски костюм, са разрешили всички въпроси. Това е заблуда. И вие имате един костюм, едно разбиране и мислите, че с това ваше разбиране сте разрешили всички въпроси. Един човек, който е бил облечен хубаво, трябва да знае, че може да заболее, макар да е бил с нови дрехи, а пък може да е и със скъсани дрехи, но пак да е здрав. Здравето не зависи от новите дрехи, то зависи от друго. Когато човек не спазва правилата на здравето, новите дрехи не могат да му помогнат.

Казвате: „Ново разбиране“, но не си давате отчет в какво седи „новото разбиране“. Новия живот човек трябва да го опита, да го живее. Ако със стария капитал не можеш да работиш, а новия не можеш да употребиш, тогава каква е разликата между тях? Но ако ги употребиш, то е в твоя полза. Сега мнозина казват: „Господ всичко прави в света.“ Това ваше разбиране не е право. Бог всичко може, обаче вашите работи не са оправени. Много пъти желаете нещо, но не можете да го постигнете. Има известни положения, които са в реда на нещата. Човек расте, понеже му е определено да расте, а не защото това е негово желание. Когато водата в реката тече, не зависи от нейното желание, тя е заставена. Когато замръзне, не се движи. Не че не иска, това не се дължи на нея, но има нещо, което я задържа. Често вашите мисли са като тия на малките деца: защо майка ни не е опекла питата, защо не е направила това или онова. Не се запитвате защо майка ви трябва да направи това. Мислите ли, че през целия живот все тя ще ви пече питите? Майка ви до време ще ви пече питите, а после други ще ги пекат. Може и вие да си ги печете.

Сега често се говори за вярата. Ти вярваш в някого, но трябва да знаеш възможностите на своята вяра. Ти вярваш и може да обичаш някого, и той може да те обича. Но не можеш да изискваш от този, когото обичаш, неща, несъобразни с неговата Любов, защото, ако той би направил това, което искаш от него, ти ще разрушиш връзките на Любовта, които ви свързват, и тогава всички отношения, които имате помежду си, ще престанат.

Сега вие може да попитате защо това е така. Това е един дълбок философски въпрос. Имате числото 10. Проста работа, нали? Кой от вас не би написал 10. Но на това число могат да се дадат всевъзможни съдържания. Ако са 10 извора, 10 прости камъка, тогава ще имате едно отношение към тях. Ако са 10 скъпоценни камъка, ще имате друго отношение. Ама може да са 10 дървета, 10 реки или 10 думи. Най-после може да са 10 души, хора, но тези хора са различни. Единият е свършил по земеделие, другият, по химия, третият е архитект, четвъртият – астроном, петият е по философия, шестият е лекар, седмият е богослов, осмият – по обществени науки – социолог, деветият е виден готвач, който е свършил по готварство, десетият кандидат – но за какво? И той е свършил по нещо, но не знаем какво – той е хикс. Те са десет души, но в тях има различни разбирания. Земеделецът разбира едно, лекарят – друго, социологът – трето, химикът – четвърто, и пр. Всеки в своята област е прав. Питам сега, ако тези хора ги съберем на едно място, какво могат да направят. Ако ги туриш десетимата души да градят една къща, могат ли да я съградят? Земеделецът ще отиде по своята работа, химикът също и т.н. Ще кажеш, че има между тях архитект, но той не може сам да съгради къщата, трябва да намери работници. Но допуснете, че не може да намери работници. Тогава, макар че имате архитект, къщата остава несъградена.

Сега вие може да имате някои положителни мисли,

но нямате работници и вашата работа остава недовършена. Да кажем, че вие може да имате една основна идея за Бога, но идеята ви е обща. Имате архитект, но с тази идея нищо не можете да направите. Имате план, но по този план трябва да се съгради къщата. Ще ви изясня мисълта си. Има неща, които изцяло ангажират човешкото съзнание. Да кажем, че всички тези хора, които са свършили своите науки, идат от работа и казват, че са гладни. Мислите ли, че след като ги нахраните, ще свършат вашата работа? Не. След като ги нахраните, вие пак сам ще си свършите своята работа. Какво се ползвате от това, че сте ги нахранили? Да направим един паралел: вие може да имате в себе си отлични идеи, които храните през целия си живот, но всяка идея свършва работа за себе си, а нищо за вас. Казваш: „Той е учен човек.“ Неговото учение е важно за мене дотолкова, доколкото аз мога да се ползвам от него и той от мене. Каквато и да е идея, ако не влезете във връзка с нея, тя да бъде полезна на вас и вие на нея, никакво отношение не може да се създаде между вас и идеята. Тези идеи ние ги наричаме самостоятелни. Например идеята “Аз трябва да бъда свободен” или “Аз съм свободен човек”. Хубаво, като мислиш, че си свободен, но колко си свободен? Ти казваш, че си свободен, но не си свободен от страха, от глада, от болести, от сиромашия. Само казваш, че си свободен. В какво седи тогава вашата свобода? Тя е много зависима. Колко много фактори има, които ви ограничават? Свободният човек е независим. Независимият човек седи над всички препятствия в живота. Той е приятел с глада, със сиромашията, с безсилието, със страха, защото щом те е страх, страхът е твой господар. Щом си сиромах, сиромашията ти е господар. Щом си безсилен, безсилието е твой господар. А пък щом си приятел с тях, тогава е съвсем друго.

Ако вярваш, вярата е господар над тебе. Щом казваш

“аз вярвам”, аз казвам – добър господар имаш. Да допуснем, че не вярваш. Значи лош господар имаш. Казваш: „Богат съм.“ Този господар е добър и лош. Под истинско богатство ние разбираме разумността в човека.

Централното място в живота заема Любовта. Тя е основата на всичко. А пък да бъдеш разумен, това показва правилния път, по който Любовта върви и се проявява. Щом кажеш: “Аз съм разумен”, значи, че е прокаран пътят, по който твоята Любов трябва да се прояви.

Всички положителни качества, които човек може да има, са пътища за Любовта. Любовта трябва да се прояви чрез човешката душа, а чрез това проявление човек печели. Две места има най-опасни в този живот: мястото, дето те обичат и гдето обичаш. Всички искате да бъдете обичани и да обичате, а те са най-опасните места. Ако на това място не си внимателен, ти вместо щастлив, можеш да станеш нещастен. Можеш да придобиеш живота си, а можеш и да го изгубиш.

Когато Бог направи човека и му изяви, че го обича, хората се намериха на най-опасното място и само за едно ядене развалиха приятелските си отношения с Бога. Каза им Господ: “Няма да ядете от това дърво”. Но те ядоха и всичкото нещастие дойде оттам. Вие ще кажете: „Ева направи това.“ Не, във всеки човек има тази слабост – да хапне нещо, което ще причини скъсването на Любовта. И тогава каква стана? Скъсаха Любовта и ги изпъдиха вън от рая. И от 8000 години хората все се мъчат да възстановят първите връзки, които са имали с Бога, и още не могат да ги възстановят напълно. Някои мислят, че са възстановили връзките. Ако това е истина, аз се радвам. Защо в петък трябва да се пости? Най-опасно място е. Ако ядеш, беля ще имаш, с хиляди години ще плащаш. Едно ядене ще ти струва хиляди години. Така е. Нали знаете, някой път можеш да кажеш една дума и после 20 години

трябва да я изправяш. Мога да ви приведа много примери, но това няма да ви ползува. Вие си имате свои примери.

Има една опасност: вие очаквате вашият растеж и вашето усъвършенствуване да дойдат по един много лесен, магически начин – махнеш с една пръчка и всичко става. Или да помислиш нещо и веднага да го получиш. Не е достатъчно само да помислиш и да пожелаеш нещо, но трябва да направиш всичко, което е нужно за реализиране на помисленото. Ти можеш да помислиш, че бобът ти е осолен, но трябва да му туриш сол. Вие се намирате в положението на двамата светии, от които единият спорил, че каквото човек помисли, става, а пък другият казвал, че наполовина става. Спорили дълго време и най-сетне единият, който казал, че всичко, каквото човек мисли, става, отишъл по работа, а пък другият останал да готви вкъщи. Услужвали си един на друг. Той турил гърнето с боба, сварил го, но не турил сол. Почнали да ядат, но другият казал: „Бобът няма сол.“ „Помисли и ще се осоли.“ „Как ще се осоли?“ „Ти трябва да го осолиш.“ С помисляне само работите не стават.

Думата „помисляне“ има съвсем друг смисъл. Това, което помислиш и не може да го направиш, то не е мисъл. Мисъл се нарича всяка една форма, която изпъкне в твоето съзнание, да можеш да я туриш в действие, да се реализира. Правили ли сте опит? Не сте правили. Някои кашляте, нали? Това е пеене, модерно пеене. Защо кашля човек? Знаете ли произхода на кашлянето? Защо кашля някой момък, без да има кашлица? Като минава някоя мома, той се покашли. Всички вие, които кашляте, ви подозирам в любовни работи. Ще кашляш малко, за да обърнеш внимание. Не мислете, че само грешните хора кашлят. И праведните кашлят. Не е изключение кашлицата. То е свободно действие. Всякога, когато трябва да се изхвърли нещо, има кашлица. Има една материя, която е вече

ненужна. Човешкият дух казва на работниците: изхвърлете го това навън! И вие капляте. Някой път, като се покашля човек, позасмее се на себе си. Като е свършена работата благоприятно, той се успокоява. Но дойде една кашлица, втора, трета, четвърта, пета и почва да те дразни. Какво трябва да правиш? Можеш да почнеш със закона на внушението. Лесно се казва, но как ще си внушиш? Имате известен предмет, който трябва да се премести, но е тежък и не можеш да го дигнеш. Трябва да си умен. Ще си послужиш с лост. Това става лесно, ако има известен наклон. Ако пък този предмет е на едно равнище и има добър устой, тогава трябва с чук да го строшиш на парчета и да го изхвърлиш.

Значи, при внушението вие все едно че ще си послужите с лост. Кой е лостът? Това е човешкият ум. Но ще знаете как да го турите. Вторият лост е вашето сърце. Третият лост е вашата воля. Как ще координирате трите лоста, за да извършите работата? Защото някой път умът може да дойде в разрез със сърцето, а сърцето в разрез с волята. Например някой път вие желаете нещо, а ви е страх да го направите. Страхът произтича от простата причина, че много пъти сте претърпявали несполуки в живота. Веднъж не сполучваш, втори път, трети път, с години все несполуки. Страхът се е зародил от големите несполуки, които човек е претърпял през хилядите свои съществувания. Сега значи трябва да започнем със сполуките, за да се освободим от страха. Или другояче казано: страхът е влязъл в света, когато човек е скъсал връзките си с Любовта. И страхът всякога е признак на слабост. Страхливият е крайно слаб. Всички същества, които се боят, губят от своята сила. Те са слаби. А всички същества, които престанат да се страхуват, заякват. Ти не можеш да станеш силен човек, докато не се освободиш от страха в душата си. Не само да се освободиш от страха, но ако ти не можеш да внесеш Любовта или да се свържеш с Любовта,

силен човек не можеш да станеш. Защото Любовта е храна, чрез която човешката душа възраства. Любовта е храна за душата. Това е малко неразбрано за вас сега. Допуснете, че тези 10 души са вашите приятели. Какво могат да ви помогнат всичките тези учени хора? В човешката глава има около 40 способности с по три деления. Значи, около стотина способности има в човека според френолозите. И всяка една способност си има своята специфична област. И всяко чувство си има свой специфичен стремеж.

Да кажем, че имате религиозно чувство или Любов към Бога. Това ще ви предразположи да имате почитание, уважение към хората, постоянно да се молите. Защото молитвата на човека зависи от религиозните му чувства. Някои хора, които имат слабо религиозно чувство, не искат да се молят. Това е един дефект. Друг, у когото музикалната способност е развита, обича да пее. Някой казва: „Аз не искам да пея.“ Той мисли, че това е едно качество. Не, това е един дефект. Тази способност е слабо развита у него. Някой казва: „Аз не искам да имам приятели.“ У него чувството на приятелство е слабо развито. Някой казва: „Аз искам малко да работя.“ Той няма смелост, приложението е слабо развито у него. Някой не иска да се храни. У него е слабо развита хранителната полуспособност. Яденето е полуспособност, полуинтелектуална способност. Ти мислиш, че като не можеш да ядеш, си постигнал нещо. Това е един дефект. Ако много ядеш, пак е дефект. Ако много любиш, пак е дефект, ако не любиш, също е дефект. Ти не можеш да любиш повече, отколкото трябва. Казваши: да любя всички хора. Това е много общо казано. В даден случай кои обичате най-вече? Които са по-ясни в съзнанието ви, тях обичате повече. Младата мома, младият момък обичат лицето си. Цял ден си мие врата със сапун, глади веждите си, устата си. Пехливанинът, който ще се бори, си маже мускулите. Онзи, който ще ходи

някъде, ще гледа внимателно краката си, ще им обърне особено внимание. Онези, който работят с перото, ще гледат пръстите си. Онзи пък, който ще мирише някое цвете, пипа носа си.

Какво представляват в дадения случай устата, езикът, ръцете и пр.? Те са свързани с известни области на живата природа, с един свят, който в своето естество е неизменяем. Чрез своите ръце, ако ти разбираш закона, ще бъдеш свързан с поменатия свят, дето всичко можеш да направиш. Твоите уста са свързани също със свят, който е неизменяем. Ако ги пазиш добре, ти ще имаш връзка. Твоите очи са свързани с един специален свят. Ушите също и пр. И ако ти пазиш тези органи, зад всеки орган седи едно чувство или една способност. Външните форми са свързани с вътрешните, а пък вътрешните форми са свързани с известни сили в природата. Вие казвате: „Господ ще нареди всичко.“ Но Господ го е наредил. Вие сега сте пратени да изучавате това, което Той е наредил. Вашето щастие зависи от това, което можете да спазвате в дадения случай. Вземете един музикант, който се учи да свири. Неговото щастие зависи от музиката. Музикалният свят е свят на посредничеството. Не можеш да мислиш правилно или да чувствуваш правилно, ако нямаш музикална способност, ако нещата не ги схващаш музикално, хармонично. Всички разумни неща в света стават по законите на музиката, те са отмерени в своите действия. Някой път ги наричат причини и последствия, ритъм, права мисъл, морал. Морал – това е хармонията в човешката душа – хармонията между мисли, чувства и воля. Любовта, това е най-голямата хармония. Външната страна на Любовта, това е най-голямата хармония, която съществува. Какво представлява за тебе едно същество, което ти обичаш или те обича? Онова същество, което те обича, то свири в тебе. Ти си едно пиано за него. И онзи, когото ти обичаш, той е пиано за тебе. Ти обичаш някого,

защото ще седнеш и ще свириш. Приятно ти е. Имаш пиано. Но ако не знаеш как да свириш, ще развалиш пианото. Ти казваш: „Да обичам някого“. Че да обичаш, това не е проста работа. Като седнеш при този инструмент, трябва да знаеш как да свириш. А пък ти седнеш, дрънкаш и казваш: „На това пиано не може да се свири добре.“

Наскоро видният пианист Орлов даде концерт в София. И другите свирят на пиано, но Орлов разбира, мислил е. Почти е достигнал всички възможности, които се крият в сегашното пиано, знае начините на съчетанието, как да удари, как да си премести ръцете, как да звучи по-тихо и по-силно. Като че ли всеки негов пръст мисли.

Но да оставим пианото. Вие искате да обичате един човек. По-хубаво пиано от човека няма. И по-лошо пиано от него няма. В думата „пиано“ на български има два смисъла. Любовта, която опиянява, показва, че този, който е пиан от любов, не може да свири. Казват за някого: „Той е опиянен от любов.“ Тази любов ферментира, тя не е чиста. Човек не трябва да се опива.

Вие схващате Любовта като една вътрешна връзка, която се създава, когато обичате един човек. Този човек, когото обичате, той ще ви бъде предметно учение. Вие ще се учите от него и ще благодарите на Бога, че ви е позволил да свирите на това хубаво пиано. Вие казвате: „Аз вече не го обичам“. Тази работа не става така: обичам, не обичам. Щом пристъпите едно Божествено правило, втори път няма да ви позволят да свирите на никакво пиано, никого няма да обичате. Не съжалявам, че някой иска да свири на моето пиано. Но да свири добре, според правилата на музиката. А след като затвори пианото, той трябва да каже няколко думи. И знаете ли кои са тия думи? Аз ще ви оставя, вие сами да се сетите. Може да питате музикантите, какво казват те, като отварят пианото

и какво – като го затварят. Казвате една дума. Всички пианисти, които отварят и затварят пианото, без да кажат нищо, остават посредствени. А пък другите пианисти казват така: „Трябва да се науча да свиря добре на това пиано. Пианото има нещо, което не зная. Него трябва да изуча“. Някой път му се струва, че пианото не свири добре. Той не свири добре, а не пианото.

Най-хубавото пиано в света е човекът. По-хубаво пиано от него няма, но ако знаеш как да свириш. Ако не знаеш, по-лошо пиано от човека няма. Ако знаеш как да свириш върху някой човек, ще потече мед и масло от планините. Но ако бутнеш както не трябва, излагаш се на една кал, която наричам „калта на нещастieto“. Като се окаля някой от нея, ще изгуби почти всичко. И затова всички трябва да се пазите от тази кал. Психическата кал прави големи пакости. Тя е като киселината – дето падне, изгаря. Затова бъдете внимателни, за да не се окаляте. Някой път, при изключителни условия може да се окаля човек. Това е друг въпрос. Но съзнателно никога не трябва да се каля.

Никога съзнателно не си каляй! Ако един бивол влезе в една локва и се окаля, какво е добил той? И защо са изкривени рогата на бивола, знаете ли? На вола рогата са поставени по един начин, а на бивола са поставени другояче. Това изкривяване на неговите рога се дължи на калта. Тя е осакатила главата му. Щом тази психическа кал влезе в ума ти, ти не мислиш както трябва, не можеш да разбираш и очакваш неща, които никога няма да дойдат. Вие всичко трябва да проверявате. Аз гледам тук „в класа“ има някои неща съвсем непроверени. Някой път вие сте носители на фалшиви идеи. Аз, например, онзи ден казах, че ще станат земетресения до 1938 година, а вие предавате думите ми невярно – щели да станат катастрофи, катаклизми. Не, усилена дейност ще има Земята, но

не катаклизми. Щом дойде един катаклизъм, ще се свърши светът. А пък вие мислите, че ще дойде катаклизъм и пак ще останете на Земята. Това е невъзможно. Не преувеличавайте работите. Вие казвате: една такава голяма круша. (С ръка Учителя показва големината на диня.) А пък тиквата, ето толкова голяма. (Учителя с ръка показва дължина около метър.) Аз влизам в положението на този човек; у него има чувство, което увеличава нещата. След като говори, той трябва да каже: „Ще ме извините, аз имам навик да преувеличавам. Аз казах: толкова голяма круша, но не е толкова голяма, а е по-малка, толкова. (С ръка показва, колкото ябълка.) И тиквата не е толкова голяма. (С ръка показва, колкото диня.) Питат децата: колко обичаш баща си? „Толкова.“ (Учителя протяга ръцете си.) А пък майка си? „Толкоз.“ (Учителя протяга повече ръцете си.) А пък другите братчета? (Учителя разтяга малко ръцете си пред гърдите.) Детето си има своя мярка. Тази мярка е произволна, то влага идея в нея. Учете се да мислите. Аз съм срещал ясновидци, които преувеличават. Разправя сън, но туря качулка на съня си. Видял малка светла точка, а пък казва, че е като слънце голяма... И казва: „И като блесна, осветли ме“. Ако блесне като Слънце, ти няма да бъдеш такъв. Не е така.

Трябва да се освободите от еротиката във вашите чувства. Аз не смея да ви изясня новата философия – все ще ѝ турите качулка. Най-същественото нещо в света е Любовта – да обичаш! Любовта никога не опетнява човека. Да обичаш и да те обичат – това е Божествено. Но има една страна на Любовта, чрез която можеш да се опетниш; чрез нея и като обичаш, и като те обичат можеш да се опетниш. За тази Любов няма да ви говоря. Вие я знаете. Но ще ви говоря за Любовта, която не опетнява. Представете си, че имате един палат със сто прозореца, обърнати към югоизток. Всеки прозорец е една възможност за Любовта. Слънцето

ще влиза през всичките прозорци. Сто души стоят на прозорците. Всичката светлина иде от едно място. Вашата Любов не иде от сто места, а от едно място, но минава през сто прозореца. Вие казвате: „Като моята любов няма“. Любовта ви е еднаква. Някой казва: грехота е да се преместиш от един прозорец на друг. Няма никакъв грях в това. Ти можеш да се преместиш от един прозорец на друг; можеш да заемеш който прозорец искаш. Това е разбирането на Любовта. Има известни положения, дето грехът е изключен. А пък има други положения, дето грехът не е изключен. Когато Любовта, светлината, иде от разни източници, там е грехът. Някой казва, че има грешна Любов. Тогава има два източника. Щом Любовта е безгрешна, тя има един източник. Както и да обичате тогава, вашата Любов ще произведе един отличен резултат. Трябва да знаете, че когато двама души се обичат, Любовта им идва от един и същ източник. Тогава няма спор. Ако не иде от един и същ източник, трябва да вземете предпазителни мерки. Например вие обичате някого. Кой са подбудителните причини? Например обичате мен заради знанието ми. Това не е любов. Това е користолюбива любов. Аз съм проводник на Божественото. Ако вие ме обичате като проводник, това, което аз ви давам, никой друг не може да ви го даде, никой като мен не може да бъде проводник на Божественото. Това разбирам аз, като кажа, че като мене никой не може да бъде проводник на Божественото. И ако Божественото мине през мен и ви повдигне, значи проводникът е бил добър. Щом се приближавате при някой човек, трябва да знаете дали е проводник той на Божественото, или не. Ако е проводник, вие ще имате Божието благословение, а иначе ще бъдете нещастни.

Питате – дали ме обича, или не? Ако той е един проводник на Божественото, той ме обича. И ако аз съм проводник на Божественото и го обичам, Любовта

е чиста. Не може да има спор. Така може да прогресирате и да бъдете здрави. Но ако аз не съм проводник на Божественото, Любовта не е чиста. Преди няколко дена една сестра, която е доста напреднала, каза: „Един брат станал посланик.“ А той заминал за странство. Никакъв посланик не е. Проверявайте нещата. Не ставайте проводници на неверни работи. Аз бих се радвал да е посланик, но не е. Това го вземам като пример. Мнозина турят хората за посланици и казват: „Като него човек няма“. Той е като Христос вече. Силно казано. „Божя кравица.“ Не го наричай „Божя кравица“, ни най-малко аз не облажавам Божиите кравици, понеже са с много крака. Аз съвсем не искам да бъда Божя кравица, ако вие искате – ваша работа, но аз отдавна съм се отказал да бъда „Божя кравица“. Да бъда човек, човешки да мисля, да имам права мисъл, а не да бъда Божя кравица, която не може да бъде полезна никому.

Сега искам да ви кажа кое е онова, Божественото. Някои ваши прояви, които не произтичат от зла воля, понякога го заслужават. Аз ги наричам унаследени от миналото, непроверени. Гледам и в науката: някой цитира нещо, а аз го проверявам. Като говоря за онзи свят, аз мисля едно, а пък вие мислите съвсем друго. Вие казвате: „Дали в онзи свят хората се женят?“ Щом мислите за женене, това е този свят, по никой начин не е онзи свят. В онзи свят няма нито помен от женитба. Тази женитба, каквато я има сега, тя е допусната поради падането на хората и един ден, като се освободят от последиците на това падане, женитбата ще отпадне. В онзи свят няма никакви букаи. Някой ще каже: „Как да не се женят хората на онзи свят? А как ще се размножават?“ Хората не се размножават. Размножават се тук, а в онзи свят не се размножават.

Но ние се отвлечаме. Размножаването е закон на човешкия растеж. Размножава се човек в себе си. Под думата „размножаване“ се разбира възможността да

можеш да даваш и да постигнеш всичко, каквото желаеш. Но ако не постъпваш разумно, ти ще се ограничиш. Добре, допуснете сега, че десет души дойдат при вас и искат да обядват. Вие сте един гостилничар. Петимата са честни хора, а пък другите са вагабонти. Какво трябва да направиш? Трябва ли да ги нахраниш? Да допуснем, че тези хора са силни, имат и оръжие. Ти си един слаб човек, гостилничар. Какво ще правиш тогава? Ще ги нахраниш, нищо повече. Но в храната за апаша, за разбойници, гостилничарят казва някаква течност и те като ядат от това ядене, престават да бъдат апаша. И тогава те си оставят оръжието, плащат храната и всеки казва: „Няма да бъда вече апаш, ще бъда честен човек“. Ще го нахраниш, но ще му помогнеш да се поправи. Всякога вие трябва да правите усилия, за да изпълните волята Божия. Трябва да проверявате нещата и да знаете, че невидимият свят е крайно възискателен. Те не са строги, но не обичат лъжите, неверните работи.

Някой, път, като се молиш, казваш: „Господи, аз съм много грешен“. Но това не е вярно. Ти не го съзнаваш, ако го съзнаваше, нямаше да правиш грехове, а пък след молитвата ти правиш същите грешки.

Онова, което осъзнаеш веднъж, трябва да имаш сила да не го повтаряш. Да кажем, че кашляте. Кажете си: „Няма да кашлям!“ Боли ви кракът. Направи опити. Седни, почни да заповядаш на болката да си отиде. Днес, утре ще заповядаш, цяла една година може да ѝ говориш и ще видиш какъв резултат ще имаш. Вие нямате търпение. Викате лекар. Всички болки ви се дават само за да направите една малка връзка с Бога. Противоречията са също за това. Ако направите тази любовна връзка, вие сте сполучили. Ако не можете да я направите, това показва, че ви липсва нещо.

Вие често говорите един за друг. Не се одумвайте! Не одумвайте другите хора! Ако ги одумваш, за да ги

поправиш, това е друго. Кажу му: не прави това, не е хубаво. Така ако постъпваш, е правилно. А пък ти казваш на някого, че еди-кой си брат има дефект. Той пък ще отиде и ще му каже, че ти си говорил лошо за него. Той ще почне да говори против тебе, а това са уловки на черната ложа. По нейно внушение вие ще се скарате. Това, което скарва хората, не е от Бога, а това, което ги примирява. Колко трябва да бъде внимателен човек.

Преди няколко дни дойде една сестра и казва: „Аз почти недовиждам“. Казах ѝ: някои работи недовиждаш, а други много добре виждаш. Видях на очите ѝ две сълзи. Тя го разбра другояче и ѝ стана мъчно. Казах ѝ: ще се оправи всичко. На другия ден тя ме среща и аз ѝ обясних, че наистина понякога човек недовижда някои неща, а други вижда. Да ви приведа един пример: в село Николаевка едно момче минава за глухо, не чува, каквото и да му кажеш. Викат го в наборната комисия, преглеждат го лекари и го освобождават по глухота. Лекарите му казват: „Ти си глух“. Председателят му казва тихо да си върви. Той тръгва – чул. Как е чул? В известни отношения, когато човек очаква нещо, той чува. Но има едно нечуване, когато човек не се интересува от нещата. А когато се интересува, да видите как чува. Та казвам: някои неща ние чуваме, а някои не чуваме. Но те са специфични. На стотях случая веднаж чуеш и ти не можеш да си представиш как. И даже тези, които страдат от недовиждане, някой път много хубаво виждат, а пък друг път съвсем се замъгляват очите им. Зависи от съзнанието им. В нашето съзнание има много и различни същества. Там е нашето нещастие. Не сме още свободни. Мнозина идват и размътват съзнанието ни. Вие трябва да бъдете много внимателни. Кой го размътва и защо го размътва? Когато ви дойде една мисъл, трябва да знаете кой е онзи, който ви я праща, какъв е нейният произход. И при всяко чувство, и при всяка постъпка трябва да

наете произхода им. Да допуснем, че сте направили една погрешка. Човек, като направи погрешка, трябва да знае где е сгрешил, за да я поправи. Поправената погрешка ще бъде една печалба за вас. Ако не я поправите, ще имате много терзания, много смущения. Някой казва: „Толкова години съм в братството и не съм успял“. Че как да не успееш? Тук имате най-добрите условия да работите! Някой ще каже: „Ти се помоли заради мен“. Аз мога да се моля за тебе, но ти трябва да работиш. Аз мога да се моля за твоята нива, да дойде малко дъжд, но ако не я посееш, ще израснат тръни и бодли. Ти си пианист и казваш: „Помоли се за мен“. Ако ти свириш, добре ще е, но ако не свириш, ще стане точно обратното. Когато някой се моли за тебе, а в душата си ти нямаш желание да го направиш, то ще стане точно обратното. Ако се молиш за един пианиста, който не иска да се лекува, ще стане по-лошо, още повече ще пие. Много жени са носели риза в църквата за мъжа си, за да не пие, а той почвал да пие повече. Казвам: в него няма желание да се поправи. Тогава не носи риза в църквата. Ако в него има най-малкото желание да се изправи, тогава ризата може да му помогне. Никога не се молете за хора, които нямат желание да се поправят. Не помагайте на хората, които нямат желание да се поправят, нито се молете за тях. Може да се молите за нивата, която не е посята и ще израснат тръни в нея. И за себе си, ако имате желание да извършите волята Божия, тогава се молете. Ти нямаш желание да изпълниш волята Божия, а се молиш и се чудиш, че Бог не те чува. Ако е право това, което желаеш, досега никога Бог не е отказал да задоволи едно правилно желание, каквото и да е. Една мисъл, каквато и да е, ако е права, тя всякога се реализира. Даже и онези мисли и желания, които не са прави, и те ще се реализират.

Помнете това. Само че в единия случай ще се радвате, а пък в другия – ще скърбите.

Не преувеличавайте нещата. Говорете всякога истината. Да знаеш, че когато искаш да кажеш нещо, пред Господа го казваш. Ти казваш: аз срещнах един ангел и говорих с него. Никакъв ангел не си срещал. Някой ми казва, че срещнал Христа. Срещнал някого, който наподобява на Христа. Ти като срещнеш Христа, ще стане цял преврат в тебе, както стана у апостол Павла. Христос ще ти каже: „Защо Ме гониш, Павле?“ „Кой Си Ти, Господи?“ „Аз съм Христос“. „Какво искаш от мене?“ „Стани“. Това е великото в света. Ние мислим сега: де е Христос в нашите времена! Хубаво, какво ще направите, ако Христос е сега? Ще Го посетите 4–5 пъти, ще Го слушате, ще кажете: много хубаво говори. И ще повъздъхнете. Като Го срещнеш Христос, ще ти каже: „Дигни кръста си, откажи се от баща си, от майка си, от богатствата си!“ Ти казваш: „Христос е на Любовта, на Божията Любов“. Това, което имате сега, не е любов. Ще се откажете от една неправилна любов. Ще се откажеш от едно неправилно богатство. Ще се откажеш от всичко онова, което те спъва в живота, и ще се хванеш за онова, което повдига душата. Христос казва: „Който люби баща или майка повече от Мене, не може да бъде Мой ученик“. При друг случай Той казва: „Събирайте си богатства там, гдето крадецът не ограбва, нито молци разяждат“.

„Събирайте си богатства!“ – каза Христос.

„Добрата молитва.“

ИДВАНЕТО НА ГОСПОДА

11 април 1934 г., сряда, 5,30 ч с.

Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Ще прочета 5 стих от 5 глава от евангелието на Матей:

“Блажени кротките, защото те ще наследят земята”.
Имайте това като мото!

Сега има достатъчно много философи. Няма нито един от вас, който да не е философ. Всички сте философи – разрешавате най-важните и трудни въпроси.

Да се занимаем с науката. $1/2$, $1/3$, $1/4$, $1/5$, $1/6$, $1/7$, $1/8$, $1/9$. Вие знаете философията на числата – има наука за числата. Казвате, че Господ е направил света. Това е философия. Или ще кажеш: „Ти си добър човек“. Това е философия. Но има и наука за добрия човек. Казвате още, че светът е лош. Това е философия. Защо е лош? Защото няма наука. Философия има, но наука няма.

Чувате, че някой човек свири. И вие можете да свирите малко. Но има и наука за свиренето. В музиката има наука за свирене. Някой казва: „Аз разбирам нещата“. Имаш философия, но наука нямаш.

Какво означава числото 2? Числото 2 може да разреши споровете. $1/2$ може да разреши спора само между двама души. $1/3$ може да разреши спора само между трима души. $1/6$ може да разреши спора между 6 души. $1/7$ – между 7 души, $1/8$ между 8 души, $1/9$ между 9 души. След като разрешите един спорен въпрос, не трябва да остане никакъв излишък. Защото щом остане излишък, тук вече има известно престъпление. Абсолютната правда изисква, когато разрешаваш един спор, колкото взема единият, толкова да вземе и другият. Но не всякога може да се мери с абсолютната правда. Ако имаш спор с една пчела, тя може да каже: и аз искам да взема толкова храна, колкото и ти. Отлично. Обаче ако на тази пчела се даде толкова храна, колкото на мене, друг трябва да я носи.

Правилото е: на пчелата да се даде толкова храна,

колкото тя сама може да носи, и на мене толкова храна, колкото аз мога да нося. Пчелата казва: ти знаеш много и вземаш много, но тогава да разменим местата си – ти да дойдеш на моето място и аз да ида на твоето. Представете си, че тази пчела си има свой възлюблен в кошера. Дали ще иска тогава да си разменим местата? Някой път казваш: „Гръмна ми главата!“ Това е философия. „Аз много страдам!“ Това е философия. Защо страдаш? Защо страдате вие? И най-после, какво нещо е страданието? Това, което за едного е страдание, за друг е радост. Калаят при 100 градуса се разтопява, а желязото при 100 градуса само се нажежава. Тогава, ако съберете желязото и калая, то когато калаят ще каже – стопиха ме, желязото ще каже: как, аз едва се стоплих. Желязото се стопява при 400 градуса. При 400 градуса желязото е недоволено; а калаят е недоволен при 100 градуса. А златото при колко градуса се топи? При 1200 градуса. Платината се топи при 1600 – 1700 градуса. Затова употребяват платината за огнеупорни съдове.

Нито един от вас няма свои научни данни. Вие цитирате научни данни, но нито един от вас не ги е проверил. Вие казвате, че платината се топи при 1700 градуса. Но кой от вас е правил опити? Въпреки това, вие сте уверени, че при еди-колко си градуса се топи еди-кой си метал. Това твърдение е на вяра. Против вярата нямам нищо, но науката не търпи вярата.

Да предположим, че платината се топи при 1500 градуса. Тогава при 1500 градуса ще започне нейното страдание и ще каже: и мен стопиха! Казвам, страданието на калая не е страданието на желязото; и страданието на желязото не е страдание на платината. Сега вие може да разсъждавате върху това. Когато имате едно страдание, причината може да е много малка в сравнение с тая на другите.

Ето как ще разрешите въпроса на вашите противоречия. Да вземем трите основни точки на вашето

лице – на устата, носа и очите. Устата идентифицирам с тона „до“, носа с „ми“ и очите със „сол“. Ще кажете: защо устата да е „до“? ДО значи ядене. МИ ще ти даде възможност да мислиш. А пък светлината представлява разцъфтяване на предметите. Очите представляват СОЛ – разцъфтяване.

Първо нещата се помирисват, после се опитват и най-после ние разглеждаме света. Това е наука, която трябва да приложите. Три неща са необходими, за да живеете на Земята. Първото нещо е, трябва да бъдеш добър проводник на волята Божия. Ти трябва да разбираш свойствата на земята, на водата, на въздуха и на светлината. Това са говорили старите философи. Това е още философия.

Превеждам: ако не можеш да превърнеш земята в почва, водата в сила, а на въздуха не можеш да му дадеш направление, ти съвсем ще се объркаш. Имаш много земя, но ако тази земя не стане почва за тебе, как ще я посееш?

Казвате за някого, че е богат, или че друг някой е сиромас. Това е философия. Кои са причините, които създадоха богатите и сиромасите? У вас има една идея, която няма никаква научна стойност. Казваш: „Сиромас съм“. Аз с моя ум не мога да разбера какво значи „сиромас“.

Само бедният, сиромасът е силен в света. Ти ако не си сиромас, никога няма да бъдеш силен. Господ ти е дал сиромашията, за да бъдеш силен. Ти носиш своето оръжие, скрито в ножницата. Мислиш, че си сиромас, защото никога не си опитал своята сила.

ВНИМАНИЕ. Какво означава думата „внимание“? В какво трябва да внимаваш? Къде е коренът на тази дума? Коренът е: **ВНИМАН** – това е, което трябва да мисли. А пък **ВНИ**, това е, което внася нещо вътре. Внимание значи да дадеш, да отвориш място за това, което иде. Французите казват: *Venez* – елате. Какво ще дойде? Може да е богатство. А може да е и сила.

Ти казваш: богат човек. Но кой е богат? Вие не знаете кой е истински богат човек. Ще дам определение: всеки човек, който е добър, е богат. Така трябва да разбираме; и всеки, който няма доброта, не е богат. Той може да има пари, и пак да не е богат. Той е един наемник, той е слуга, той е сиромас. Всеки човек, който не е справедлив, е сиромас. А пък само справедливият може да бъде силен.

Ако не туриш справедливостта като основно свое качество, ти ще бъдеш слаб и хилав. Казваш: „Сиромас съм“. Аз те облажавам, че си сиромас. Где е твоята справедливост? Щом си сиромас, ще я вложиш в себе си. Това е наука. Ти се извиняваш и казваш: аз съм слаб, нямам пари, нямам приятели. Това е философствуване. Казваш още, че искаш да свириш, но нямаш цигулка и лък. Това е хитруване. Аз познавам много хора, които имат много хубави цигулки и лкове, но пак не свирят. А пък имаше други, които нямаха цигулка и лък, но взимаха назаем и се научиха.

Някой казва: ако намерех една хубава сестра, щях да се ожения и да стана добър. Значи, като се ожени, тогава ще стане добър. Това са празни приказки.

Превеждайте нещата. Някои от вас сте богати, а някои — сиромаси. В света трябва доброта, справедливост и разумност. На добрите хора Бог е дал власт, на справедливите е дал сила, а на разумните — управление. Добрите влагат капитала в работа, дават подтик, те са почвата, земята. Силните хора представляват водата. Всеки човек, който има достатъчно количество вода в себе си и знае как да си служи с нея, той е силен. И тази вода трябва да даде живот, растеж. Ако не може да направи това, значи, че твоята вода е жабунясала. В нея има застой. Тя не е толкова полезна. Трябва да я пречистиш.

Всеки от вас мисли, че прави усилие. Но какво усилие правиш? Богат ли да станеш, силен ли да станеш, или разумен да станеш. Ти едновременно не

можеш да правиш усилие във всички посоки, понеже в природата има една постепенност. Ако пък искаш всичкото, то подразбира изпълнението на волята Божия. Щом кажеш, че ще изпълниш волята Божия, ти ще бъдеш в друго положение. Ще изпълниш волята Божия като богат човек, като сиромас, като добродетелен или като разумен. Разумните управляват. Или можем да кажем с други думи: само любящите хора ще управляват, защото Бог е дал те да управляват, те да разпределят. Само любящият човек може да разпределя нещата.

Има 4 категории. Тези, които разпределят, са любящите хора. Те са, които трябва да дойдат да разпределят. Где седи тогава свободата? Свободата е последен резултат в природата, който показва, че нещата са станали както Бог е наредил.

Казано е: „Онези, които жадуват и гладуват за правдата, ще бъдат наситени“. Любящите ще отидат при тях и ще им занесат каквото трябва. Който гладува, е роб. Гладния ще го освободиш и жадния ще освободиш. Храна ще му дадеш. Всеки един човек, който няма достатъчно храна, той е роб на условията. Значи, любящите, като занесат храна на тези, които гладуват, последните ще бъдат свободни.

Днес ви липсва нещо. Какво ви липсва? Аз ви нося храна, за да бъдете свободни. Нищо повече! Но във вас се явява една лакомия, искате да вземете повече – всеки един от вас трябва да вземе толкова, колкото може да носи. Да няма излишък. Ако има излишък някъде, ще стане цял скандал. Всеки ще вземе, колкото му трябва.

Казваш: „Аз разбрах“. Какво си разбрал? Приложение трябва. Сутринта, като се събудиш, докато си в леглото си, ти си богат, като станеш на краката си, ти си силен човек, като почнеш да се обличаш – ти управляваш, и като ядеш, ти си вече от любящите. След това идва свободата.

Вие седите и философствувате? Като дойде Господ,

Той ще оправи света. Не зная как ще дойде, но няма да дойде така, както вие мислите.

Всяка сутрин Господ идва в нас. Той ще дойде във всички хора. Когато богатият пожелае да върши волята Божия, когато сиромасът пожелае да върши волята Божия, когато разумният пожелае да върши волята Божия и когато всички започнат да вършат волята Божия, и когато тя ще господствува в света, **ТОВА Е ИДВАНЕТО НА ГОСПОДА!** В този Божествен ден ще дойде Господ, а не според вашите дни.

Има един Божествен ден, когато всички съзнания ще се обединят и всички хора ще почнат да мислят едно. Всички ще искат да изпълнят волята Божия! Това ще бъде Божественият ден – идването на Господа.

Сега вие какво мислите да правите днес? Каква наука ще приложите? Кое число ще си изберете от тези дробни тук на дъската за днес? Това са начините, по които може да разрешите споровете. Разбира се, има още много други начини, по които може да разрешите споровете. Всякога една дроб показва, че има един малък спор. Колко клечки трябва да извадите от кутията с кибрит? Да кажем, че имате 100 клечки в кутията. Спор има, колко клечки са необходими за запалване на огъня. Какъв е знаменателят и числителят на кибритените клечки, с които ще запалите огъня? $1/100$.

При събиране и изваждане привеждат към еднакъв знаменател дробите в аритметиката. Кой е еднаквият знаменател при хората? Волята Божия. Волята Божия е еднакъв знаменател; единицата не може да бъде знаменател, но числата 2, 3, 4, 5, 6 и пр. могат да бъдат знаменатели на единицата. Например $1/2$ и пр. Числото 2 не може да бъде знаменател на себе си, защото $2/2$ е цяло число, не е дроб. Дроб е да кажем $2/3$.

Всички спорове произлизат от дробните числа. Влезне една прашина в окото ти и те смущава. Това е една дроб, не е цяло число, защото прахът е отделен от

цялото. Вие не сте видели цялото. Всеки един от вас е част от цялото. Едно цяло е част от друго по-голямо цяло. Една жена е част от друга голяма жена и тя минава за жена; мъжът е откъсната друга пращинка, откъсната от големия мъж. Влезнала пращинката в окото на този мъж и почнала да го чопли. Жената никога не може да се побере в окото ти. Една жена никога не може да се побере в окото на мъжа, а пращинката отива там.

Неразбраните неща са философски, а пък разбраните са научни. Това, което разбирате и прилагате, е наука, а пък това, което не разбирате, е философия. Когато кажете: трябва да бъдем добри, това е философия. Но като казваш: аз трябва да бъда добър, ти подразбираш, че имаш нещо строго определено. Когато казваш: аз трябва да бъда добър, значи трябва да бъдеш земя. Трябва да бъдеш почва, на която да расте всичко. Когато кажеш: сиромаш съм, ти подразбираш, че си силен човек. И трябва да употребиш своята сила на работа. А всяка работа трябва да има някакъв резултат. Земята очаква водата да дойде, тогава всичките нейни богатства ще се развият. Само при водата те могат да се развият. Ти казваш: „Аз съм беден човек“. Че твоята беднотия е условие, за да се обърне, за да се развие твоето добро, твоето богатство. Като се съединят вашето добро и вашата справедливост, ще се роди разумното във вас. И вие тогава ще бъдете господари и ще можете да управлявате себе си. Най-първо човек трябва да управлява себе си.

Ние наричаме яденето процес на освобождаване. Ти казваш: защо трябва да ядем? Освобождаваме се. Яденето е метод за освобождаване. Ядеш, за да бъдеш свободен. Но вие философски не сте разрешили въпроса, защо трябва за ядете. Ти казваш: „Защо Господ така нареди, без ядене не може ли, без богати хора не може ли?“ И богатите са потребни, и почвата е потребна, и водата, и въздухът, и светлината са потребни. И

всичко, което произтича като резултат от тези условия – доброта, справедливост, разумност, е необходимо.

Вие казвате: човек трябва да обича истината. Ти, ако не можеш да освободиш някого, не обичаш истината. Ако всеки ден освобождаваш някого, само тогава ти си човек на истината! Това е наука. Ако това не приложите, не можете да дойдете по правилно разбиране. Казвате: „Учителя не е казал още всичко“. Така е. Че не съм, не съм. Аз съм поканил някого на угощение, а после той казва, че не съм му дал всичко, каквото съм имал за ядене. Нали си се наял, защо искаш повече? Аз разбирам, ако всички мои гости останат една трета гладни. Или ако всякога ги оставям наполовина гладни, нека тогава са недоволни. Каква е разликата между една втора и една трета? С колко е по-голяма една втора от една трета? (Една втора е по-голяма от една трета с една шеста.)

Ние сега си приказваме на чужд език. Французите казват: „Qu'est-ce que vous voulez?“ А англичаните казват: „What is it?“ Българинът казва: „Какво искаш?“ Ако българинът каже така, един англичанин или един французин няма да го разберат. Идеята е права, но изреченията не са еднакви. Българите казват: „Какво искаш?“ Говорил съм добре само когато са ме разбрали. Ако говоря на един човек и той се е задоволил, значи, че ме е разбрал. Мога да кажа някому: аз те разбирам. А той да каже: „Какво искаш да ми кажеш?“ Ако кажа на една млада мома: аз те обичам, в нея се заражда едно желание. Значи, освобождавам я от всички мъчнотии, ако тя е едно бедно момиче, което е страдало. Но могат да се зародят в нея ред противоречия. Тя ме вижда млад човек и може да влезне в нея една отрицателна мисъл. Този въпрос не е разрешен. Едно голямо противоречие може да се създаде в нейния ум.

Добре. Но да допуснем, че един старец среща младата мома и ѝ каже: „Обичам те“. Тогава как трябва да разбере тя неговите думи. Стар човек, който ѝ каже,

че я обича, той трябва да разбира нуждите ѝ, противоречията, в които се намира тя в дадения случай, и да я освободи. Тя е изложена на голямо изкушение, на голяма мъчнотия, а той желае да я освободи.

Мислите ли, че не можете да се освободите от вашите човешки мъчнотии? Един кладенец, това е човешка работа. Ако паднеш в кладенеца, не можеш да излезеш навън сам. Но като дойде онзи, който е направил кладенеца, той ще ти помогне.

И в природата има кладенец, но нейният кладенец е долина, по която можеш да ходиш – да влезеш и да излезеш. Ако от една мъчнотия не можеш да излезеш сам, тя е човешка; ако пък си попаднал в мъчнотия и можеш сам да излезеш, тя е Божествена. Щом въпросите останат неразрешени, това са човешки въпроси. Всички въпроси, които Бог е поставил, са разрешими.

Когато говорите за Любовта, разбирам следното. Да обичаш някого, това значи да дадеш възможност да се изпълни волята Божия. Този човек има някаква мъка – разбери я! С второстепенните работи не се занимавай. Любовта винаги задоволява съществените нужди. Например някой е жаден. Ще му дадеш вода. Дали в златна чаша, или в желязна, това е безразлично. Ако можеш да му дадеш в златна чаша, е още по-хубаво, но това не е същественото.

Две неща трябва да останат в ума ви: ако не станете проводници на Божествените добродетели и не изпълните волята Божия, вие не сте разбрали нищо. При изпълнението волята Божия трябва да влезнеш в положението на всички хора: и на богати, и на сиромаси, и на детето, и на малката буболечка. Това значи да изпълниш волята Божия. Ти влизаш в положението на всички живи същества и да разглеждаш нещата от тяхно гледище, а не от свое. Те от своя страна, като дойдат на твоео място, ще разглеждат нещата от твоео гледище.

Някой, който не иска да върши волята Божия, казва: „Аз имам особено мнение. Аз съм свободен човек“. Това е човешкото. Някой казва: „Аз имам известна слабост“. Това е човешкото. Или казва: „Аз не мога да направя това“. Това е човешкото. Някой казва: „Аз мога да го направя“. Това е Божественото. Някой казва: „Аз мога да мисля“. Това е Божественото. Друг казва: „Условията не са добри“. Това е човешкото. Или каже: „Ние нямаме достатъчно средства“. Това е човешкото. Някой казва: „Аз не съм довършил науките си“. Това е човешкото. Но каже ли: „Мога“, това е Божественото.

Ние се раждаме с Божественото, а човешкото после идва. Ние се обличаме с тога. Дипломата е тога. Ти си свършил университет. Това е тогата. Тя е една човешка дреха. Но онова, Божественото в тебе, същественото, не са ти го дали професорите. Те само са разработили до известна степен нещо в тебе, но ще трябват хиляди години, за да видиш още колко Божествени неща имаш, които трябва да разработиш.

В човешките работи няма разрешение. Като постъпиш в университета и излезеш след 4 години, ще почувствуващ, че много малко знаеш. И още 4 години да учиш, и 20 години да учиш, ще видиш, че много малко знаеш. Аз толкова години уча и като знам много, пак виждам, че е малко това. Че много зная, много зная. Знаете ли колко зная? Зная колко прапинки има на Слънцето. И при все това пак не зная всичко. Обаче това, че зная колко прапинки има на Слънцето, за мен не е наука. Не е философия. Донесли са ми счупена стомна в чувал и ми казват: „Колко са парчетата?“ Аз казвам: 1000 парчета. И онзи казва: „Позна!“ Аз имам метод, с който изчислявам. Като падаше стомната, видях с каква сила падна тя и още тогава знаех на колко парчета ще стане.

Но за мен да направя една нова стомна, е много по-лесна работа. И това ми доставя удоволствие, а не

да преброя хилядата парчета на една счупена стомна. Това за мен е губене на време. Съвсем не е важно и това, колко пращинки има на Слънцето. Какво ще ви ползува, ако ви кажа колко пращинки има на Слънцето!

Казвате, че някаква работа е объркана. Объркани работи са неразбраните. Щом не разбираш една работа, тя е объркана. От научно гледище аз имам съвсем друго понятие за света. За мен богат човек е онзи, който е добър; за мен сиромас човек е онзи, който има сила; за мен управляващ човек е онзи, който е разумен.

Какво означава любящият човек? Не онзи, който се хили. Хиленето е една мода. Усмихва се човек. Защо? Аз съм виждал и много умни хора, които се ухилват. Има едно разтягане и свиване на устата. Някой казва: защо се хили? Какъв човек е според вас този, който се хили? Какво ме интересува това, че някой си е отворил малко повече устата или очите? Онзи човек, който си е отворил очите, той се намира в много неблагоприятни условия. В кое време човек си отваря очите? Нощем. Значи, той се намира в тъмна нощ. Друг си притваря очите. Значи голяма светлина има пред него, която го кара да свива очите си. Ако ходиш вечерно време, отваряш си очите, а пък ако ходиш денем, по-малко ги отваряш. И пак виждаш. Вечер и като са отворени очите ти, пак не виждаш добре. А денем очите ти са по-малко отворени, а виждаш.

Значи този човек, който си отваря много очите, той не може да свърши много работа. Като дойде някой, аз искам да зная дали очите му са много отворени. Аз съм човек на науката. Щом видя, че очите му са много отворени, казвам: няма да свърши работа. Казвам му: извинете, нямам работа. А пък онзи, който дойде с малко затворени очи, казвам си: този човек работа ще свърши! Какво разбирам аз под думите „отворени очи“ или „свило му се сърцето“. Аз тези хора със свити сърца ги обичам повече от тези с разширените сърца

– малко работа могат да свършат те. Една жена, която има много широко сърце, много малко работа ще свърши. Целият ден ще стои на прозореца и ще гледа всеки мъж, който мине. А пък другата жена, със свито сърце, много работа ще свърши, защото ще работи. Някой казва: много му е отворено сърцето. Ако няма какво да прави, да. Но щом имаш работа, сърцето ти трябва да е по-малко отворено. Защото ще влезне много светлина, от която ще има известна вреда.

Сега да се върнем към предмета. Ние се отвялякохме. В човешкия живот няма никаква наука. Човешкият живот е само философия. И всичкото нещастие седи само във философията на нещата. Всички философоват, а пък им трябва наука.

Изпейте ми песента „Бог е Любов“. Вие ще я изпеете, но само думите „Бог е Любов“, а истинския глас на песента „Бог е Любов“ вие не знаете.

От где ще започнете песента „Бог е Любов“? Кой тон ще вземете? От где трябва да започнете Любовта, с кой тон ще почнете?

Лесно е да се критикува. Лесно е да кажеш: „Той не пее добре, той не знае“.

Сега, ако искам да направя опит, мога да накарам Симеон, той да намери тона на Любовта. Той сега не може да намери този тон и не може да го изпее. Но ако дойде, ако му покажа една красива сестра, той веднага ще го изпее. При сегашните условия той се намира в областта на Любовта, но като го заведе при моята красива сестра, той ще има вече науката и веднага ще намери основния тон на „Бог е Любов“.

Само при известни условия могат да стават нещата. На гладния, като му дадеш хляб, веднага ще почувствува тона на хляба. Инак разправяш му, разправяш му и той ще каже: кажи ми какъв е тонът на хляба! Това е наука.

„Отче наш.“

ВЪЗВИШЕНОТО В ЧОВЕКА

18 април 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Ще ви прочета Послание към коринтяните, глава 6, ст. VI.

„Но брат с брат се съди и то пред невярващи.“

В живота трябва наука. Всички хора се спъват с това, което знаят. Детето се спъва с това, което знае, понеже иска да измени това, което знае. А то е за неговата възраст. Всяка възраст има свое знание, свои възможности. Ето един прост пример: викат ви на угощение. Вие се интересувате от яденето, но не да се наситите, а дали яденето ще ви бъде вкусно, или не. Вие се интересувате от външната страна на яденето, от вкуса, от маслото, за да изпитате удоволствие. Това е външната страна на угощението. И когато знаете нещо, пак се интересувате от неговата външна страна. Казвате: този е добър човек, а онзи е по-добър.

Какво разбирате под думите „по-добър“. Може ли да бъде някой по-добър? Ако е добър, добър е. Какво трябва да разбирате под думата „добър“ и под думите „по-добър“ и „най-добър“. Може да дадете каквото и да е обяснение. Значи този, добрият човек, има отчасти нещо добро в себе си. Малко добро има. А друг има повече добро. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Аналогично е и сравнението: този е хубав, онзи е по-хубав, а другият е най-хубав. Каква е разликата между хубавата, по-хубавата и най-хубавата дреха? Всеки един от вас желае да носи най-хубавата дреха. Но след като си носил най-хубавата дреха, какво ти е придала тя?

Това са само отделни примери, за да дойдем до нещо по-съществено. Да кажем, че вие идвате в клас, за да научите нещо, но питам ви, какво сте придобили? Например какво ще придобиете днес. Все ще придобиете нещо. Искате, не искате, ще придобиете. Все ще се напълните с известно съдържание. Никой не може да остане празен. Празни работи няма. Ти казваш, че

шишето ти е празно. Празно е от вода, но има въздух вътре. Каква е разликата между въздуха и водата? Водата е по-тежка, а въздухът е по-лек. Шишето е празно по отношение на водата, но пълно по отношение на въздуха. И да изпразните шишето от въздуха, пак ще има нещо в шишето, някое друго вещество.

Кое е за вас най-същественото днес? Кое е онова, същественото, което изменя вашето разположение? Някои от вас отначало са неразположени, а след това неразположението ви се изменя. Някому е криво. Защо? Слънцето грее така хубаво! Защо ви е криво? Някой ви е казал някоя дума, тя макар че не е нито камък, нито желязо, нито игла да ви убодe или да ви нарани, а при все това вие сте изгубили разположението си. Видели сте нещо отдалеч и сте се уплашили. Питам: кое е онова, което измени вашето състояние? Казваме, че Духът Божи работи в нас. Всичко това е вярно. Право е. Духът все работи, а пък при това дойде една малка мисъл, забравиш Господа, изгубиш доброто си разположение, почваш да мислиш прав ли е пътят, по който вървиш – почваш да се съмняваш, да се колебаеш. Някой път вие искате да покажете, че знаете много. Други пък искат да покажат силата си, като носят тежък товар. Не се заблуждавайте! Да допуснем, че някой носи на гърба си цял чувал свещени книги и се хвали, че носи такъв ценен товар. Друг може да носи под своята мишница само една книга, но той знае какво е писано в нея – всичко е научил. А онзи, който носи свещените книги, не ги е чел. Тогава кое е по-хубаво? Кое е онова, на което можете да разчитате? Едната книга, която внимателно сте изучили, или многото, които даже не сте прочели?

У човека има два процеса – механически и органически. Заколете едно агне, одерете кожата му и направете от нея една българска гайда. По какво ще се отличава гайдата от агнето? Агнето е било живо, ходело е, дишало е, а пък гайдата, докато не я надуеш, нищо не представлява пред хората.

Кое състояние е за предпочитане — овца ли да си, или гайда? „Аз от себе си нищо не мога да говоря, но както Духът ме учи“ — казва някой. Значи е една гайда. Една гайда е гайда, когато свири на някои сватби или угощения, но когато дойде до работа, до писане, до оране, тя нищо не може да направи.

Гайдата, това е един човешки свят. Човекът е одрал кожата на агнето и е направил гайда. Тури едно врачило. Много пъти и ние сме като гайдата, със свой морал и разбиране. Това е човешко разбиране. Това е един процес, с който доникъде не можеш да отидеш, затова трябва да държиш другия — Божествения.

Вие трябва да изучавате ония две сили, които действуват в света и изменят вашето състояние. Колективното съзнание има сила да измени вашето съзнание. И съзнанието на Бога, Духът на Бога и Той управлява. Както вашето съзнание въздействува на всички същества, така и колективното съзнание на всички същества въздействува върху вас. И ако не разбирате този закон, ще се явят мъчнотии. Колективното съзнание на всички същества може да измени вашето съзнание и направи на вашия път и да ви тикне в друг, който вие не искате.

Сега вие се спирате върху въпроса, защо паякът тъче мрежата си. Казвам: тъче! Кой от вас не знае защо тъче? Само умният човек може да пита. Ако Бог ви запита сега, какво ще Му отговорите? Когато се намирате в период на страдание, по-напредналите същества и Бог ви спират и ви запитват: къде отивате, защо? Вие казвате: „Да порасна и да стана голям, богат човек“. Като пораснеш и станеш богат човек, какво от това? Ако едно същество е малко магаре и стане голямо магаре, каква е разликата? Малкото магаре господарят малко го товари, а пък голямото магаре ще го товари много. Ако ти имаш знание и знаеш защо си го получил, в какво положение ще се намериш? Ти имаш морал, любов и казваш: „Нека получа голямата Любов, голямото вдъхновение. Аз

имам сега малко вдъхновение. Като дойде голямото вдъхновение, тогава ще почна да работя“. Питам: практически ли е да чакаш голямото вдъхновение? Каква е разликата между онзи, който много ви обича, и онзи, който малко ви обича? Ако вие не оцените Божията Любов, какво сте разбрали? Тя е най-голямата Любов!

Всички вие очаквате някое вдъхновение, някоя голяма Любов. Някои от вас сте почнали да губите и това, което имате. Вие, обичните чада на Бога, сте се прегърбили от голямата Негова Любов. И всичките хора действително остаряват от голямата Любов. Любовта състарява хората. Тя донася тревоги. Че кой от вас, като се е влюбил, е видял щастливи дни? Родиш едно дете и постоянно се безпокоиш да не му се случи нещо лошо. Какъв смисъл има в това? Като станеш религиозен, пак се безпокоиш: какво е отношението на Господа към мене, дали съм добър, или не. Ами ако не мога да вляза в рая, ами ако ме срещне някой дявол, ами ако ме срещне някоя жена или един лош човек и ме хване за гушата?

Че ако те срещне една жена, какво лошо има в това? Ти казваш: „Лоши са жените“. Срещне те някой мъж. Ти казваш: „Лоши са мъжете“. Срещне те търговец. Казваш: „Лоши са търговците“. Казваш за някого: „Да се пазиш от този човек, той е цял дявол“. Едно неразбиране има в света. В какво седи злото? Някой казва: „Аз сега не го разбирам, но в бъдеще ще го разбера“. Ти и в бъдеще няма да го разбереш. В бъдеще ще разбереш колко много работи не си разбрал. По този път, по който се върви, нищо не се разбира. Ти ще разбереш до известно време и после ще почне обратният процес. От сутринта, като изгрее слънцето, до обед – това е зенитът на твоето разбиране. И след като слънцето залязва, ти ще разбираш толкова, колкото и когато е изгрявало. Колкото е влязло, толкова е и изтекло. При изгрева на слънцето нещо от Божията Любов е влязло в тебе, но като е залязло слънцето, пак е излязло навън.

Вие не можете да задържите Любовта. Всичката погрешка е, че вие искате да я задържите. И светлината не можете да задържите. Любовта не е нещо, което може да се задържи. Там се счупват главите на всички хора. Вие искате да задържите Любовта. Искате да я примамите с нещо. С нищо не можете да я примамите. В Писанието е казано, че единственото нещо, с което можете донякъде да привлечете вниманието на Любовта, това е Истината. За Бога се казва, че Той е възлюбил Истината, която е в човека. Истината – това представлява нашата душа, това, което е излязло от Бога. Тая Божествена частица, това, в което не можем да се изменим, него Бог обича в нас, а пък другите неща, които сме натрупали наоколо – нашите дрехи, нашите къщи, нашето знание – като ги погледне Бог, Той ги гледа като забавление, като наши играчки. За Него нямат никакво значение тези играчки, Той ги оставя за наша сметка, а пък това, което Го интересува, то е душата ни. Единственото нещо, което е ценно в човека, това е неговата душа. И ако вие не обръщате внимание на вашата душа, тогава на какво ще обърнете внимание? Ако вие не познавате своята душа, как ще познавате душите на другите хора? Ако вие не можете да обичате душата си, тогава как ще можете да обичате другите хора? Кое можете да обичате в другите хора? Душата им. А пък всичко друго, което обичате в човека, то е все едно, че обичате дрехите му. Ако разгледате сегашния свят, съвременния строй, той от единия край до другия е едно насилие. Мълчаливо насилие има навсякъде, и то не само между хората, но даже и между растенията. Наблюдавал съм тревите. Някой ми казва: „Колко е хубава природата, колко е красива зелената трева, колко е велик Божият свят!“ Аз гледам с увеличително стъкло, с лупа, две животинки как са се хванали за гушата. Едното от тях прегризва другото. Има мъчения и там. Мъчат се, карат се, делят нещо. Има две дупки: едното е на едната дупка, а другото е на другата дупка. Малко е разстоянието между тях

и се карат. Ние казваме: колко велик е направил Господ света! Какво величие е вложил Бог в човека! Къде е величието на човешкото лице? Виждам само едно потъмняло лице, уста пребледнели, очите мътни. Къде е величието на човека? То е само в онзи момент, когато се намираш в изпитание, но не се поколебаваш - при всичките мъчности в тебе остава нещо непоколебимо. Това е истинският човек. Когато ти дойде някое голямо изпитание и не се разколебаваш, това е ценното в човека. Не всички цветове, които са цъфнали, и плодове, които са вързали, но онзи плод, който остане и узрее, той е важният. Хиляди плодове може да има, но остават от тях само няколко. Те са най-важни. Всеки един от вас може да каже, че хората са лоши. Хубаво, съгласен съм, аз съм на същото мнение. След като сме лоши, какво трябва да правим? Какво трябва да разбираме под думата „лош човек“? Определете ми сега вие какво разбирате под „лош човек“? Конкретно да се обясни, да няма нужда от второ определение. Всеки човек, който не постъпва така, както ние мислим, той е лош за нас. Вървя си аз по пътя. Този човек ме блъска и аз казвам, че е лош. Ако той се отбие наляво или надясно, аз го мисля за добър. Вие също може да бъдете лоши за него, както той е лош за вас. Кой човек е добър? Всеки, който мисли като нас и върши това, което ние искаме, е добър. Това е поне практическата мъдрост в света. Това е моралът сега. Само че хората говорят за един морал, а пък постъпват по друг.

В съвременното законодателство казват: защо не си изпълнил закона? Ти можеш да вярваш в Бога, може да Го обичаш, но съдията казва: „Твоята Любов към Бога не е важна. Тук по закона не си постъпил!“ Осъжда те съдията. Въпреки че имаш Любов към Бога, съдията те осъжда на една седмица затвор.

Понеже не си постъпил така, както съдията иска, затова те осъждат. Стражарят ще те изругае, ако не постъпваш така, както той иска - ако не мислиш

както него. Ако синът не достъпва, както бащата мисли и иска, баща му веднага ще го смърти.

Но и това знание не може да ви помогне. Кое е онова, което може да ви помогне? Ще ви приведа един анекдот: имало един владетел, богаташ. Той бил човек на разнообразието. Много хора му пишели, той всеки ден получавал писма: „Многоуважаеми господине, като тебе друг няма, ти си най-добрият, най-благодетелният човек. Само ти можеш да ми помогнеш, да ми отпуснеш една малка сумица“. Все така му пишели. Той като разглеждал писмата, никому нищо не давал, но направил обявление: всякога, когато искат нещо от него, писмата да не му ги пишат по един и същи начин, но така, че да му се нравят. „Ако писмото ми допада, ще дам нещо, но на еднообразните писма не отговарям.“ Чудят се хората, пишат, пишат, а той никому не отговаря. Един му пише така: „Господине, не знам как да ти пиша. Но имам два цирея, които са излезли на тялото ми. Пари ми трябват, две превръзки ми трябват. Моля те, изпрати ми две дрипички с вашия слуга, да си превържа цирея“. Онзи веднага изважда две банкноти, туря ги в плик, изпраща ги и казва: „Братко, изпращам ти две дрипи. Ако можеш да ги употребиш, добре. Ако има нужда, мога да намеря още и други някои дрипи“. Другият пише второ писмо: „Не се уреждат работите. Освен тези два цирея, на другия крак излезе още един голям цирей. Трябва по-голяма дрипа“. Богатият турил една голяма банкнота и му праща. Онзи му пише пак: „Не знам, намирам се в чудо, краста излезе на голямо пространство. Трябва ми много по-голяма дрипа“. И така, след като дълго прашал богатият пари, най-после онзи казал: „Много ти благодаря за всичко, но понеже съм облечен само с дрипи, а мисля да отида на баня, няма ли да ми пратиш и една хавлия?“ Онзи му писал: „Радвам се, че имаш нужда от хавлия, но като излезеш от банята, с хавлията ще дойдеш при мене“.

Всичко това трябва да се преведе. Това е ино-

сказателно. Ние сме си създали един неестествен живот и си представяме всичко така, както не е в действителност. Казваш: много съм скръбен. А пък това не е така. Нямаш никаква голяма скръб. Това е една малка скръб, обаче ние не сме се научили още да говорим истината. Аз съм правил психологически наблюдения. Причината на най-голямата скръб е много малка. Тя изглежда само че е много голяма, а всъщност е много малка. Отхвърли я от душата си – това е черът и е много лесен. Дойде ти някое голямо нещастие. Ти кажи: „Бог е направил света, Той ще се погрижи за мене и ще ми помогне да преодолея“.

Единственото нещо, което може да ти помогне, онази сила, която ти е необходима, ще получиш после, защото светлината и всички други неща работят в твоя полза.

Казвам: малкото благо, което Бог ни е дал, трябва да го използваме всеки ден. Ако ти очакваш пълни хамбари, знание, сила, както живеят ангелите, ти ще изгубиш напразно целия си живот. Той иска да стане голям, мисли за бъдещето, мисли какъв светия ще стане, колко голям ще стане, дали ще стане учител и пр. Най-първо използвавай живота така, както е в тебе, използвавай най-малките му усилия и подкрепяй свещените мисли. Всеки един от вас има по една свещена мисъл. Подкрепяйте я.

Заболи ви кракът. Ти казваш: „Като ми оздравее кракът, ще повярвам в Господа.“ Колко пъти те е болял кракът и е оздравявал и не си повярвал. Сега ще стане същото. И как ще докажеш, че те боли кракът? Ти не си проучил произхода на болестите. Болестта, която имаш в момента, може да не е твоя, причината може да е далеч. Може някой в Америка да е болен и по симпатия ти се свързваш с него. И понеже него го боли, и тебе те боли.

Та и ние често се намираме в положението на бея, който викал от болка, когато на жена му вадели зъб. Във Варненско имало голям майстор във ваденето на зъбите. Идва в селото един бей и води жена си да ѝ

извади зъба. Беят много я обичал. Беят долу седи, а жена му – горе. Онзи вади зъба и жената вика горе, а беят вика долу. На него не му вадят зъб, но тя като вика горе, и него го боли. Та и вие сега: някому вадят зъб, а пък вие викате, пъшкате. Има страдания по симпатия. Прибоде те нещо по гърдите, а пък това не е реално. Това е усещане на една мисъл, която е дошла по отражение. Вие трябва да се освободите от илюзиите на живота. Мине ти някоя мисъл, че може да ти се счупи кракът, ако паднеш, и какво ли още не си мислиш! На ден хиляди такива мисли могат да ти дойдат. Всичко това може да стане, ако го допускаш, но ако не го допускаш, няма да стане.

Престанете да допускате в себе си отрицателни мисли. Като нямате работа, мислите по какъв начин Новото Учение ще прогресира в света; прав ли е пътят, по който вървите, или не е; след колко години Царството Божие ще се установи на Земята.

Вие си мислите, че на Земята ще дойде Царството Божие. Също като децата сте. При сегашните условия Царството Божие не може да дойде на Земята. Царството Божие не е далеч. Ние се ползуваме от него. Един ден ще отидем там. Някои от вас ще ги занесат с колесница, а други ще отидат пеш. Но вие не обичате да се приказва пред вас за онзи свят. Вие казвате: една сестра замина, един брат замина. Къде са заминалите членове на братството, къде отидоха те? Ами че те са тук, насядали са между вас. Какво ще кажете? Порано те имаха свои собствени къщи, а пък сега ходят като наематели. Всичко си изпродадоха и всеки си взел под наем една малка стаичка. Във време на лекция идат тук и после пак си заминават. Когато мислиш за някого, това показва, че той е дошъл. И забележете следното: когато един заминал брат влезе в тялото на друг брат, то последният заприличва малко на заминалия. Огънат се малко ушите му, изместят се малко очите му. Щом го напусне заминалият, лицето на този брат взема пак стария си вид. Затова вие

трябва да познавате състоянието си – вие ли сте, или не. Не е лошо да знаеш в даден момент сам ли си, или има още някой в тебе. Да бъдем израз на нещо възвишено. Ако през един прозорец влезе малка светлина, то през големия ще влезе много светлина.

Закон е: знанието, което иде от Бога, Божествената Светлина да стане достояние на нашите души. Колкото е по-голяма светлината, толкова по-добре.

Но ние се страхуваме, че ако влезе много светлина, ще похабим своята обстановка. Толкова светлина трябва да имате, колкото е необходимо за дадения случай. И в Любовта е същият закон. Някой път вие желаете повече Любав, отколкото ви трябва. Но понякога и тя може да бъде непоносима. Толкова Любав да имате, колкото да ви доставя радост. А пък във всеки следващ момент Любовта ще приижда и ще разкрива пред вас по-широки хоризонти от видимия свят. Ще видиш едно цвете и ще се зарадваш, след това се зарадваш на друго цвете и т.н. Ще видиш една река, втора река, трета река и т.н. Последователно, като отивате от предмет на предмет, вие ще се запознавате с проявите на света. Вие все очаквате, че в лицето на един брат или сестра ще видите някой светия. Че вие тук сте между светии, те нямат време да ви канят на гости. Какво ще се ползвате, като видите един светия? И каква е вашата представа за светиите? Приличат ли на тези, които са на иконите? Светиите са винаги весели, добре разположени, светията няма тревога. Като те срещне светията, ти казваш: „Загазихме“. Никак не си загазил. По много добър път вървиш. Ти му казваш: „Обзел ме е дяволът“. Светията ще ти каже: дяволът сам се е оплел.

В света съществува един закон. Във всичките капани, които дяволът прави, той гледа да тикне тебе, а той да остане вън. Ти ядеш хапката в капана, тебе ще те съдят, ще те затворят, а той избягва. Но като уповавай на Бога, макар да се изложиш на известно изкушение, Господ ви хване в капана и тебе, и дявола и тогава

ти ще се избавиш от злото, ще се освободиш от дявола. И веднъж дяволът хванат, всичките ти работи ще се оправят. Ако работите ти не вървят, значи, че дяволът не се е хванал в твоя капан. Ти казваш: „Аз съм лош човек“. Не се е хванал в капана дяволът заедно с тебе. Казваш: „Не ми върви“. Не се е хванал дяволът в капана. Каквото мислиш, не става. Не се е хванал дяволът в капана. Щом се хване в капана, всичко ще тръгне добре.

Имай в себе си една детинска вяра – Бог, Който царува. Каквото и да стане в света, обръщай ума си към Бога. Боли те нещо, спри се и си кажи: „За добро е това, знам, че е за добро“. Някой ще каже: но как е за добро? Ти не знаеш как, но е за добро. И да не е за добро, ти кажи: „За добро е“.

Като те мами дяволът, и ти го мами. Той иска да те бутне в капана. Хвани го за ръката, вкарай го в капана и кажи: „И двама сме вътре“. А пък ти искаш да му помагаш. Много го обичаш. След като се хванете двама в капана, ти от голяма обич отвориш вратата и казваш: хайде, ти си върви, пък аз ще остана вместо тебе. Дяволът ти благодари и си заминава.

Изобщо, нито един дявол не е хванат в капана. Все хората се хващат. Не отваряй капана и не пущай дявола. Кажи му: „Много те обичам. Щом те хванах, любовно ще се поразговорим, тук в капана“. Аз виждам сега, вашите дяволи се смеят. Но моят постоянно плаче. Често моят дявол ми казва: „Виж онези дяволи как се радват, а пък аз плача постоянно“. Аз казвам: те се радват, а пък ти ще плачеш. Направи така, че и твоят дявол да поплаче. Докато той се радва, ти ще плачеш. Когато дяволът почне да плаче, тогава ти ще се радваш. По-добре е да си смените ролите. Той да плаче, ти да се радваш. Сега желая на всички ви дяволът да плаче, а вие да се радвате.

„Отче наш.“

СИГУРНИЯТ ПАЗИТЕЛ

25 април 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

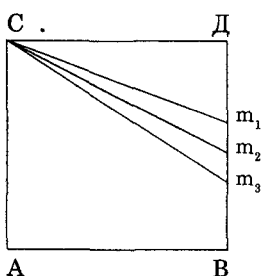
„Отче наш.“

Ще прочета 6 стих от II послание към коринтяните, 6 глава: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благодат, с Духа Светаго, с Любов нелицемерна.“

Ще си прочетете цялата глава и ще си извадите заключението.

Вие сте много учени хора, философи. Трябва да знаете, че философията не ползува. Когато се намериш в една стая, пълна с взривни вещества, твоята философия няма да те ползува. Ако бутнеш, ще умреш и никой не може да те спаси. По-добре да не буташ. Някой казва: „Защо умираме?“ По-добре да не умираш.

Вие разсъждавате върху личния живот. Личният живот, това е резултат. Един малък резултат. Микроскопически резултат е сегашният живот. А пък целта на природата е друга. Личният живот, това е само едно условие.

Това е просто един квадрат – квадратът ABCD. Всеки може да изчисли неговата плоскост. Ако е нива, като изчисли колко е голяма, ще направи сметка колко може да даде. Да кажем, че вашата глава е построена на един квадрат. И да кажем, че вие не сте работили върху вашата глава.

Може да имате линиите CM_1 , CM_2 , CM_3 . Представете си, че това е главата. AC е задната част – тилът; а пък DB е предната част. Да кажем, че има една глава, построена по CM_3 . В коя глава вие ще можете да живеете по-добре? В CM_1 , с CM_2 или с CM_3 ? От тези глави коя глава бихте избрали? Сега вие можете да философствувате колкото искате, но нито един от вас не е изучавал френология. Всичките ваши недъзи, разнообразието на характерите ви се дължи на тия линии. Защото, ако теглите успоредна на CM_1 , CM_2

или на $СМ_3$, вие ще построите тогава съвсем различни квадрати. Съвсем други ще бъдат силовите линии и ще измените целия ред на нещата. В природата има един вечен хармоничен порядък. Това, което наричат добро, това, което наричат Любов, това, към което вие се стремите, се дължи на него. Щом линиите на вашите мисли, чувства и постъпки не са в хармония с този порядък, вие ще бъдете постоянно недоволни, мрачни, работите ви няма да ви вървят. Но това са общи фрази. Ти казваш, че не ти върви. Като вървиш вечерно време, блъснеш се в тъмното в някой камък или в плет, на някой кол, в някоя стена или някакъв тел и казваш, че в този свят има страшен безпорядък. А тези хора, които са направили плетовите и стените, са имали идея. А ти се възмущаваш защо има тука плет, а там стена. Имало е причина за това.

Вие се настанихте тук, за идея дойдохте да живеете около мен и сте ограничили с телове вашите дворове. Идейни хора сте. Това са крайни егоисти, никакви светии, никаква идея няма тук. Нито пък забелязвам някаква отстъпчивост във вас. Като дойде до материалните работи, не забелязвам във вас никаква отстъпчивост. По форма вие сте толкова добри, колкото са и хората в света. Аз не ви осъждам, но ви предупреждавам, че ще страдате. И главите ви ще се охлузят. Девет пъти ще снемат кожата от главите ви. Девет пъти ще умирайте и пак същите ще останете.

Вие казвате: „Христос ще ни избави“. Може да ви избави, но ако сте умни. Ще ви избави, ако носите Божествената, Христовата Любов, Неговата доброта, Неговата разумност, ако имате Неговото знание и Неговото самопожертвуване! Но ако нямате всичките тези добродетели във вас, за какво ще ви избави?

Кой от вас няма да накаже слугата, който обича да краде? Колко време ще го търпите? Днес задигне 100 лева, ще простиш. Но утре задигне 1000 лева. Пак ще му простиш. После ще задигне 10 000 лева. Докога ще

прощавате? Някой от вас, предполагам, че ще прости за 100 лева. До 1000 лева – иди-дойди, но щом дойде до 10 000 лева, няма да простите и ще бъдете прави.

Защо да простите но онзи, който краде? Кога може да има прощаване? Вие имате предвид само големите погрешки на хората. Но и големите, и малките погрешки имат еднакво значение. Една голяма боа, това е един краен резултат. Но неизлюпеното яйце на боата има същите потенциални сили да създаде също такава голяма боа, защото и тя е била яйце. Къде е лошото в боата? И тя иска да живее. Прегърне някого и ще го нагълта цял. Тя има своя философия: не дъвче, за да не си губи времето, а гълта жертвите си цели.

Отличителните черти на човека са добродетелите, обаче може някой да е привидно добродетелен. Глава с линията СМ₃ не може да бъде на светия. Тук имате един първокласен простак, който е способен да извърши всичките престъпления в света. Нищо повече. Така е построена главата му. Той е като една заредена пушка. Както и да я бутнеш, тя ще гръмне и куршумът ще отиде много далече. Ако е с халосни патрони, тогава ще вдига само шум; но ако туриш истински патрони, тогава е опасно.

При сегашните условия вие трябва да бъдете много внимателни към себе си. Например кой от вас е правил опит да каже на приятеля си: „Я ме обиждай!“ И той да започне отначало по-леко – каже ти една дума, втора по-силна, трета, четвърта – постепенно усилюва думите си, а ти да не се дразниш. Думите да не ти действуват обидно и ти да видиш докъде можеш да търпиш. Не мислете, че е лека работа.

Животът в това отношение е много мъчен: човек трябва да се справя с всичко. Светията от нищо не го е страх – нито от дявола, нито от мъчнотии и беднотия, от нищо. Само когато има отношение с някой човек, тогава му трепери сърцето, без да иска, трепери. При дявола той има едно определено отношение

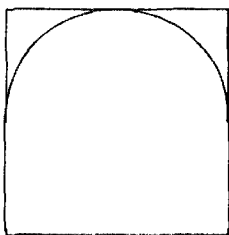
– знае как да постъпи. Дойде ли при него човек, не знае какво да говори и как да постъпи с него. Ще кажеш: „Трябва да го обича“. Но можеш ли да обичаш някого повече от себе си? Това е престъпление. Можеш да го туриш по-горе от себе си – тогава ще направиш друго престъпление; а можеш и да му заповядваш, и това е престъпление. Ти казваш: „Лесна работа е това, ще го обичам както себе си“. Но как ще го обичаш както себе си?

Ако една млада сестра обича един млад брат като себе си – кажете ми, какви ще бъдат резултатите? Вие веднага ще направите своето заключение, че този брат има задна мисъл. Но в природата има един закон, който регулира всичко и при който ти не можеш да направиш никакво престъпление. Ти ще опиташ само своята мисъл, но няма да извършиш престъплението. Представете си, че той се опита да прегърне и целуне сестрата – това е най-малкото престъпление според вас, но то може да стане причина за по-голямо. Но в момента, когато той реши да направи това, ръцете и устните му се схванат. Тогава? В този случай природата се намесва и не позволява да се извърши това.

Когато искаш да направиш нещо лошо, то веднага ще се отрази върху тебе самия. Как можеш да извършиш тогава престъпление? Или това, с което искаш да извършиш някое неестествено действие, то веднага ще изчезне.

Когато онзи адепт влезе в райската градина и измами Ева, той изгуби. Дяволът едно време ходеше с крака, имаше и ръце. А като влезе в райската градина, изгуби си краката и ръцете. И сега виждаме, че дяволът се влачи по земята, сега ходи без крака и ръце и той употребява всичката хитрост само да вземе нещо от вас. Той ви казва: „Както виждате, не съм опасен. Аз съм добър, но съм без ръце и без крака“. Единственото му желание е само да се понавиве около тебе.

Виждате човешката глава в този квадрат, който е една правилна форма, върху която трябва да се оформи човешката глава. Тези криви линии трябва да се закръглят добре, за да се образува една правилна глава. Вие трябва да знаете как да си образувате кривите линии. Искаш да си изработиш една правилна черта на лицето. Но трябва да знаеш какви мисли, чувства и постъпки са нужни за тая цел. Трябва да имаш хубава мисъл, чувство и постъпка, за да се създаде една добре закръглена крива линия около устата ти, която показва Любов.

Някой път устните ви са стиснати. Това показва едно потиснато чувство. Но този, който потиска чувствата си, прилича на обтегнат лък, който чака само някой да го бутне.

Аз ви говоря за свободата, за Любовта. Но Любовта, за която ви говоря, е една от най-опасните в света. Няма по-опасна Любов от онази, за която аз говоря. Не че е толкова опасна, но вие трябва да я разбирате.

Онази Любов, която вие имате, е естествена, аз не я засягам. Аз не се занимавам с естествената любов, нито с естествените отношения на хората. Колко трябва да ядеш, това е твоя работа. Аз ти казвам: не преяждай! Ти искаш да станеш богат. В това не се меся. Който иска да стане богат, който има известни желания, той има съответен център в главата си. Искаш да имаш пари. Ще се наядеш с пари. Някой се наяжда с 1000 лева, някой с 50 000 лева, някой със 100 000 лева, а някой с 1 000 000 едвам се наяжда. Сега аз не определям по колко пари трябва да носите, колко ще бъдеш сиромас или богат, това ни най-малко не ме интересува. Мен ме интересува доброто, а дали някой е красив, или грозен, дали ще бъде ФИЛОСОФ или не, това е негова работа. Но ви казвам: засега ви трябва едно – ДА УЧИТЕ.

Защото няма да се минат 20–30 години и някои от вас ще ви занесат на скотобойната, ще ви одерат кожата, ще ви качат на ченгели, нали сте виждали как дерат агнетата? Макар че сте светии, на общо основание ще ви дерат. И на светиите дерат кожата.

Като дойде онзи, който ще ви дере, какво ще правите? Как ще се освободите от него? Вие ще кажете: „Христос ще ни освободи“. Хубаво, съгласен съм. Кога? Ако сте Го разбрали, Той ще дойде и ще каже: няма да го дереш по никой начин! Ако ли не, онзи ще ви смъкне кожата и ще си отиде. А без-кожа живее ли се? Допуснете, че някому вземат очите, ушите, осезанието, вкуса, обонянието. И след като му вземат петте сетива, с какво ще живее? Невъзможно е човек да живее без своите сетива.

Някои казват: трябва да се откажете от живота. Не е въпрос за отказване от живота. Аз поставям въпроса другояче: трябва да се научим да живеем добре при условията, които Бог ни е дал. Всичкото изкуство е да се научим да живеем. Сега живеем ли? Не живеем. Трябва да живеем така, както Бог е определил.

Сега вие градите нещо в себе си. И това, което съграждате, най-първо вие ще го опитате. Някой път вие се възмущавате. Има едно правило: между хората кой трябва да е господар? В света господар може да бъде силният. И в животинското царство силният е господар. Който има сабя, здрави крака, мускули, може да удря, може да блъска – пред него лесно ще се отваря път.

А в разумния свят кой може да бъде господар? Който е разумен. Добре. А пък в Божествения свят кой може да бъде господар? Между ангелите можеш да бъдеш пръв, ако имаш знание. Ако знаеш, тогава си на първо място. В Божествения свят Любовта е вече мярка.

Защо Бог е силен? Защото Той обича всички еднакво и на всички дава. Затова е Господар. Някой иска да

бъде като Бога, но не дава. Всеки може да бъде като Бога, но трябва да дава. Ти казваш: но от где ще взема? Ще намериш. Ти искаш да бъдеш като Христа. Но не само да си облечен с дрехата на Христа, тогата на Христа. И досега има такива Христосовци. (Учителя показва един портрет на Христа), ето тук има един портрет. Вие казвате, че Той прилича на Христа! Сигурни ли сте, че прилича на Христа?

Ако Христос ви беше хазяин, колко години можехте да живеете в Неговата къща? Ако вие бяхте хазяин, а Той да бъде наемател, колко време щяхте да живеете с Него? Колко време щяхте да Го държите?

Представете си, че Той е един светия или художник, който рисува, но картините му не вървят. Не му плащат навреме за тях. Колко време ще държите този Христос? Вие ще му кажете: тук може да живееш един месец, два, но повече не може.

Не е важно какви сте били вчера – това е за вчерашния ден, а какви трябва да бъдете днес! Има три момента: сутрин, обед и вечер, в които човек се изменя – никога не може да остане в едно и също положение. Има една вечна промяна в него. И това е хубавото, красивото. Ние вечно трябва да се изменяме, според Божествения план. Само Бог остава един и същ. Радостното, красивото седи в това, че Бог е неизменен. Ние се изменяме. Ако се изменяме по волята Божия, това е радостно. Измениш ли се, без да си в съгласие с Вечното Начало, ти ще бъдеш нещастен.

Има нещо много важно – вие още не сте опитали колко сте щедри. Аз вече съм дошъл до това: искам да определя колко сте щедри. Щедростта не седи в многото даване, не седи и в малкото даване. Но да знаеш кога и колко да дадеш в даден случай. Да допуснем сега, че се пуска между вас една подписка за 10 000 лева. Казвам ви: сега 10 000 лева трябва да съберем. Правя опит. Нека всеки си определи колко

ще даде. Но да каже веднага: давам толкова, и без никакво колебание да ги даде още сега. Направете опита. Определихте ли колко ще дадете? Ако направите опита правилно, на стоте сто ще получиш. Каквото дадеш, сто ще дойде на мястото му. А пък ако не направиш правилно опита, сто ще изгубиш.

Вие може да кажете, че няма да си определите вноската. Тогава двойно ще изгубиш. Ако не направиш опита правилно, както трябва, сто ще изгубиш; а ако съвсем се откажеш, хиляда ще изгубиш. Опитът трябва да се направи. За ваше добро е това. Всеки ден ви се дава случай да направите едно малко добро. Вие се чудите: защо да направя това добро? Направи го! Не мога да го направя. Не отказвай! 5 – 10 минути ще изгубиш, но го направи. Може и една минута да е, направи го! Това е най-малкото добро, пък и всички добрини са много малки. Дойде някой при мен, не иска много – трябва му лачени обувки, хубави дрехи. Казвам му: ти няма да се жениш, прост работник си – прости дрехи ти трябва. Ти си ученик, не ти трябва дрехи за бал. Ученическите дрехи са много прости.

Сутрин, като станеш от сън, имаш желание да угодиш на Бога. Но казваш: „Аз не съм Го виждал, как да Му угодя?“ Вие все искате да угодите някому. Угоди, но угоди така, както Бог изисква. Да угодиш на някого, не е лошо. Но да угодиш така, че да зарадваш Този, Който те е пратил на Земята! Няма по-хубаво нещо от това, да се угоди на Бога! Така е, ако разбираш. Но няма по-лошо нещо от това, ако не знаеш как да угодиш на Бога. Тогава е много мъчно. Той не се нуждае от много. Каквото и да Му занесеш, Той не се нуждае от него. Ако Му занесеш най-хубавите ябълки, Той не се нуждае от тях; ако Го хвалиш много, ако Му казваш, Господи, Ти си велик, Ти си всеблаг, Той няма да те слуша! Друго има много съществено, което хората правят за Него, а пък ти Му кряскаш като някоя жаба, какво ще те слуша? Мнозина Го хвалят

с нежни, красиви гласове, но и на тях Господ не обръща внимание. Той е сит на хвалби. Какво ли не Му говорят! Този, който много хвали Господа, Той го възнаграждава според хвалбата му – за голяма хвалба, голям товар на гърба; а ако малко Го хвалиш, той ще те накара да гладуваш по 10 – 20 дни. Ако много Го хвалиш, голям товар; и ако не Го хвалиш, пак лошо – ще гладуваш. Какво трябва да правиш?

Питам сега: вие отивате при Господа, какво трябва да кажете, как трябва да се молите? „Отче наш“! Добре! Но „Отче наш“ е много опасна молитва. Когато Христос даде „Отче наш“, Той застана между Бога и учениците Си, понеже е Негова Молитва – и Той я предава, Той я тълкува на Бога.

Някой път вие казвате: „Отче наш“, но трябва да има някой да преведе думите. Какво значи „Отче наш“? Представете си, че Господ разбира нашия език. Ти говориш, но Той не се интересува от нашето бърборене, което няма смисъл. Ще изясня идеята: ти отиваш при един благороден човек и му носиш круши, ябълки, като мислиш, че са хубави, а те са изгнили, но само семките им са добри. Какво ще ти каже този човек, след като види тези плодове? Ти какво ще направиш, ако ти подарят една гнила ябълка? Ще кажеш: „Страшна подигравка е това!“

Представете си, че аз направя това. Дам на някого една гнила ябълка. Като излезе оттук, ще каже: у-у-у! Ако на всички ви дам по една гнила ябълка, ще кажете: „Изпитва ни“. Но ако на някого от вас дам цялата изгнила, на друг – наполовина изгнила, а на трети – здрава, тогава ще направите следното заключение: Учителя на този, когото обича, дава му хубавата ябълка, а пък на онзи, когото не обича, дал му гнила. Разсъждения.

Аз това няма да направя. Не е разумно, няма никаква полза. И защо да опитвам хората. Вие сте чудни. Опитват се най-добрите, най-умните, а глупавите

не се изпитват. Като го срещна, и дума не става за изпит. Само светиите са кандидати за изпит, пък и те трябва поне 3 пъти да дадат кандидатурата си, че искат да ги изпитат. Понякога и вие подражавате. Въобразяваш си, че си светия, дадеш кандидатурата си и те късат. Кой е крив тогава?

Съществува един морал, който не прилича на сегашния. Съществуват и отношения, за които не мога да ви говоря. Има обикновени отношения между хората и обикновен морал. Аз съм правил опити. Ще ви приведа един пример из моя живот. Няма някой, комуто да съм дал пари и да му върви. Дал ли съм на някого пари, и добро желание да съм имал, не му върви на този човек! И не само че не му върви, но и голяма беля му става. Мислите ли, че парите са нещо Божествено? Съвсем не. То е един подкуп. Ще дойде някой, ще му дам 100 или 200 лева да се осигури. Аз се чудя, когато някой идва и ми казва: „Учителю, трябва ми 1000 лева.“ Какви ли опити не съм правил! Някой път съм заравял гърне с жълтици и казвам: иди там и ще намериш пари.

Вие искате да бъдете богати. Най-лесната работа е да бъдеш богат! Всички имате желание да бъдете богати; ако сте сиромаси, аз се радвам, че сте такива. В сиромашията е зло, а в богатството е два пъти по-голямо зло. Аз не считам, че сиромашията е добро. Сиромашията е зло, но богатството е двойно по-голямо зло.

Има едно учение, което е зло. Невежеството е два пъти по-голямо зло. Аз ви говоря за учение, което ще ви избави от злото. Сега сме в епохата на учението, което може да ни избави от злото, защото злото в света е един сбор, една съвкупност от същества, които имат всевъзможни интереси. И тези същества са толкова користолюбиви, че те объркват с единственото желание да вземат нещо от тебе. Тези същества не мислят за тебе – това е злото в света. И тогава ще нахълтат

някои мисли и желания в тебе. Но това не са твои мисли и желания. Те са проектирани от тях. Те искат да те заблудят и ако не си положителен, всичко добро ще изчезне от тебе. Тогава ще казваш: „Всичкото добро, което имах, след 20 години работа изгубих!“ Ти се чувствуваш като изгубен, заробен и тогава силата ти, честната ти мисъл, всичко изчезва. Какво ще правиш тогава?

Сега не искам да ви говоря за тези работи, понеже сте страхливи. Знание е нужно и най-първо ще се освободите от човешкия страх, не от Божествения страх. Вие искате да се освободите от Божествения страх. Като се усилюва Божественият страх, усилюва се милосърдието; а при усилюване на човешкия страх, усилюва се жестокосърдечието. Милосърдието е Божествена сила. Който е милосърден, той е силен. А ако си жестокосърдечен, ще те сполетят най-големите нещастия. Това е от човешкия страх. Затова намалявайте най-първо човешкия страх, за да се освободите от жестокосърдечието, което е голяма спънка за вашия прогрес. Несретата, която съществува навсякъде днес, се дължи на жестокосърдечието и казва се в Писанието: „Жестокосърдечен е този род. И той е осъден“. При жестокото сърце човек е осъден на много страдания.

Ние говорихме за щедростта.

Каква вноска определите за десетте хиляди лева? Кой от вас определи? Които са определили, да си дигнат ръцете.

Сега, за следующия път, онези от вас, които са определили, до следующата неделя да направят нещо. И каквото направят, ще имат десет пъти повече. Благословието трябва да дойде! А пък който не е определил, ще има загуба.

Преди всяко благословение, което Бог ще изпрати на някой човек, идва едно особено разположение в човека. Предшествува го подобрене в неговия ум, в

сърцето му и във волята му. Ти усещаш благоухание и след като си така разположен, тогава идва Божието благословение.

А пък ако не си изпълнил това, което Бог иска, най-първо ще усетиш едно стягане в ума, в сърцето и волята си. Тогава ще плащаш. Имаш да плащаш някаква сума, трябва да я платиш. Такъв е законът. Всяко просветление на ума е едно благословение. Всяко просветление на чувствата е благословение и всяко просветление на волята е благословение! Важно е това! Постоянно тези неща се менят. И като се изменят, по това трябва да съдите, че има борба, защото във вас работят два вида различни сили. Едни, които работят за вашето добро, а пък други, които работят за вашето нещастие. Вие може да кажете, че Господ така е направил света. Това е най-добрият път, по който може да минете. Това са двете действащи страни, които ви подтикват напред. И в доброто, и в злото вие сте свободни. Докато сте свободни в доброто, вие може да правите избор в доброто; докато сте свободни в злото, вие може да правите избор и в злото. Но щом направиш злото, ти не си свободен вече; щом направиш доброто, пак не си вече свободен. Но доброто носи една нова свобода. В ограничението, което ще дойде, което сте претърпели, ще се яви една нова свобода. И ще дойдеш до нови условия. Докато в злото процесът е обратен; след извършване на злото ще влезеш в по-големи ограничения.

Казвам, тази е новата наука, която християните, окултните ученици пропускат. Всяка мисъл все оставя известни следи във вас. И добре че не разбирате. Ако разбихахте тази наука, вие съвсем бихте се обезсърчили.

Трябва да се изменят нещата. Вашият външен облик трябва да се измени. Освен това вие сте нетърпеливи. Трябва да си изработите и един отличен език. Срецаш един човек и веднага видиш някоя лоша черта в него. Ако си светия, като се натъкнеш

на една лоша черта, веднага трябва да изпъкне в съзнанието ти и една хубава черта от неговия характер, за да се възстанови равновесието. Понеже, ако почнеш да мислиш за неговия грях, има опасност и ти да се окаляш. Той ще се отпечати и в тебе. Когато мислиш за престъпление, което някой е направил, това престъпление вече се отпечатва и в тебе. Какво ще спечелиш, ако знаеш, че някой е извършил престъпление? Какво те интересува това? Взел ножа и убил някого. Това не трябва да те занимава. Аз се интересувам от убития човек. Ето как постъпвам аз: като срещна убития, усмихна му се. Щом е мушнат и е умрял, той е от праведните хора. Сега въпросът е: да го съживя ли, или да не го съживя? Гледам лицето му. Ако го съживя, ще направи ли добро на другите хора, или ще им направи по-голяма пакост? Ако не го съживя, аз ще си вървя по пътя. А пък ако реша да го съживя, ще го побутна и ще му кажа: „Ставай! На работа!“ Щом е праведен, ще го хвана за ръката. Един ще прекрача, друг ще побутна с крака си, а пък третия ще го хвана с ръката си. Той знае какво значение имат тези прояви – те са символи, емблеми.

Този, който е направил зло, прекрачи го. Но ако прекрачиш праведния, знаеш ли какво ще стане? Но ако ти не разрешиш правилно въпроса и прекрачиш един праведен, ще изпаднеш в голямо противоречие. Вие не знаете кого да прекрачите, кого да бутнете и кого да хванете с ръката си. С ръката си ще хванеш праведния; онзи, който е благонадежден, ще го побутнеш малко – да стане да работи; а пък грешния ще го прекрачиш и ще си продължиш пътя. Няма да се разкайваш. Ще кажеш: това е Божия работа! Това не е за мене. Ти като си го прекрачил, Бог взема грижата да се справи по-нататък с него.

Сега мисълта, която ще ви остане, е: вие започвате една работа. От днес започвате нова работа, нов живот!

Вие мислите, че остарявате. Оставете вашето остаряване! Не мислете как ще живеете. Птиците знаят как да живеят и животните знаят как да живеят, а пък човек да не знае как да живее. Излишен е този въпрос.

Вие се спъвате, като мислите за това. Този въпрос е даден разрешен. На водата дайте малък наклон и я оставете – по същия начин дайте ход на живота. И няма какво ти да го определяш. Животът сам се определя! Защото животът иде от Бога. И ако ти вярваш в Бога, и ако ти Го разбираш, той, животът ще те научи – тръгни натам, където животът отива. И ти тръгни нататък. Посоката на мисълта е там, където отива светлината. Върви по пътя на светлината! И няма да сбъркаш. Върви в посоката, в която Любовта върви! Върви в посоката на Мъдростта; върви в посоката, в която Истината върви. Това са живи сили в природата.

На вас ви предстои това. Не се спъвайте във временните работи. Че някой тон е спаднал, това е временно явление. Когато времето е много влажно или много сухо, певиците не могат да пеят добре. Даже и на пианата при влага струните им се разхлабват. А пък когато стане сухо, тогаз се свиват, стягат се струните. А има едно положение, в което жиците пак се наместват. Едно добре акордирано пиано може да ти служи като барометър. Щом се разтягат жиците, ще има дъжд, а щом се скъсят, ще има суша. Когато струните издават обикновен тон, тогава във въздуха няма много влага – времето ще се задържи такова, каквото е.

Всеки инструмент си има особен тон, който е резултат на закона на равновесието. По този закон винаги, когато нещо се промени, то отново се възстановява.

Сега да направя един превод от този закон. Вие сте пиано с двойни акорди. Във вашата нервна система са опънати жици и в симпатичната ви нервна система

са опънати други жици, и те при различните външни условия се скъсяват или разтягат. Това не трябва да ви безпокои.

Има разни акорди, като се поразгневите, прозвучава един от тези акорди. Вие трябва да се научите хубаво да свирите. И всеки един от вас трябва сам да свири на своето пиано. И другите, които слушат, да кажат, че това пиано хубаво свири. Само че никой не свири на своето пиано, а всеки ден трябва да свирите. Толкова много пиеси има да свирите – хубави, класически.

Сега ще оставим за следующата седмица печалбата, която ще дойде.

„Съвършената Божия Любов носи пълния живот.“
(3 пъти)

ПЪТ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

2 май 1934 г., сряда, 5,30 ч с.
Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Размишление.

Ще взема само няколко стиха на 8 глава от I послание към коринтяните. (3 – 7 ст. вкл.).

Има една обикновена дума: здраве. Ние казваме и за някой предмет, че е здрав. Например казваме, че въжето е здраво, когато не се къса. Когато се къса, казваме, че въжето е слабо. Един познат ми донесе 2 грама злато, показва ми го. Като го разглеждах под микроскопа, виждам, че в това злато има много примеси, които съвсем не са злато, но минават за злато. Трябва да се чисти, както ориза. Една четвърт трябва да се изхвърли. Много „истини“ минават за чисто злато, но не са. Като ги туриш под микроскопа, тогава ще разбереш кое е чисто и кое минава за такова. В окултната наука има една голяма опасност – съвсем реална е. Вземете един художник или музикант, поет или философ – всичките имат високо самомнение. Всеки от тях мисли, че това, което знае, го знае много добре. Но каква е мярката, с която трябва да се мерят нещата? Казват, аксиома е, че $2 + 2 = 4$, или $2 \times 2 = 4$. Защо числото 2 събрано със себе си или умножено на себе си дава пак 4? Какво се подразбира, щом се каже, че $2 + 2 = 4$? В какво седи тази аксиома. Това не е истина, която не се нуждае от никакви доказателства, затова не може да се вземе като истинска аксиома. Съзнанието на животните не е дотам развито, за да могат да осъзнаят, че $2 + 2 = 4$. Това е достъпно едвам за човешкото съзнание. Това е доста сериозен въпрос. Външно можеш да кажеш, че е аксиома. За нещо казваш, че е истина. Ние обикновено се стремим към истината. Какво разбирате, когато се каже чиста мисъл, чисто желание, чисти постъпки? Коя е мярката, с която ги измерваме. Един ориз е чист, когато е еднороден, само оризени зрънца, и то всички без никакъв дефект. Когато един плод няма никакъв дефект, ние казваме за него, че е здрав.

Често у вас се явяват някои меланхолични настроения. Всеки, бил той християнин или друг човек, по някой път го обхваща една вътрешна меланхолия. Това се отнася за сиромаси и за богати, за учени и невежи, за добри и за лоши – всеки може да изпадне в меланхолия. Откъде се поражда тя? Някой е неразположен. Мнозина казват, че всякога са неразположени. Всякога да е разположен, това не е вярно. Но и всякога да е неразположен, и това не е вярно. Защо един вълк, след като изяде овцата, е много разположен? Най-голямото удоволствие на един вълк е, като изяде една овца. Задоволило се е чувството му на глад и е доволен. Той ни най-малко не мисли, че не е редно, като е изял овцата. От човешко гледище можем да кажем, че вълкът благодари на Бога за овцата, която му е помогнала да задоволи своя глад и да укрепи живота си. Какво заключение можем да направим в случая? Вълкът има едно разбиране, а човек – друго. Какъв паралел можем да направим между съзнанието на един човек и съзнанието на един вълк? Има грамадна разлика и все пак за някого казват: той прилича на вълк. Това значи, че неговото съзнание върви по линията на вълка. Такъв човек не мисли за страданията на другите хора, не мисли дали постъпва правилно, или не.

Но сега въпросът е: в какво седи красотата? Защо за една мисъл, която няма никаква външна форма и е невидима, за едно желание, което е невидимо, за това, което е невидимо, казваме: тази мисъл или това желание са нечисти. Какво се разбира под този израз? Или за една постъпка казваш, че не е добра. В какво седи разликата между изразите „чиста“ или „нечиста“ постъпка; „добра“ или „лоша“ постъпка. Какво се разбира, като се каже, че постъпката ни не е добра?

Преди всичко човек трябва да се избави от своите наследствени черти. Допуснете, че между учениците на един клас има един княжески син, друг е син на

някой барон, на някой консул, а в класа е и синът на един овчар. Княжеският син може да има високо мнение за своя произход. Каква е разликата между кръвта на един овчар и на един княжески син? Има ли съществена разлика между тяхната кръв? Има, разбира се, но е нужен един философски ум, за да я долови. В какво седи това различие? Единият мисли, че стои по-високо, а другият – че е по-низш. Онзи, който мисли, че е по-високо, е князът, а овчарят е на по-ниско обществено ниво. В природата, когато се каже, че някой е княз, тази форма трябва да съответствува на княза. И формата на овчаря трябва да съответствува на овчаря. Но овчари има, които съвсем не са овчари, а има много князе, които са овчари. Разместени са.

Но в кръвта им има разлика. У един княз е развито самосъзнанието; значи, личните му чувства са развити. Той всякога живее в личните чувства, не забравя, че е княз. А пък овчарят смята, че стои по-долу от другите, и мисли, че нищо не може да направи. Князът мисли, че много може да направи, а пък овчарят мисли, че не може да направи кой знае какво – може да пасе само 200 – 300 овце. Князът обаче заповядва на цяла една област.

Нека направим един паралел: ако на овчаря в един зимен ден измрат всичките му овце, истински овчар ли е той? Има нещо, което той не е предвидил. И ако хората на княза почнат да умират, това княз ли е? Има нещо, което му липсва. Когато на един овчар мрат овцете, това показва, че той не е добър. Всички овчари са здрави, понеже овцете им са здрави. Някой път овцете могат да излекуват овчаря. Ако той е болен, овцете могат да го излекуват. Те са в сила да излекуват една физическа болест, но те не могат да се справят с една психическа болест. И ако овчарят е духовно болен, той изморява овцете. Ако физически е болен, овцете ще го излекуват, но ако е духовно

болен, той ще умори овцете. И когато овцете мрат, това показва, че овчарят е болен от една болест, която овцете не могат да лекуват.

Често, когато лекарите лекуват някой болен, стават инфекции и тогава лекарят плаща. Всички болести произтичат от един живот, противоположен на сегашния. И той е много опасен, съдържа най-силната отрова. Това е сега само едно твърдение. Вие може да се чудите какъв е този живот. По-добре да не мислите за него. Какъв може да бъде животът на един вълк? За какво мисли един вълк? От сутрин до вечер той мисли само за кошарите. В Симеоново има една кошара. В Драгалевци също има кошари. Той ги знае много добре и си прави сметка към коя кошара да се насочи. В този случай му помага инстинктът и дългият опит. Той усеща къде пасат овцете, знае как да примами кучетата, но въпреки това, не всякога успява да подкупи тези стражари и да грабне овцата. Ако не успее, пак не се отказва от своето намерение, а обмисля ново нападение. До такова разсъждение идват много често и хората. А всъщност защо трябва да се интересуваме от характера на един вълк? Какъв ще бъде вашият интерес, ако аз почна да ви описвам характера на една въшка, нейните навици, темперамент? Тя си има свое обществено положение, свое разбиране за света и отношение към другите въшки. Тя също има свои предпочитания – обича да се настаня в нечистите, мазните глави. Аз ви разказвам всичко това, но дали наистина е така? Вие се занимавате с философия. Вечерно време, като заспите, знаете ли къде отивате и къде се губи съзнанието ви? Защо като заспите, не мислите така, както в будното си състояние? Казваш: „Ходих някъде“, и не запомняш къде. Как така си ходил, а не си запомнил? Казваш: „Бях някъде“, но съм забравил къде“.

Някой казва, че познава характера на хората. Как го познаваш? В какво седи твоето познание? За да

познаеш един характер, трябва да намериш основната черта, която го определя. По какво се отличава един човек от едно животно? Коя е съществената, отличителната черта на един човек и на едно животно? В човека има съзнание, а у животното няма. Самосъзнанието е специфично за човека, но не и за животните. По какво се отличават ангелите? В тях има свръхсъзнание. На ангелите е непонятно нашето самосъзнание. Всичките мъчения, които сега имаме на Земята, се дължат на самосъзнанието. Защото всяка една погрешка, която направиш, се отразява на твоето съзнание и ти е неприятно. Направил си някоя погрешка, никой не я вижда, но има нещо в самосъзнанието ти, което те мъчи. Никой не те вижда. Господарят го няма, минеш покрай касата, отвориш я, бръкнеш, вземеш десетина златни монети и си отидеш, но си неспокоен; гледаш нагоре и надолу. Където и да ходиш, все тези златни монети изпъкват пред тебе, а господарят ти е практичен, опитен човек. Той забелязва, че останените от него 10 златни монети никъде ги няма. И почва господарят да мисли, да разсъждава, като някой копой да души и наблюдава, докато най-после открива, че ти си ги взел. Твоето сърце трепери, че ще те открие. И съзнанието ти те мъчи. И господарят ти един ден дойде, похлопа на къщата ти и ти казва: „Бръкнал ли си в касата?“ Най-първо искаш да лъжеш, че не си бръкнал, а после си признаваш: „Бръкнах“. Той ще ти държи един морал: „Трябваше да ме питаш. Не е лошо, че си бръкнал в касата, но не трябваше да бъркаш без мое позволение“. В какво седи престъплението? Парите не се ядат. Ти ще ги вземеш от касата и ще ги туриш в джоба. Престъплението седи в това, че ти си бръкнал за тези пари, които в дадения случай не ти са нужни. Това, което в дадения случай не ти е потребно, а го взимаш, то е престъпление. На същото основание, ако приемеш известна храна, която не ти е необходима, ти също правиш престъпление. Някой път се изкушаваш от някоя храна,

която не ти е потребна, наядеш се и от това се получава лошо последствие. Казваш: „Не съм ли свободен да ям?“ Свободен си само тогава, когато имаш нужда. А когато нямаш нужда и ядеш, то е престъпление. Или казано другояче. Това, което Бог не е определил, не го туряй в стомаха си. Това, което Бог не е определил, не го туряй в ума си, това, което Бог не е определил, не го туряй в сърцето си. Това, което Бог не е определил, не го прави, ако искаш да вървиш в правия път.

Та казвам: има един живот, който е противоположен на истинския, има друг, който носи всичкото благо в света, в тоя живот няма никакъв закон, освен едно-единствено правило: ще вземеш възможното най-малко количество – няма да имаш желание да вземеш повече. За този живот можем да дадем следното сравнение: имаш една игла толкова тънка, че с върха ѝ можеш да вземеш не повече от една милионна част от милиграма. Толкова ти трябва. Ако вземеш повече, нищо няма да разбереш. Казвам сега: как ще разберете това? Знаете ли какво нещо е една милионна част от милиграма? Това са такива понятия, както тия на съвременните астрономи, които казват, че най-близката ни галактика е отдалечена от нас на 150 милиона светлинни години. Мярката за светлинна година: пътят, който изминава светлината за една година, като се движи със скорост 300 000 км в сек. Можете ли да си представите 100 милиона светлинни години какво грамадно пространство е? Това не може да си представи никой човек. Един американец изчислява, че нашата Вселена представлява една голяма, ограничена сфера с 6 милиарда светлинни години. За да обиколи светлината цялата Вселена, трябва ѝ 6 милиарда светлинни години. Това са хубави философски въпроси за онзи, който може да ги разбере. Светлината има и други свойства. Едно от тях е, че един човек, за да мисли правилно, трябва да влезе във връзка със светлината. Не можеш да мислиш, правилно, ако не знаеш как да възприемеш светлината. Някои хора

възприемат повече светлина, отколкото им трябва. Казвам: човек има нужда от определено количество светлина, която е условие за ума да мисли. Човешкият ум без светлина не може да мисли. Някоя мисъл е толкова силна, че е непоносима за човека. Някой път хората искат да създадат някоя мисъл, но в това състояние, в което се намираме, една такава мисъл може да ги обремени. Има един такъв разказ: някой си астроном се молил на Бога да му покаже величието на света. Искал той да види какво е Божието величие. И след като се молил 10–15 години, една вечер идва един ангел и му казва: молитвата ти е приета. И го взема. Но ангелът чул един глас, който му казва: измени неговото естество, но остави човешкото му сърце. Всичко друго, освен сърцето, измени! Хваща го ангелът и почва да го носи из пространството. Показва се един свят, друг свят, едно слънце, друго слънце, пътуват, вървят нагоре ден, два, три, четири, пет дена. Той пита: „Няма ли край?“ „Няма.“ „Я ме върни на Земята. Тази работа е непоносима за мене. Не мога да издържа. Страшно е, казва той. Няма край този свят.“

Има едно такова положение: щом нарушиш един Божествен закон, когато се молиш, усещаш, че не те чува Господ, не приема молитвата ти. Преди да си направил прегрешение и се помолиш за някой болен, той оздравява. Но като направиш прегрешението, колкото и малко да е, болният не оздравява. Почваш да търсиш причината в себе си, да се извиняваш. Казваш: „Не съм много грешен. Нямах лошо намерение, пък и малко е прегрешението.“ Може да е така, но факт е, че нямаш сила. Също като при електричеството. Въртиш ключа, не свети. Може би съвсем малко се изисква, за да светне, но контакт няма, ток няма, светлина няма. Знаеш много неща, философ си, но ток няма. Дойде някой, който няма никаква философия, скачи жиците и светва. Такава инсталация сте и вие, затова трябва да изучавате себе си. Трябва да знаеш

как да се извиняваш. Някой път трябва да дойде друг да инсталира. Тези философи, музиканти, поети, това са хора, които могат да направят това. Може да дойде някой поет, музикант, ще се учиш от тях. Например ти не знаеш да пееш. Аз съм слушал много певици, които не ме задоволяват с пеенето си, но не мога да покажа къде е погрешката. Виждам, че тонът не е верен, погрешен е, но как ще ѝ покажеш; трябва да ѝ дадеш образец. Трябва да започна аз да пея. Според мен една от мерките на пеенето е да оставиш певеца да пее както знае. Публиката ще намери начин да изкаже недоволството си.

Наскоро в София дойде пианистът Рубинщайн. Ходих на концерта му. Има музикален талант, има техника, може да респектира с поглед публиката, да пази тишина. Техника и всичко друго има, но има нещо, което му липсва. Динамиката, с която си служи, е по-голяма, отколкото трябва. Бях много близо, трябваше да бъда поне 15 стола по-назад, за да нагодя слуха си към неговата динамика. Аз не зная как той чувства. Не е лоша тази динамика, но не всеки понася. То е като някой проповедник, който, като се качи на трибуната, вика, кряска. Той си мисли, че ще оправи света. Така не се оправя светът. Можеш да навикаш някого, но с това нищо не се постига. А някому можеш да говориш тихо и да те разбира.

Само публиката може да даде оценка при изпълнение на музикална пиеса. Ако публиката със затаен дъх слуша как певицата пее, това значи, че пеенето е хубаво. Лицата на всички са съсредоточени, музиката ги обединява и те стават като един човек. Между артиста и публиката става обмяна. Божественото идва в тях и в тебе. Когато между Божественото и публиката, и Божественото у певеца става обмяна, аз наричам това хубава музика. Иначе това е обикновено пеене. Някой пита: „Как трябва да стане това.“ Аз да ви кажа как ще стане. Правил ли си опит за колко минути се стопява захарта в студената вода и в гореща, до 100

градуса? Във врялата вода се топи бърже. Кога захарта е по-хубава: когато лесно се топи или когато мъчно се топи? Има две мнения: старото мнение е, че захарта, която се топи по-мъчно, е по-хубава. А пък новото мнение е, че захарта, която се топи по-лесно, е по-хубава. При добрите хора захарта се топи по-лесно, а пък при лошите хора захарта се топи по-мъчно. Това е един факт, който аз съм проверил. И вие може да направите този опит, но с часовник, не произволно. При умните, при добрите хора работите стават лесно. При лошите хора работите стават мъчно. Дойде един честен човек, каже ви нещо и всичко става лесно. Дойде един лош човек и работите ви се объркват. То е много естествено: при влага и топлина работите стават много лесно, а пък при суша и студ работите стават мъчно.

Казвам сега: единственият закон, по който трябва да вървите сега, кой е? Само при Любовта, при живота, за който ви говоря – Божественият живот, нещата стават правилно. Само по закона на Любовта нещата могат да станат така, както ти искаш. Но трябва да бъдеш в областта на Любовта. Тази Любов трябва да проникне във всички страни на твоя живот, за да постигнеш това, което мислиш, и да бъдеш доволен в своите постижения. Затова е потребна Любовта. Любовта е потребна, за да постигнеш нещо. Имаш някои скрити желания. Това е хубаво. Не е лошо. Всяка една душа има свои стремежи. Те са Божествени. За постигане на тия стремежи Любовта е необходима като едно условие. Ако няма Любов, няма никакви постижения. А щом няма никакви постижения, тогава животът не може да се прояви. Защо ти е такъв живот? Значи Любовта е едно условие за постижение на онова, което е вътре в нас. Тогава няма какво да питаме какво трябва да правим? Като направя нещо както трябва, аз ще усещам една радост в себе си. Всякога, когато си постъпил правилно, изпитваш радост в своята душа. Не смесвайте обаче обикновената радост

с тази радост, за която говоря. И обикновената радост има своето значение. Но има една особена радост, нея задръжте в себе си. Тая радост никога не я съобщавай на другите хора. Това, което съобщаваши, е изблик, който не можеш да задържиши. Нека си излиза навън. Но тази радост, която е в тебе, ти не можеш да я разправиши, не можеш да я опишеш. А някой те пита: „Защо си така разположен? Да не си получил наследство от някой твой чичо?“ Той не може да си представи истинската причина на твоята радост. А пък това състояние е голямо богатство. С това състояние, гдето отидеш, всички врати са отворени за тебе. Ако нямаш това чувство, всички врати са затворени за тебе. Никой не иска да те приеме. И ти се разочароваши от живота.

Казвам: Любовта е път за постижение на това, което желаеш.

Ти казваши: „Да се обичаме“. Откажете се вече от вашето разбиране на думите: „Да се обичаме“. Мене са ме обичали много хора и после с години трябваше да си лекувам раните. Вие страдали ли сте от любовни рани? Има такива. Когато ти се влюбиши, това е друг въпрос. Но когато в тебе се влюбят! Когато някоя въшка се влюби в тебе, почва да те човърка. Ти изхвърлиши едната, легнеш на леглото, десетина други дойдат. Десетина изхвърлиши, а дойдат 20. Двайсет изхвърлиши, дойдат 30–40. Трябва да бягаши от тях. Няма по-голямо страдание на света от това, да изпитваш неразбраната любов на хората. Аз не зная по-голямо страдание на Земята от това, да изпитваш неразбрана любов. Никакви философи не помагат, никакъв говор не помага. При такава любов плюй на петите си и бягай. От опита, който направихме тази седмица, аз съм доволен. Миналата сряда имавме един опит. Опитът ви е доста сполучлив и бих желал всички ваши други опити да бъдат така сполучливи, както този. Единственият опит, който излезе сполучлив досега, е само този.

„Отче наш.“

ЩО Е ЧОВЕК

9 май 1934 г., сряда, 5 ч с.
Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Размишление.

Ще ви прочета 7 глава, само първите четири стиха от Притчи.

Има едно повърхностно разбиране за нещата. Външно разбиране. Представете си при сегашния строй един син, чийто баща е княз, и друг син, чийто баща е овчар. Каква е разликата между тия двама синове? В свещената книга се казва, че всички хора са родени от Бога. Как е сега възможно да са от Бога родени всички, и единият да е роден от княз, а другият – от овчар? Като почнете да разсъждавате, ще дойдете до логиката на онзи сиромас, който нямал пари да си купи дървено масло, зехтин. Отишъл при свещеника и му казал, че иска да пости. И свещеникът му казва какво трябва да яде: „Свинско месо няма да ядеш. Грехота е да се яде свинско месо през пости. Позволява се боб с дървено масло, а може и без дървено масло“. Сиромасът сварил боба с малко водица и лук. Той имал свинска мас, но му се каза, че не е позволено да се употребява през пости мас. Но му идва наум една идея: със свредлото си пробива една дупка в едно дърво, прекарва маста през дупката и я налива в гърнето. След това отива пак при попа и му казва: „Изпълних, както ми каза. Три пъти ядох боба без масло и три пъти с дървено масло“. Този човек не е някой съвременен, не обича да изопачава истината, той е чистосърдечен и вярва, че като мине свинската мас през дупката на дървото, става дървена. Питам: възможно ли е свинската мас да стане дървено масло? Онзи, който не разбира свойствата на свинската мас и на дървеното масло, той може да се заблуждава. При изключителни случаи свинската мас може да се употреби като лекарство, но трябва да знаеш в каква доза, колко мас трябва да туриш, за да се излекуваш. Обаче какво ще кажеш, ако си вегетарианец? Сега ще ви дам

едно сравнение: кое е по-износно – да угощаваш един обикновен овчар ли, или един княз? Ако ти не си заможен човек, кого ще предпочиташ да угощаваш, княза или овчаря? Князът няма да бъде доволен от това, което имаш. Това е външната страна. Вие трябва да си извадите правило. Казваш: човек трябва да бъде добър. Но какво подразбираме под думата „добър човек“, где се отразява добротата на човека? Ако доброто е плод, щом е на дървото, всяко дърво по плода се познава дали е добро, или зло. Ябълката се познава по плода, крушата, също. Всички дървета се познават по плода. И човек се познава по плода. Но трябва да има един начин за самовъзпитание. Искаш да бъдеш говорител. Искаш да говориш на хората. Представи си, че искаш да приготиш една сказка, оратор да бъдеш, да говориш по всичките правила, как ще започнеш? Как започват сега? Нали сте слушали сказки. Как започва сказчикът? „Почитаеми господа, или уважаеми господа, уважаеми гражданки, граждани.“ А ако е религиозен, ще каже: „Уважаеми братя, или почитаеми братя.“ И след това как ще развие своята реч. Защо почва с думата „уважаеми“ или „почитаеми“? Ти все трябва да кажеш една сладка дума на човека, с която нещо ще засегнеш у него. Всяка дума произвежда у човека особен ефект. Има думи, които ако ги изказваш постоянно, ще продължат твоя нос. Това е отчасти вярно. Има изключения. Има думи, които продължават човешкия нос. Има думи, които продължават човешките уши. Има думи, които уголемяват човешките уста. Има думи, които уголемяват човешките очи. Може с думите да си направиш каквито вежди искаш, но ако знаеш. По някой път аз съм правил опити с животните. Например имате една котка вкъщи. Дадете ѝ сух хляб, отказва да яде. Но вземете малко топла вода, капнете на хляба да омекне малко, намажете го от едната и другата страна с малко сиренце и котката идва, изведнъж се прикомандирова и мисли, че хлябът

е друг. Значи, с малко вода, малко масълце или сиренце въпросът е решен – тя яде.

Вие казвате: трябва да бъдем добри. Не е достатъчно само да си добър – трябва да имаш и други качества. Вие понякога се намирате в положението на княжески синове и мислите за вашата кръв, за вашия произход и постижения. Хубави работи са те. Да кажем, че ходиш в училище и мислиш, че си бил княжески син, имаш това съзнание, но в същото време умствените ти способности не са толкова добри. Другите ученици, които не са от такъв висок произход, са много способни. Питам: какво те ползува твоята титла? Сега може би някои от вас си задават този въпрос – това за мене ли се отнася, или за другите? Доброто е за човека, то не е за животните. А злото за кого е? В Писанието се казва, че всички плодове са създадени за човека, но по някой път и животните ядат от тях. В Писанието се казва, че Бог дал тревата за животните, а плода – за човека.

По някой път ти не харесваш носа си. Защо не го харесваш? Изкуството си има модели. И за всеки един от вас също има модели. Много често вие се заблуждавате от външността. Много несполуки в живота произтичат от човешките органи, които пък са резултат на миналото. Някой път вие може да си държите главата на една или на друга страна, напред или назад. Кога хората почват да се прегърбват – когато остаряват. А старите хора съвсем се прегърбват. У младия, който се ражда прегърбен, има желание да се изправи. А у стария има обратен процес. Той си казва: „Остарях, остарях, остарях“. И се навежда, навежда. Детето казва: „Млад съм“ и почва да се изправя. Това дете действа по законите на внушението на Божествения свят. Докато в тебе действа Божественото, ти си млад. Когато ти не се подчиняваш на Божественото, остаряваш. Остаряването е човешки процес. Като напуснеш Бога, ти си недоволен. Недоволен

си от човешки работи. В Бога няма недоволство. Той е от всички доволен. Щом си с Него, ще бъдеш доволен от всичко. Щом не си с Него, ще бъдеш недоволен. Що е недоволство? Недоимък! Съмняваш се – това е недоимък. Не можеш да помниш – това е недоимък. Не достига умът ти как да мислиш – това е недоимък. Ходиш криво или кракът ти е крив някъде – това е недоимък. Речеш да направиш нещо и се отказваш – това е недоимък. Ти казваш: „Така е нареден светът“. Няма никаква философия в това. Светът не е нареден така. Твоят свят, твоите разбирания са така наредени. Ти искаш да те обичат хората – това е недоимък. Икаш да те уважават – това е недоимък. Икаш да станеш богат – това е недоимък. Икаш да станеш учен, да се подмладиш, да станеш висш чиновник – това е все от недоимък. Всичко това показва негативната страна на живота. Икаш да станеш добър, искаш да станеш светия – също е недоимък. Казвате: „Аз имам стремеж“. Хубаво, този стремеж как ще го изпълниш? Казваш: „Аз искам да изпълня волята Божия“. Това е недоимък. Икаш да изпълниш, а не знаеш как да я изпълниш. Как трябва да се изпълни волята Божия? Представете си, че аз съм поставил две сестри – едната на едната страна на масата, другата на противоположната страна на масата и на средата турям един килограм ябълки, от най-хубавите. Пет големи ябълки има там – един килограм. Всяка една сестра, като погледне, ще иска да изпълни волята Божия. Аз искам да видя как ще я изпълнят. Едната ще погледне, иска да види коя ябълка е най-голямата. Като я види, тя вече туря око на нея. Двете се гледат една друга и се канят – заповядайте, вземете си. Изпитват се. Не искат да изкажат намеренията си. Всяка е хвърлила окото си на най-голямата. И по-безочливата взима по-голямата, а другата е недоволна, но замълчава. Питам: тая, която е взела глямата ябълка, изпълнила ли е волята Божия? За да се реши правилно въпросът,

какво трябва да се направи? Аз бих разрешил този въпрос така, ще кажа: сестро, понеже сте хвърлили око на тази, голямата ябълка, да я разделим на две равни части, може да хвърлим чоп и всяка ще вземе тази половина, която ѝ се падне. При всяко друго разрешение все ще остане известно недоволство. Това е едно малко, микроскопическо недоволство, но при някой дребен повод може да стане голям спор. Нито едната е работила за тази ябълка, нито другата. Домакинята, която е била толкова добра, ги е набрала от своята градина и ги е турила тук. Де е престъплението? Престъплението е в техните желания. Стълкновението е в техните желания. Всяка една от тях има желание да вземе най-голямата. И от затаеното недоволство се заражда грехът. Освен това, ако задържиш тази мисъл по-дълго време, тя ще се отрази на психиката ти и оттам – върху лицето ти. Всяко недоволство е един психически процес. Турете пред един човек хубава, препечена баница и изведнъж ще познаете на какво ниво е неговата психика. Тази баница може да му послужи да прояви въздържание. Да почака, да я погледа, а не да се нахвърли лакомо да яде. И много гладен да е човек, пак не трябва да бърза. Ето как бих постъпил аз: преди да почна да ям, аз размишлявам десет минути. Вземам предвид тези, които са по-гладни от мене и които са по-сити от мене. И без да ме смушават, аз ще си помисля за тях. Няма какво да се смушавам за хората. Ако един човек е гладен, аз се радвам. Ако е сит, пак се радвам. Мене не ме смушава гладът. Гладът не е едно страдание. Гладът е една велика Божествена подбуда. А яденето, насищането, това вече е успокоението. Ти имаш една работа, която трябва да свършиш. Но след нея има и друга. Ти си се наял сега, работата е свършена. След това ядене ти предстои пак работа. Гладен човек аз разбирам този, който е свършил една работа. Според мене, колкото гладът е по-голям, толкова по-голяма

работа човек е свършил. Колкото гладът е по-малък, толкова по-малка работа е свършил. Гладът показва степенята на работата, която човек е свършил. Гладният човек не трябва да се пресилва – това значи, че човек не трябва да умре от глад, не трябва да умре от работа. Всеки един от вас трябва да работи умерено, без пресилване.

Глад има навсякъде. У вас може да има глад за обич. Ти гладуваш да те обичат. Ти можеш да гладуваш да те почитат хората. Не е лошо. Но трябва да се работи. Вие може да имате и глад за любов. Коя е мярката за глада на любовта? Искате да ви обичат хората. Но най-първо вие трябва да обичате. Е добре, с каква мярка мерим обичта си към някого? Аз не се спирам върху обикновените разбирания на хората, понеже те нямат солидна основа. На мене, ако ми дадат един домашен хляб, аз ще го ям, но той е чужд. Не съм го месил аз този хляб. Минал е през няколко ръце. Мога да ям и хляб, който е месен с крака. Много хлебари има, които месят в големи корита с краката си. Много пъти вие ядете пасти, но не знаете как са направени – колко развалени яйца има вътре в тях. И казвате: модна е тази сладкарница. Да, модна, но разваленията яйца са вътре в пастите.

Понякога и ние постъпваме така – кажем една лоша, развалена дума при една сладка, разбъркаш една каша и я поднесеш на хората, не си ли и ти като тази сладкарница? От две сестри едната казва на другата: „Много си груба, сестро“, а тя ѝ казва: „Пък ти си светица“. Казвам: те са две сладкарници. Аз стоя пред вратата на едната и на другата сладкарница и мисля в коя да вляза – в сладкарницата на грубата ли, или в сладкарницата на светицата.

Думата „сестра“ – това е най-хубавата дума. Произходът ѝ е хубав. Сестра – това е най-хубавото име, което можете да дадете на една жена тук, на Земята. И на един мъж най-хубавото име, което можете

да му дадете след баща – това е брат. В който и да е език тези две думи са почти най-хубавите, еднозначещи са думите „брат“ и „сестра“. Когато братът и сестрата в една къща не могат да живеят добре, брат и сестра ли са те? И когато братът не съзнава, че тя му е сестра, той не се обхожда с нея като със сестра.

Всяко нещо си има своята обхода. Вземете музиката. Например, ако вземеш основният тон „до“ като „ре“, това не е правилно. Можеш първоначално да вземеш по-ниско или по-високо. Тогава имаш право, но веднъж ако вземеш основния тон в по-висока или по-ниска степен, то всичките други тонове трябва да имат еднакво отношение към него.

– Да кажем, че ще пеете песента „Бог е Любов“. Как трябва да се изпее песента? Как трябва да се изпеят първите думи „Бог е Любов“. Ти имаш думата „Бог“. Как ще предадеш мисълта си при пеенето? Ами че мисълта сама по себе си е музика. Как ще мислиш? За Бога какво трябва да мислиш, като пееш „Бог“? Ние често произнасяме думите „Бог е Любов“. Всичките блага в живота произтичат от Бога. Всичко онова, към което нашата душа се стреми, всичко онова, за което нашият ум може да мисли, всичко онова, към което нашата воля се стреми, произтича от Бога. И всеки се стреми да отиде при Бога, но как ще познаеш, че си отишъл при Него? Аз ще ви дам една диагноза: реалността в света се отличава по това, че при нея всички противоречия изчезват, понеже в реалността всички нужди, които човешката душа има, се задоволяват. Следователно, ако ти си дошъл до реалността, т.е. задоволени са всички твои нужди, ти си при Бога. И нищо не смущава душата ти. Но ако в душата ти има смут, ти не си при Него. Също като онова дете, което загубило майка си и дълго плакало, а като я намерило, прегърнало я и се успокоило. Майката също се радвала на загубеното си дете. И майката, и детето си обещават никога да не се разделят.

По какво се познава доброто дете? То трябва да познава майка си, да познава нейните желания и да ги изпълнява.

Ние също трябва да изпълняваме волята Божия, без да си правим никакви уговорки. И когато Господ направил човека, знаете ли колко време е мислил какво да бъде лицето му? За всички животни, които създал преди човека, Господ си правел модели. За човека направил един модел, втори, трети, четвърти, но все не ги харесвал. Най-после този, който направил в шестия ден, видял, че е доста сполучлив. (По човешки говоря.) Харесал го. И по какво се отличавал той от другите? Всичките модели, които Господ правил преди този, не можели да стоят прави на краката си. Все падали пред Него. Дигне Господ модела и той падне. И така, докато направил последния модел, който не паднал. Тогава Бог казал: „Този модел ще бъде за човека“.

Щом грешиш, ти не си истинският модел – ти падаш. Каква е сега мярката за човека? Онзи, който като се изправи пред Господа, не пада, той е истинският модел. Има такива модели. (Учителя показва чертежа). Този модел пада ли, или не пада? Я го накарайте да падне! Той се е изправил и казва: „Аз съм от тези, които не падат“. Ние си правим уговорки, казваме си: невъзможно е човек да не падне. Тази уговорка няма място сега, това са минали неща. Можеш да кажеш: „Било е време, когато аз съм падал“. Или казано поточно: било е време, когато всички онези модели, които Бог е направил, все са падали. Но дошло е време, когато Той направил един модел, който не паднал. Следователно аз се спирам на онзи модел, който не пада.

Сега, като изнасям това, каква мисъл остава за вас? Да изпълним волята Божия. Най-първо, за да изпълниш волята Божия, не трябва да падаш. За да изпълниш волята Божия, не трябва да куцаш, не

трябва да бъдеш сляп, не трябва да бъдеш глух, не трябва да те боли стомахът, не трябва да те боли гръбнакът, не трябва да имаш ревматизъм, никакъв недъг не трябва да имаш. „Може ли?“ Може.

Така трябва да бъде. Дали може, или не, то е друг въпрос, но така трябва да бъде. Ти казваш: „Кой може да постигне това?“ Няма какво да го постигаш. Ти си този модел. Ти искаш да бъдеш човек. Човек е същество, което не пада. А в какво седи падането? Когато ти казваш: „Аз не мога да изпълня волята Божия“ – това е падане. Когато казваш: „Аз не мога да се примиря“ – това е падане. Когато казваш: „Това е непостижимо за моя ум“ – това е падане. Като говорим за постижимо, не разбирам да бъдеш като Бога. Постижими неща са всички неща, от които ти в дадения случай можеш да се ползуваш. И после, под постижими неща се разбира и това, да имаш свобода на действие. Не трябва да влизаш в стълкновение с другите хора. А по някой път вие сте в стълкновение с вашите възгледи или в стълкновение един с други. (Учителя показва една сестра и казва: Тази млада сестра не е модел сега.) Някой път ми казват за някоя сестра: „Вижте, тая сестра плаче.“ Трябва да плаче. Без плач работа не може да се върши. Вие сте чудни, когато някой ми казва, че някой плаче. Много добре. Това е една баня. Без мокрене не става. Ти казваш: „Ами много се е наквасил“. Много хубаво стана, че се е наквасил. Похубаво нещо от това няма. Плачът е едно благословение. Измиваш прозорците. Сълзите са Божествената вода, която измива очите, за да възприемат Божествената красота. Можеш да ги измиваш десет пъти на ден. Не е лошо. Но не туряй повече вода, отколкото трябва. Да не става локва долу пред прозорците, когато ги измиваш. Ще измиеш хубаво прозорците и като поплачеш, поблагодари на Бога, че си могъл да плачеш. И виж колко сълзи са излезли от очите ти, след като си поплакал.

Някой път и аз плача! Много плача и аз. Но като плача, гледам дали умът ми се е проявил, дали разбирам по-добре, дали съм по-добре разположен спрямо хората. И плача, плача! И след като разбере, че умът, сърцето и волята ми са вече на място, казвам: няма да плача повече. Умът, чувствата и волята ми се нагласиха. И казвам: плачът си постигна това, което трябваше. За мене плачът е една хубава баня. Излизам си от банята и се обличам. Аз плача, докато се напълни ваната. Моята вана не е много голяма. Тази вана, в която си правя банята, е два и половина милиметра дълга, два милиметра широка и половин милиметър висока. В тази вана се къпя. Ако си купя вана като вашата, тогава трябва да плача цяла година, за да я напълня. Това би било губене на време.

Ние считаме, че човекът е голям. Може да бъде поголям и по-малък – като гайдата. Представете си, че аз направя една гайда от волска кожа. Сега ги правят от овча кожа, но може да се направи голяма гайда от волска кожа. Ако може да се направи един голям орган да свири, то може да се направи и една голяма гайда от волска кожа, за да може да събира повече въздух. Това е само за обяснение.

„Отче наш.“

БОЖЕСТВЕНИЯТ ФИЛТЪР

16 май 1934 г., сряда, 5 ч с.
Изгрев – София

„Добрата молитва.“

Размишление.

Ще прочета II послание към коринтяните, част от втората глава (ст. 5 – 12).

Сега всички вие познавате живота на малките деца. Той е красив. Всеки ден майката къпе своето малко дете, люлее го в модерна люлка, кърми го 5 – 6 пъти на ден, прегръща го, милва го, целува го, повива го, развива го. Някой път то плаче. Майката се чуди как да разбере защо плаче. Всички познавате живота на малкото дете, защото всеки възрастен е минал през тази фаза на живота. Да кажем, че ти се чувствуваш много добре като малко дете, в люлката. Майка ти те завива, къпе, облича, храни. Но един ден тя изменя своето поведение спрямо тебе, ти не разбираш защо – объркваш се. Ти мислиш, че майка ти вече не те обича. Досега си мислил, че тя е станала майка единствено само за тебе. Знаеш ли какво трябва да се разбира под думата „майка“? На земята ние считаме майка тази, която ражда, отглежда едно дете. Ако майката ражда и отглежда детето, тогава каква е службата на бащата? Ако майката ражда и отглежда, какво прави бащата? Така, както бащата и майката са разделени, вие не може да имате една правилна идея.

Какво отношение имат тези две криви линии? На коя ще дадете преимущество? Коя линия в тези е по-важна? Това е само за изяснение. Ето какво трябва да се разбира: аз да държа в ръката си парче хляб. Мога да разгледам от научно гледище съставните му елементи. Може да го изучавам и с ръката си, само да го пипам. Но има и друго едно познаване. Този хляб аз го приемам в себе си. Така ще позная каква е силата му. Ако хлябът не ме подкрепи,

казвам, че този хляб не е хубав. Сега да направим един паралел: в какво седи новото учение? Ако това учение може да подкрепи твоя ум, то е добро. Ако не го подкрепи, то не е здравословно. Ако от тези две линии А представлява бащата, В е майката, те макар да са разделени, имат връзка помежду си. Представете си, че имате един извор в точката „а“. Водата е слязла по една тръба, тя е невидима. После излиза от другата страна. От где е дошла тя, това не виждате, но там, където излиза, вие я виждате. От майката животът се ражда, но не влиза там. Животът е влязъл през бащата и е излязъл през майката. Това същество, от което излиза животът се нарича Бог, а пък това същество, чрез което животът влиза, се нарича баща. Баща за вас е този, през който сте влезли, и майка за вас е тази, през която сте излезли. Може да си го определите и другояче.

Ще пренесете сега вашият баща и вашата майка по-дълбоко в себе си: кое е онова, което може да ви даде разположение? Например вие сега мислите за Бога и казвате: „Какво нещо е Господ?“ Това, което ви дава живот, е Бог. От Него иде животът. Ние всички сме обградени с въздух. Но ако нямаме известно отношение към този въздух, ще можем ли да се ползваме? Този въздух трябва да влезе в нашите дробове. И след като влезе, трябва да можете да се ползвате от него.

Какво трябва да се разбира под думите „отношение към въздуха“? Ако земята не възприема едно зърно, ако не го обгърне като майка, това зърно не може да расте. С въздуха, който в дадения случай влиза в дробовете ви, вие не можете да направите това, което прави земята със зърното. Зърното ще остави нещо на земята и може да вземе нещо от нея. В дадения случай земята е майка, а пък Слънцето отгоре, което грее, за житното зърно е баща. Бащата е Слънцето, а пък долу майка е Земята.

И за хората е пак същото. Сега онзи, който разбира

философията, той няма да счита земята за мъртва. Тази мъртва земя е дрехата на вашата майка, нейната делнична дреха. Вие сте на нейния гръб и тя ви носи, както майките носят някой път децата си на своя гръб. Вие ходите по Земята и казвате: „Коя е майка ми?“ Обикновено посочвате жена като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди“. Но утре вашата майка умира, изгубва се и вие не знаете къде е отишла. Вашата майка е влезла във вас. Законът е такъв. Вие преди да се родите, преди да дойдете на света, бяхте в майка си и за да се родите, излязохте от нея. Сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влязат в синовете си. И майките умират, за да влязат в дъщерите си. После майката ще излезе от дъщеря си и ще си каже, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили като деца. Кое ви заставя да влизате? Старостта. Тя заставя майката да влезе в дъщеря си. А пък младостта заставя майката да излезе от дъщеря си. Старостта заставя бащата да влезе в сина си, а пък младостта го заставя да излезе от него. Искам да ви обясня един закон: защо човек трябва да влезе в Бога? Защото, след като си отеготен, отиваш при Бога, за да се обновиш. „Отеготяване“ аз наричам греховете. Ти си остарял, животът ти се е обезсмислил. Какво трябва да прави такъв човек. Защо хората като остареят, стават религиозни? По много естествен път! Ти трябва да влезеш в Бога. Ти си остарял и няма какво да правиш. Ще влезеш в Бога. Защо? За да се подмладиш, нищо повече. Защото, ако не влезеш в Бога, страданията ти ще останат. Като влезеш в Бога, ти се освобождаваш. До последната митница твоите кредитори ще те преследват. А като влезеш в Бога, никой от тях не отива по-нататък. Това е последната митница и твоите кредитори казват: „Оставете го вече, той отиде на другата граница“.

Когато ние говорим за Любова, какво подразбираме?

Вие казвате, че обичате някого. В света има любов на сенките. Да любиш една сянка е приятно, но това е една временна реалност. От сенките на любовта произтичат всичките разочарования в света. Сенките са потребни лятно време. В горещо време много е приятно там, отлична е сянката. Но сянката зимно време, при 35 градуса студ, какво ще те ползува? Тогава, освен че не обичаме сенките, но търсим друго нещо.

Истинската Любов е път за влизане в Бога и излизане от Него. Под Любов аз всякога разбирам живот. Това е подмладяване или придобиване на онова съзнание, в което човек почва да живее. Няма по-хубаво нещо от това, да съзнаваш, че живееш. Да съзнаваш, че си сиромаш, че си невежа, че си учен, че си грешен и пр., това не е живот. Че си учен човек, това е облекло. Че си здрав, това е друго облекло. Че си някой много добър човек – това е трето облекло. Всичките качества, които човек може да има, това са все премени, с които можеш да се облечеш.

Животът е това, към което ти се стремиш и което осмисля твоето съществуване. Животът се осмисля само когато живееш в Любовта.

По някой път говорите за Любов към Едного и Любов към мнозина. Това е едно голямо противоречие. Човешкото съзнание е толкова ограничено, че в даден случай ти не можеш да обичаш двама души еднакво.

Сега, какво подразбирате вие от ваше гледище под думата „Любов“? Да кажем, че вие сте един пътник. Някой път ви приемат добре, нагостят ви, дадат ви подслон за един, два, три дена. Вие считате това за добра обхода. Тези хора имат хубаво чувство, известно разположение към вас. Но Любовта има и други изяви. Човек сам по себе си прилича на едно платно, една лента. Онзи, който ви обича, с един магически фенер раздвижва тази лента и по нея се явяват картини. Ти все едно, че си на театър, на кино и този, който те обича, с фенера ти филмира различни картини, в

които и ти вземаш живо участие, ходиш, движиш се. На платното всичко е живо. Ти се радваш на картините. Но случи се, че този оператор намери един ден друго някоя платно и обърне апарата си към него и почне да го занимава. Той се радва, а ти скърбиш, защото на твоето платно нищо не се изобразява.

Съзнанието – това е платното. Когато някой ви обича, той проектира върху вашето съзнание всички ония мисли, форми, които има за вас, и вие виждате грандиозни картини. Но трябва да знаете, може да насочи и към картини на друго платно. Какво чудно има в това! Един кинооператор само на един театър ли трябва да представя своите филми? Той през целия си живот трябва да прожектира своите картини. Какво престъпление има, ако това прави на едно или на друго платно? Има ли престъпление в това, кажете ми? Казваш, че еди-кой си не те обича. Трябва разбиране. Онзи, който те обича, дали го познаваш, или не, той всякога има едни и същи качества. Щом се приближиш до онзи, който те обича, веднага ще почувствуващ един импулс, радост, осмисляне на живота. Всичко се осмисля, като че цялата вселена се отваря пред тебе. А пък щом се отдалечиш от него, свива се сърцето ти, животът ти се обезсмисля. И когато се отдалечиш на последната граница, казваш: „Не си струва да се живее“. Как се казва тази, най-далечната точка? (Афелий.) А как се казва най-близката точка? (Перихелий.) Най-близката точка – това е най-пламенната Любов. Когато човек е в тази точка, все едно, че е запален от четири места. Горят краката му, ръцете му, главата му, сърцето му – всичко гори. Светлината минава през теб и те осветява. А пък най-далечната точка е тъмна, загаснало е, както месечината. Едва мъждеее. Въз основа на този закон и ние ту се приближаваме до Божественото съзнание, ту се отдалечаваме. Тогава, по обратния път ние казваме, че Слънцето се отдалечава от Земята. Струва ни се, че Слънцето се върти около Земята, така, както го виждате, изглежда, че Слънцето минава

под Земята. Така ви се струва. А всъщност Слънцето съвсем не минава под Земята. Струва ви се, че Слънцето се движи, а всъщност се движи Земята. Когато вие се приближавате понякога при Бога, мислите, че Бог се отдалечава. Бог в своята същност си има свои движения. Но Неговото движение е правилно, а пък ние се движим по една много неправилна линия. Не сме установени още в живота. Или както казвате вие: „Неустановена е още нашата Любов“. Това показва, че човек се движи по един неустановен път. Ти понякога казваш: „Този човек искам да го обичам повече“. Може ли един човек да се обича повече или по-малко? Обичаш един предмет повече, повече ще се занимаваш с него. Златните пари ние можем да ги турим в горния джоб, а пък медните пари, в долния джоб. Някой път златните пари туряме в особени кожени кесийки, ограждаме ги с особено внимание, а пък медните туряме така просто в джоба си и казваме: „И да се загубят, нищо“. А към златните пари сте много внимателни. Постоянно проверявате дали златната монета е в джоба ви, или се е загубила. Отношението, което имате към една медна монета и към една златна монета, е различно, както е различна цената, която имат. Но те са обикновени неща.

Ти не можеш да живееш, ако няма кого да обичаш. В света не може да се живее без Любов. Трябва да обичаш някого. Дали искаш, то е друг въпрос. Ти ще обичаш поне одного, а пък Божественият, далечния идеал е да обичаш всички. Ако не можеш да обичаш всички, това показва, че си в началото на своето развитие, а ако поне един не обичаш, това показва, че си вече в областта на смъртта. Да обичаш само един, това значи, че едвам си се родил, едвам си се запознал с Любовта. А пък идеалът е да обичаш всички.

Сега във вас се явява противоречие – имате предвид човешкото тяло и казвате: „Как може човек да обича всички хора?“ Според това разбиране всичко хора не могат да се обичат. Да обичаш къщите на всички хора

е практически невъзможно. Например, да кажем, че обичаш къщите на 30 души, големи къщи, направени от камъни, и всяка къща да има по 30 стаи. Щом ги обичаш, всеки ден трябва да отидеш да изметеш тези 30 стаи. Питам: ще имаш ли достатъчно време да изметеш тези 30 стаи. Иска се работа. Щом са в една къща 30 стаи, то в 30 къщи – 900 стаи. Колко минути ви отнема измитането на стая, 4 – 5 минути. Кой от вас е гледал часовника си? Нито един от вас не е извадил часовника си, за да знае за колко минути измита стаята си. Не е грях това. За следващия път ще проверите и ще кажете за измитането на една стая колко минути и секунди са нужни. Ще извадите часовника и ще гледате.

За нас хората са само проводници, условие. За нас те важат дотолкова, доколкото могат да станат проводници, условия да придобием Божията Любов. Защото хората са нужни. Ние нямаме още пряко общение с Бога по единствената причина, че Бог е толкова възвишен и чист, а нашите мисли и чувства не са така чисти, вследствие на което между Бога и нас трябва да има ред създания, същества: тези същества представляват пластове и нашите мисли и чувства, като минават през тях, се филтрират и пречистени отиват при Бога. Та всеки човек може да е филтър за вас и вие да сте филтър за него по отношение на Бога. Това е закон. По някой път вие се намирате в затруднение – не можете да филтрирате водата. Тогава трябва да извадите филтъра, да го почистите, да го измиете. За да ви обича някой човек, той трябва добре да филтрира вашите мисли, чувства, които възприема, и които предава. Да кажем, че имате един филтър, през който прекарвате водата. По някой път водата не се филтрира както трябва. Тогава онези, които се занимават с филтрите, трябва да ги пречистят. Водата не е чиста всякога.

Понякога вие чувствувате, че Любовта на някого към вас не е толкова благородна. Това се дължи на

следното: като е минала водата пред филтъра, останала е малко кал, вследствие на което вие чувствувате недоволство.

Вие имате едно съвсем първично разбиране за живота. Казваш: „Господ ме е забравил“. Какво ще застави Господ да ни забрави? Той може да ме е забравил, както майката забравя децата си. Оставил Бог всичко на мое разположение, дал ми е отлично сърце, ум и воля, заминал по работа и не мисли за мене. Той казва: „Аз имам голяма работа, ще я свърша“. Когато аз мисля за Бога и Той мисли за мене. Когато аз не мисля за Бога и Той не мисли за мене. Щом искам Бог да мисли за мене, аз почвам да мисля за Него. Щом мисля за Него и Той мисли за мене. Няма две мнения по това. Ти си скръбен. Защо? Защото Бог не мисли за тебе. Какво трябва да правиш? Помисли си за Бога и веднага скръбта ти ще изчезне. Гладен си, нямаш хляб. Помисли за хляб и той ще дойде. Така е в живия, в реалния свят. Този свят, в който живееш, не е реален. Той е свят на заблуждение, на сенки. В реалния свят, като помислиш за нещо, то е вече при тебе. Ти си гладен. Помислиш за хляба, и хлябът е при тебе. Помислиш ли, че дрехите ти са овехтели, хубавите дрехи ще дойдат. Остава само да ги облечеш. Пък и там хората не се събличат. Човекът там мисли, че е облечен в дрехи и наистина е облечен. Той само като си помисли, че е облечен, и вече е облечен. Как се е облякъл, и той не знае. Каквото помислиш, става. Там, като помислиш, че си обут, веднага си обут. Как е станало това – не знаеш. Искаш да знаеш какъв е онзи свят, нали? Ето какъв е.

Не мислете за онзи свят, ами изучавайте този. Животът има две страни: една външна, която представлява материалния живот. Има и друга страна – духовна. В материалния живот, в който взимаме участие, най-важното е да ядем, да се обличаме. В духовния живот ние не взимаме участие и нещата стават по-лесно. Вътрешният живот се поддържа с

много по-малко усилие от външния, за който са нужни големи усилия, в които и ние трябва да вземем участие – много трябва да работиш, за да придобиеш храната си. В духовния живот всичко става лесно. Като влезеш в него, пари не ти трябва. Ти като помислиш за хората, те ще дойдат при тебе. Каквото помислиш, всичко става. Искаш да станеш цар на един милион хора. Тези хора ще дойдат реално. Искаш да бъдеш цар на сто милиона хора. Те ще дойдат. А когато ти дотегне и искаш да останеш сам, оставаш. Това ви се струва като приказка от 1001 нощ. Искаш да имаш десет милиарда книги. Ще ги имаш. В сегашния живот ви трябва пари. Нямате ги. Ще ги придобиете. Къща нямате. Ще придобиете къща. Това е външният живот: „Аз искам да бъда духовен, искам да имам само колкото да преживявам“. Не казвайте „колкото да преживявам“. Да преживяваш, значи да преживяш, както добитъка. Не, ако имаш богатство, да бъде голямо, за да си доволен, а не само да се залъгваш с едно парченце хляб; но като се наядеш, да ти е приятно. И всички вие си припятствувате в живота по единствената причина, че онова, което желаете, сами го разрушавате. И без да знаете, си създавате своето нещастие.

Ти обичаш някой човек и си казваш: „Май много го обикнах“. Така ти разрушаваш нещо хубаво. В тебе настанва реакция и казваш: „Не трябва да го обичам толкова“. Не се говори така. Никога, на никого не казвай, че не го обичаш. Това е едно противоречие. Какво трябва да кажеш тогава? За да обикна един човек повече, аз трябва да обичам още един. За да обичам и двамата повече, аз трябва да обикна трети. А за да обикна тримата повече, трябва да обикна четвърти. Вие не разбирате закона. Ти казваш: „Ти трябва да ме обичаш“. За да го обикна, аз трябва да обикна втори. Цял скандал се вдига тогаз. Невъзможно е да се усили любовта ти към одного, ако не обикнеш втори. Явява се едно противоречие в твоето съзнание. Възможно ли е това? Вие туряте един въглен на

огнището. Искате да усилите огъня. С един въглен може ли да усилите огъня? Ще турите втори въглен. И тогава огънят ще се усили. Искате да усилите огъня на двата въглена. Ще турите трети въглен. За да стоплиш ядене, не трябва само един въглен. Два, три, четири – десет въглена трябва да събереш. На десет въглена най-малко трябва да събереш топлината, за да сготвиш едно ядене.

Ти питаш: „Нужна ли е Любовта в света“. Вие си готвите яденето на нея, нищо повече. Смисълът на Любовта е в това, да си сготвиш яденето. Някой, след като си сготви яденето, казва: „Не те обичам“. Добре, но утре пак ще ти потрябва. Някой казва: „Обичам го“. Гледай тогава хубаво да си сготвиш яденето, да не прегори, защото после няма да го харесаш. Някой казва, че не ме обича. Щом казва, че не ме обича, той не е гладен, но като огладнее, ще ме потърси. Вие сега не разбирате мисълта ми. Как да свържем тези понятия: Любов, ядене и огън. Една мисъл, която не е правилна, хвърля сянка. Искам да ви дам мисъл, която да ви даде подтик да мислите. Че не можете да ме разберете, това нищо не значи. Че не можете да видите какво има отгатък Витоша, това нищо не значи. Като идете на Витоша, ще го видите. Че някои неща не ги разбирате, това не е грях. Вие се радвайте на това. Като има неща, които не разбирате, има други неща, които разбирате. Радвайте се за онова, което разбирате. А това, което вие не можете да направите, има други същества, които могат да направят. Но вие мислите, че за вас важи само това, което знаете и можете да го направите. Това е първият, материалният живот.

Вие трябва да се радвате не само на вашите придобивки, но и на придобивките на всички, защото, ако не сега, то в бъдеще ще станат и ваши.

Доброто, което другите придобиват, ще бъде ваше добро. И доброто, което вие придобивате, ще бъде добро на другите.

Затова всички трябва да се обичат И всички трябва да знаят, да бъдат щедри, да дават Това, което вие и другите придобивате, един ден ще бъде общо достояние Това е Божественото благо, което хората ще придобият, когато разберат този закон

„Отче наш “

ПРЕД ШЕСТАТА ВРАТА

23 май 1934 г., сряда, 5 ч с.
Изгрев – София

„Отче наш.“

Размишление.

Прочете се трета глава от Послание към ефесяните, от третия стих до края.

За размишление вземете 17, 18 и 19 стих.

Има второстепенни неща, които отвличат вниманието на хората. Когато човек измръзне зимно време, престава да мисли. Вниманието му е съсредоточено само върху ръцете, върху тези удове, които са изгубили своята топлина. Аз наричам измръзване, или изстиване положението, когато нямате какво да ядете или пиете, или когато нямате пари. Това е измръзване. Вие сте имали дреха и ви е било топло. Но ако през зимата вземат дрехата ви, започваш да се свиваш. Казваш: „Няма да я бъде тази работа“. При дадени условия това е вярно. Като дойде пролетта, дебелиите дрехи вече не са нужни. През лятото условията се подобряват още повече, докато дойде другата зима и тогава наново изпъква въпросът за облеклото – чудиш се какво да правиш. Какво трябва да прави болният? Най-първо трябва да диша. Трябва да бъде в постоянна връзка с процеса на дишането, за да оздравее. После, той трябва да се храни. И най-после, трябва да мисли. Вие сте дошли до една фаза от живота си, при която трябва правилно да мислите. Понякога вие си представяте, че мислите, а всъщност – чувствувате. Безпокоиш се, недоволен си. Това не е мисъл. То подбужда към мисъл. Или си неразположен. И това не е мисъл, но подбужда към мисъл. Или имате съмнение. И това не е мисъл. Или имате някакво недоволство. И това не е мисъл. Или вярата имате. И това не е мисъл. Някой път вие сравнявате вашите възгледи с други, за да видите кой възглед е прав. Това още не е мисъл. Когато се дойде до чистата мисъл, тя освобождава човека от всичките противоречия. Тя е над проти-

воречията. Ти си господар, капитан, караш парахода, дето искаш. Когато нямаш обаче тая мисъл, ти приличаш на един плувец, който се държи за една малка отломка и не знае дали ще излезе на брега, или не – плува без посока. Вие трябва да се освободите от всякакъв произвол. Някои от вас сте на по-голяма отломка, някои – на по-малка, но не сте господари на положението. Вие сега мислите, че сте господари на своята съдба. Това е малка отломка. Казвате: „Каквото Господ даде“. Но върху тази мисъл, „каквото Господ даде“, вие не се задълбочавате. Вие мислите: „Като даде Господ изобилно“. Но утре, ако не ви даде Господ изобилно, вие се усъмните и вярата ви отслабва. Като се разболеете, пак ще изгубите вярата си. На какво се дължи това? Кои са причините?

Казвам: трябва да дойдем до чистата мисъл или както е казал апостол Павел в стиховете, дадени за размишление от 17 – 19 ст., вие не можете да дойдете до чистата мисъл, докато не любите. Там е казано, че Любовта Христова превъзхожда всяко знание. Това, което ние знаем, в дадения случай не може да ни помогне. Например един професор, който е свършил 4 факултета, заболява. Какво го ползува всичкото му знание? Ако е следвал право, той знае всички закони, ако е естественик, знае всички животни, ако е следвал астрономия, знае много работи по астрономия, но какво го ползува това? Вика един лекар и от него чака помощ. И лекарят му предписва лекарство и на този, който всичко знае, казва като на малко дете: „Ето един цяр. Ще вземаш по 3 капки сутрин, на обед и вечер“. Питам: това естествено лекуване ли е? Ще вдишаш дълбоко, ще задържиш въздуха 30 секунди, след това ще издишаш. Това ще повтаряш много пъти – то е естествено лечение. Какво ще ви ползува този лек, който ви давам чрез вдишване? Той може да ви ползува само ако имате чиста мисъл. Вие не се спирате върху

обстоятелството, че ние живеем в няколко свята. Има едно втичане. Например обичаш един човек и мислиш за него. Но някой ден се затвори вратата, нещо хлопне някъде. Мене ми разправяше един съдия, който беше се заинтересувал от окултната наука. „Усещам на главата си нещо отворено и разбирам, че правилно постъпвам. От горе ми иде просветление. Но един беден направих погрешка, нещо хлопна и се затвори. Какво ли значи това?“ Не се минават два-три месеца, българите отстъпиха Одрин, той остана в града и турците го убиха. Ако беше отворено онова място горе, не щяха да го убият. Той направи погрешка, връзката му с невидимия свят се прекъсна и беше убит. Докато сте свързани с Любовта, вие сте гарантирани. Прекъснете ли Любовта, като този съдия, могат да ви претрепят някъде. Може да имате знания. Например той имаше знания. Трябваше да се оттегли от Одрин, но остана с мисълта, че като дойдат турците в Одрин, няма да му направят нищо, а те го претрепаха.

Та когато говорим за Любовта, подразбираме единственото сигурно място. Там можете да бъдете сигурни. Когато сте свързани със света на Любовта – Божественият свят, тогава има кой да ви пази. Това е най-естественото положение. Всяко друго разбиране на Любовта не отговаря на истината. Вие мислите, че Любовта съществува на Земята, извън онзи свят. Не, това е погрешно. Има една връзка, на която всякога може да разчитате, както водата, която иде от един извор, а не тази, която е в шишето на вашата маса. След половин час, след един час, няма да знаете от де да вземете вода. Не да имате един хляб само и утре да не знаете от коя фурна да вземете хляб, но да си имате една фурна, от която хлебарят всеки ден ще ви носи по един хляб и ще ви го дава. Това е, ако имате връзка. А ако нямате връзка, всеки ден ще търсите хляб във фурните и някой път ще кажете: „Ще се

гладува“. Та, трябва да се пази връзката. Това е мистичната връзка. Тази връзка трябва да се създаде. Много пъти вие считате неестествените връзки за естествени. Кой са неестествените връзки? Временните връзки са неестествени. Да предположим, че разрешавате една задача. Ти мислиш, че знаеш. Например, решавате задачата 5×5 (25), 5×25 (125), 5×125 (625) или 5×625 (3125). Колкото отивате по-нагоре при това умножение, ще се намирате в по-трудно положение. Отначало лесно, но като умножавате по-големите числа, работите ще се усложняват. Най-лесно се умножава на 10 – поставяш нула от дясната страна на числото. Да кажем умножавате 12 по 10. Най-хубавото умножение е, като туриш нула от дясната страна на някое число. Нулата всякога умножава с десет. Например от 12 получаваме 120. Втората нула умножава пак с десет, третата също и т.н. По този начин получаваме 120 000 – това е най-лесното увеличение. Но като дойде до другите видове умножение, то е вече по-сложно. Например, ако удвоявате или умножавате с три, с четири или с пет, тогава задачата се усложнява. Трябва да изучавате отвличените числа, защото те имат отношение към законите на живота.

Освен това, в даден случай да можете да съпоставяте нещата. Имаш едно желание. Трябва да имаш и мисъл. Например виждаш едно агне, което се е изгубило в гората. Ти си месоядец. У тебе се заражда желание да го вземеш, защото от това агне ще стане хубаво печено. В дадения случай трябва да решиш по правилата на математиката трябва ли да заколиш агнето, или не, да го оставиш ли да живее, или да го изядеш. Представи си, че три дена си бил гладен. Какво трябва да направиш. Да остарим въпроса за агнето. Вместо него, поставям по-другояче въпроса, малко опростявам, правя трета задача – по-разбрана. Представи си, че нямаш пет пари в джоба си и три

дена си гладувал. И ето пред тебе купчина от 100 английски лири. Какво ще направиш? Ще търсиш ли кой е господар на парите? На агнето можеш да търсиш кой е овчарят. А какво ще правиш с английските лири? Ще ги туриш в джоба си. И след това какво ще стане с тебе? Ти ще имаш съвсем друг вид. С тези пари в джоба си ти ще се изправиш, ще се ободриш. Това ще се дължи на мисълта, за твоята сигурност. Казваш си: „Уредена е моята работа, за една година имам препитание“. Но иде един човек и ти казва: „Господине, вие не намерихте ли пари?“ Какво трябва да му кажеш? Вече се помисли осигурен за цяла година, но онзи пита: „Намерихте ли пари?“ Какво трябва да кажеш? Първата задача я разреши и помисли, че си осигурен. Но сега работата се усложнява. Ти можеш да кажеш, че не си видял нищо. Но той ще поиска да бръкне в джоба ти. Поглеждаш го – той е два пъти по-силен от тебе. Значи, като поиска да бръкне в джоба ти, трябва да му позволиш, инак той и без позволение ще бръкне. Тогава?

Вие по някой път разсъждавате като малките деца. В ума на малките деца има една идея, която е вярна по отношение на Божествения свят. Те мислят, че като техният баща силен човек няма в света. Че баща им всичко може да направи. И после, като израснат и научат, че техният баща не може да направи всичко, ступва се нещо в тях. Като го закачи някое дете, то казва: „Аз ще кажа на баща си, тогава да видим какво ще става с тебе“. По отношение на Божествения свят тази идея е вярна. Вярна е, че няма друг като бащата, който е създал всичко. Но понеже връзките ни с този първичен свят не са силни, понеже втичането на тези духовни сили е прекъснато, ние имаме странично втичане, имаме понятие за Бога чрез отражение – едно отражение, второ, трето и пр. Например, да кажем, че някой ви носи писмо от баща ви, понеже нямате

пряка връзка с него. Може да сте в странство, получавате писмо, но дали това писмо, което сте получили, наистина е от баща ви? Може някое друго лице да ви пише от негово име. Някой казва: „Мен Господ ми говори“. По какво познаваш, че Господ ти говори? Тези въпроси може да си зададе всеки. И винаги човек трябва да си го задава и сам да си го разрешава. Защото щом аз ти го задам на тебе и ти ми го зададеш, така въпросът не се разрешава, защото той има чисто материален характер. Как ще познаеш дали Господ говори? Аз никога не питам хората как познават, че им говори Господ. Аз зная закона: както говори Господ на мене, говори и на другите, затова не питам как им говори. На един англичанин ще говори по английски, на французина – по френски, на немца – по немски. Китаецът какво ще каже? Евреинът ще каже: „Адони“. Адони значи господине. Зависи от езика. Него трябва да знаем. Има един език, на който хората трябва да говорят. Този език е разумен. В Божествения свят няма време – там, като ти кажат една дума, трябва веднага да я разбереш. В Божествения свят няма да ти говорят с часове, както аз ви говоря. Там времето е малко; ще ти загатнат нещо и ти всичко ще разбереш. А пък тук ще ти говорят един час и ще кажеш: „Нищо не разбрах“. Говорят ти още един час, два часа и повече, и въпросът остава пак неразбран. А пък в Божествения свят не е така. Там, като кажат една дума, достатъчно е.

Ти можеш да се усъмниш, че с една дума може всичко да се разбере. Може ли да ми кажете такава дума? Хайде, аз ще ви улесня: „Обичам те“. Като кажа тези думи на онова, бедното момиче, то тая мисъл заработва в него. То знае, че ще има дрехи, обувци, къща, училище и пр., цял един красив свят се отваря пред нея. Кажат ѝ: „Не те обичам“, веднага този свят се затваря. „Обичам те“ – власт имаш. „Не те обичам“

– вълн от властта си, безсилен си. В Любовта е силата на човека. Любовта е това, което дава сила на човека, Любовта отваря простор. Щом дойде Любовта, за тебе се отваря цял един свят. Няма вече какво да ти се разправя за този свят. Ти го виждаш, ти живееш в него, ти си в него. Няма какво да ти се обяснява. Неща, които се обясняват, принадлежат на един свят, който не е реален. Има едно платно, на което с магически фенер проектират картини върху него. Но това е отражение на една друга реалност. Може да виждаш хора, може да слушаш как говорят в един филм, В този филм нещата са отражение на една съвсем друга реалност. Та и човек често се намира в един свят само на отражение, не е в един реален свят. Някой казва: „Ходих в астралния свят“. Астралният свят не представлява една реалност, той е отражение. Вие сте ходили в един тон-филм. Нищо не е реално там. Те са сенки там. Ти казваш: „Но говориха там“. Това са сенки. Платното говори. Тази лента, която минава, говори. Но това не е реалност. Вие щом влезете в един свят, който е реален, в един свят на Любовта, вие ще имате връзка с живи същества, които представляват абсолютна реалност. Когато ви се каже: „Обичам ви“, вие имате връзка със същества, а не слушате въртящи се плочи. Една плоча, като се върти, десет пъти може да ти каже: „Обичам те“. Може да турите една плоча, която казва: „Обичам те, обичам те, обичам те“, но ако разчиташ на тая плоча, ще останеш само с думите, а в реалния свят съществата имат друго отношение. Реалността се отличава с това, че всякога е в сила да те преобрази. Когато реалността дойде в болния, този живот преобразява човека, прогонва болестта от него. Когато дойде една Божествена мисъл, тя премахва онези мисли, които спъват човека, прави го свободен. Вие сте в един свят на постоянно освобождение. Не мислете, че един човек може да се освободи изведнъж.

От едно нещо може да се освободи, после от друго – от много работи трябва да се освободи. Не мисли, че като се освободиш, ще прекъсне връзката ти с другите хора.

Някои казват: „Аз не искам да имам връзка с грешните хора“. С кого ще имаш връзка тогава? Да си представим, че прекъснеш връзката със всички хора. Тогава можеш ли да живееш на Земята? Щом прекъснеш връзката си с другите хора, трябва да заминеш за онзи свят. Има една връзка, която ни свързва с добрите и лошите хора. И ако прекъснеш тези връзки с тях, веднага ще заминеш от този свят. И там после ще се създадат други връзки. Соломон казва, че в смъртта нямамо възпоменание. Той е бил много добре запознат със света на илюзиите. И всичко, което той описва в Екlesiаст, това се отнася до астралния свят. „Суета на суетите, всичко е суета“ – това е астралният свят. Той казва, че едно и също нещо се случва с всичките там. Нали един филм и царят, и всички други хора ще го видят по един и същ начин? Но съществува един свят, дето учението на Соломон не е валидно. „Суета на суетите, всичко е суета“. Питам, ако всичко е суета, защо Соломон е писал за суетата? Тогава и това, което е писал, и то е суета. Защо иска да ни убеди, че всичко е суета? Аз питам Соломона: защо иска да ме убеди, че всичко е суета? Аз го разбирам. Соломон казва: „Това, което аз представям, не е реалност. Всичко това, което аз знам, е суета, но има нещо, което аз не зная, и което не е суета. И затова потърси това, което не е суета.“ Едно и също нещо може да се случи и на грешния, и на праведния. Ти казваш: „Как така?“ И грешният като съгрешни, страда, но и праведният като съгрешни, и той страда. Но и другото е право: грешният, като постъпи съобразно с правдата, макар и да е грешен, с него ще се случи това, което се случва с праведния. И

праведният, като постъпи грешно, с него ще се случи това, което се случва с грешния.

Вие всички искате да знаете края на нещата. Казвате: „Какъв е крайт на нещата?“ Ето едно нещо (Учителя показва молива, като го държи за двата края). Какъв е крайт сега? Тези два края са свързани с мене. Но ако искате да знаете единия край, ако само единият край се допира до мене, какво ще стане с този предмет? Какво ще стане с него, ако го пусна? Вие искате да знаете края на нещата. Какъв е крайт сега на този молив? Единият край е тъп, а другият – остър. След като знаете това, какво сте придобили? Да допуснем сега, че вие искате да знаете дали вашият приятел ви обича, или не. Това е крайт. След като знаете края, какво сте придобили? Представете си, че вашият приятел, когото обичате, е милионер, а вие нямате нищо. Искате да знаете дали той ви обича, или не. Вие се срамувате да го попитате, понеже ще го обидите. Но намирате друг и го питате какво е казал той за вас, за да разберете дали ви обича, или не. Дипломатично постъпвате. И след като се уверите, че ви обича, вие му пишете любезно писмо: „Понеже зная, че сте много благороден, че имате отлична душа и сте просветен човек, бихте ли ми услужили с известна сума, понеже съм много затруднен. Ще ви я върна.“ Онзи ви отговаря: „Получих вашето писмо. Много се зарадвах, че ми писяхте това любезно писмо. Изпращам ви една сума. Когато имате нужда, пак можете да пишете.“ Но представете си, че онзи, комуто пишете, е един бедняк. Няма нито пет пари. И нему пишете едно писмо. Той ви пише: „Много съм благодарен, но нямам нито пет пари в джоба си и много съжалявам, че не мога да ви помогна“. Вие казвате: „Съжалявам, че си изхабих мастилото“. Не искайте от вашия беден приятел пари, защото му причинявате болка. След като ви е писал, той си е казал: „Да бях богат, щях да му направя

добро, но нямам нищо“. Той ви казва: „Много съжалявам, че не мога да ви помогна“. А пък вие казвате: „Така лесно се говори, ние ги знаем тези“. И така хората остават неразбрани един за друг. Значи, има един свят, дето хората не се разбират.

Човек трябва да бъде богат. Пишете на онзи, който може да ви помогне. Казвам сега: тези условия, при които се намирате, и с вашето верую трябва да имате една мисъл: дръжте вашата естествена връзка с реалния, с Божествения свят и се старайте отношението ви с Бога да бъде естествено. Защото Бог е същество, което не търпи абсолютно никакви съмнения, никакво подозрение, никакво колебание. Той нищо няма да ви каже, но и нищо не се постига така. Защото е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога“. Ти трябва да вярваш и при най-големите противоречия, които можеш да срещнеш в живота си. И при най-големите противоречия, които имаш, да не се усъмниш. Да кажеш: „Всеки може да направи това, но това не е Божя работа. Той не може да го направи“. Ти трябва да знаеш, че Бог е същество свършено и че ако има погрешка, тя е твоя, а не и на Бога. Бог може да те изправи един ден, но за да те изправи, ще минеш през големи страдания. Казваш: „Аз вярвам“. Ти вярваш, но трябва мисълта ти да се освободи от всякакви материални сделки. Когато дойдеш при Бога, Той няма да те остави сиромаш. Като имаш връзка с Него, Той е премислил за всичките ти нужди. Няма да остане нито едно твое чувство незадоволено, понеже всяко чувство, това е връзка, това е вливане в живота. Всяко чувство е свързано с известни светове. Та всички чувства ще бъдат задоволени, стига да направи човек естествена връзка. И ако не направи тази връзка, чувствата му няма да бъдат задоволени.

Ние на Земята сме незадоволени, защото има много затворени врати. Трябва да се отворят. А пък никой

друг не може да ги отвори, освен Бог. Само Любовта може да отвори всички затворени врати. Само Любовта е в състояние да оправи всичко в света. Всичко може да се оправи моментално. Иначе, ако не разбираме това, хиляди години могат да минат. И ако работите и нещата остават неразбрани, то е защото я няма Любовта, която превъзхожда всяко знание. Сега имате отворени пет врати. Вече сме пред шестата врата. Гледайте сега да ви се отвори шестата врата. Под шестата врата се подразбира идването на Любовта – не истинската Любов още. През шестата врата ще влезе Любовта, която разрешава противоречията в живота.

„Отче наш.“